Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 10.000 TL. 11 Eylül 1993 Sayı: 62

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Büyük komplonun bir yılı doldu

İhaneti aştık Devrime yürüyoruz

DEP milletvekili Mehmet Sincar Katledildi

Katil devlettir

- Onlar oligarşiye karşı oldukları için, eksiklerine, hatalarına rağmen halkımızın çıkarlarını savundukları için katledildiler. HALKIMIZIN BAŞI SAĞ OLSUN
- İktidar cinayetin sorumluluğundan sıyrılmaya çalışıyor. Ama suçluyu gizleyemezler. Sincar'ın katili devlettir. HESABI SORULACAKTIR

OLİGARŞİ DİNDİĞİ DALI KESİYOR

45 yıllık demokrasicilik oyununun tek sahnesi olan Meclis'in "yüce"liği Batman'da sıkılan kurşunlarla delik deşiktir artık. Oligarşi, demokrasicilik manevralarını, vaatlerle oyalama politikasını, "reformist" seçenekler yaratmayı geriye çekmiş, her şeyi terör politikasında odaklaştırmıştır. Ve bu politikanın tüm dünyada bir tek alternatifi, karşılığı vardır: HALKIN SİLAHLI SAVAŞI.

CENAZE TÖRENİNDE TERÖR-Sincar'ın katledilmesinden doğan öfkeyi bastırmak için devlet tüm gücünü seferber etti... İstanbul, Ankara, Adana, İzmir, Aksaray, Mersin, Antalya'da yüzlerce gözaltı... Başkentin caddelerinde vahşet...

13 EYLÜL İHANET GÜNÜDÜR.

Bugün düşmanlarımızın sevindiği, dostlarımızın acı duyduğu gündür. Bugün kontrgerillanın üç çocuğunun hareketimizi yok etmek için saldırıya geçtiği gündür.

Bugün hareketimizin maddi ve manevi kayıplara uğratıldığı, devrimci ilkelerin, ahlakın, geleneklerin, şehitlerimizin çiğnenmek istendiği gündür.

İHANET 13 EYLÜL DE **YENİLDİ**

Bugün devrimci hareketin kadro ve taraftarlarının darbeci kontraya teslim olmadığı, direndiği gündür.

Bugün kontrgerillanın çocuklarının suçlu ilan edildikleri ve korkup kaçtıkları gündür.

Bugün halka, devrime, devrimci harekete karşı suç işleyen kontrgerillanın çocuklarının cezalandırılacağının ilan edildiği gündür.

Bugün ihanetin yenildiği gündür.

13 EYLÜL, İHANETE KARŞI SIYASAL ZAFERİMİZDİR

Şimdi daha büyük bir güvenle haykırıyoruz. İnanıyoruz ve başaracağız. Ve daha yüksek sesle haykırıyoruz. Haklıyız Kazanacağız.

MERHABA

Gazetemize yönelik saldırılar çeşitli biçimlerde devam ediyor. Baskılar, aramalar ve gözaltıların ardı arkası kesilmiyor. Siyasi iktidar sosyalist basın üzerindeki terörünü gün geçtikçe artırmaya çalışıyor. Geçtiğimiz hafta da bürolarımıza ve muhabirlerimize yönelik baskı ve gözaltılar durmadı.

İzmir büromuz hiçbir gerekçe gösterilmeden ve arama izni olmadan, keyfi bir şekilde basıldı. Büromuzda yapılan aramadan sonra, izmir büromuzda görevli muhabir arkadaşımız ve yanında bulunan yabancı bir konuk gözaltına alındılar. Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen arkadaşlarımız, ifadeleri alındıktan sonra serbest bırakıldılar.

Eskişehir temsilcimiz Durak Doğan'dan iki gündür haber alınamıyor. 8 Eylül günü Mehmet Sincar'ın cenazesine katılmak için Ankara'ya gitmeye hazırlanırken, otogardan gözaltına alınan ve yer gösterme sırasında bulunduğu binanın sekizinci katından kendini attığı(!) söylenen TÖDEF'li öğrenci Engin Atay'ın durumundan sonra temsilcimiz Durak Doğan'ın yaşamından ciddi olarak endişe duyuyoruz.

Diğer yandan Tunceli büromuzda çalışan muhabirlerimizden Cemal Uç, 1 Eylül günü, silah dağıtılan Üzümlü'ye bağlı köylerde araştırma yaptığı sırada gözaltına alındı.Erzincan İl Jandarma Komutanlığı'nda gözaltına tutulan muhabirimiz 9 Eylül günü serbest bırakıldı.

Zorunluluklara teslim olmadan yeni olanaklar, yeni mevziler yaratıyoruz. Okurlarımızla ülkenin dört bir tarafında kucaklaşmanın coşkusuyla hareket ederek, Gaziantep büromuzu açıyoruz. Gaziantep büromuzun daha kolektif ve daha zengin içerikli bir gazete hedefimizde katkısı olacağına inanıyoruz.

Devrimci hareket her şeye rağmen attığı adımlarla devrim yürüyüşüne kesintisiz devam ediyor. Karşılaştığı darbeler, ihanetler yürüyüşümüzü durdurmadı. Ve durduramayacak.

Dünya halkları bir kez daha ihanetin ezildiğine tanıklık etti. Halkla kucaklaşan devrimci hareketin devrim yolundaki ilerleyişini hiçbir güç engelleyemeyecektir.

Her dönem kendini sürekli yenileyen, aldığı yaraları kısa sürede sarmasını bilen ve umut olan devrimci hareketi atılımımızın coşkusuyla selamlıyoruz.

Okurlarımıza ve abonelerimize hesap numarasında yaptığımız degişikliği duyurmak, ödeme ve havalelerin aşağıdaki hesap numarasına yatırılmasını istiyoruz.

Hesap no: İş Bankası Aksaray-İstanbul Şubesi/ 1004844

Yeni sayımızda buluşmak üzere...

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- **Büyük komplonun bir yılı doldu** 3
- **Rüşvetten, yolsuzluktan, dolandırıcılıktan geçilmiyor** 4
- **Darbeciliğe karşı mücadelenin bir yılı...** 5-8
- **Darbecilik, devrimci kişiliğin inkarıdır** 9
- **Darbeciler provokasyona mı geldi?** 10
- **Küba Büyükelçisi Rodney L'opez Clemente ile röportaj** 11
- **Darbeciliğin birinci yılında sol** 12-14
- **DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ın katili devlettir...** 15-16
- **Seher gibi patlamalı karanlığın üstüne...** 17
- **Toros Gübre işçileri: "İşimize tekrar döneceğiz"...** 18
- **Özelleştirme ve işçi kıyımlarına karşı komitelerde örgütlenelim** 19
- **Kamu emekçisi neyi nasıl istemelidir?..** 20
- **Haber/Yorum** 21
- **Bataklık sizi yutmatan sesinizi yükseltin...** 22
- **"Sınırlar Grup Yorum'un sesinin halka ulaşmasını engelleyemez"** 23

OKURDAN

Merhaba,

Onuru savunan, mücadelemize yeni katılan biri olarak darbecileri lanetliyor, onurlu mücadelemizde her şeyin üstesinden geleceğimize inanıyorum.

Zorlu bir dönem yaşıyoruz. Hep beraber savaşacak, kitlelerle kucaklaşıp her tür düşman karşısına çıkacak ve Mücadele sumayacaktır.

Gazetemiz aracılığıyla tüm okurlarımıza sesleniyorum. Gazetemizi susturmaya yönelik saldırılar sürüyor. Buna yönelik Devrimci Gençlik dergisi sahibi Zeynep Arıkan ve muhabirimiz Savaş Karakurum darbeciler tarafından hain ce pusuya düşürülerek saldırıya uğradılar. Bu olayı protesto ediyor, lanetliyor, katillerin cezasız kalmayacağını ilave etmek istiyorum.

Mücadele gazetemizin kapatılmasına ve susturulmasına izen vermeyelim. Türkiye'nin neresinde olursak olalım, destek çıkıp mektuplar yazalım. Ben devrimciyim diyen herkesin görevidir.

Ceyhan'dan bir Mücadele okuru

ARAYIŞ

Geçmişin deneyimi her ne kadar doğru idiyse de, Küçük Moskova diye adlandırılan Fındıklı, şimdi isim değiştirme aşamasında.

Her tür pisliğin yaşanmakta olduğu ve geçmişin siyasi değerlerinin yok edildiği Fındıklı'da hızlı devrimciler ortadan kaybolmuş ve yerlerini gerici yobazlara terk etmişlerdir. 12 Eylül'ün yarattığı gençlik kendilerine sözde önder değil de, devrimci dürüstlüğüyle gençliğe ve kitlelere önderlik edebilecek gerçek devrimciler arıyor.

Fındıklı'nın adı değişiyor, çünkü geçmişte her olayın ardından siyasi tepki gösteren gençlik, artık fuhuş ve pisliklerin içine itilmiş. Gençlik siyasetten uzak tutulmaya çalışılmış, Amerikan kültürü beyinlerine yerleştirilmiştir. Fındıklı'da bir tek eksik kalmış bu pisliklerin içinde: Kara para olayı ve kara paranın aklanması. Artık bu olayın da temelleri atılmış ve tadı alındıkça değişik boyutlara ulaşma aşamasına gelinmiştir.

12 Eylül galip mi geldi yoksa? Hayır! Direnen halklar yenilmez ve yenilmedi. Fakat Fındıklı'da 12 Eylül bunu becermiştir.

Gençliğimiz politikadan uzak tutulmuş, yozlaştırılmış, beyinleri yıkanmaya çalışılmıştır. Oysa gençliğimiz kendilerine bir şeyler verebilecek ve önderlik edebilecek insanlar aramaktadır.

Geçmişin önderlerini sormakta ve onlardan belli konularda yararlanmak istemektedir. Her nedense iyi kötü meseleleri (sözde) bilenler, ilçeyi terk etmiş ve büyük kentlerde iş kurma aşamasına gelmişlerdir. İlçeye geldiklerinde kendilerini devrimci önder gibi gösterip ahkam keserek dürüst insanlarda hata aramaktadırlar.

Oysa bilip de öğretmemek en büyük hatadır. Hatayı kendilerine aramaları lazım.

Yeni gençlik de artık uyanıyor ve dışardaki insanların yaşantılarını araştırıyor, sonuçta burjuvazinin pisliğine gömülmüş olduklarını görüyor. Eğer siyasi anlayışları kendilerine görev almayı düşündürüyorsa, neden Fındıklı'da değil de değişik çevrelerde yaşamlarını sürdürüyorlar.

Fındıklı çok şeylere gebe. Yakında gerici yobazların hakim olduğu bir yer olarak görmek mümkün olabilir sayelerinde. Oysa istiyoruz ki, 70'leri, '80'leri yaşamış insanlarımız hiç yoktan teorik olarak bir şeyler verebilsinler ki, yarınlara umut olalım.

Şu anda faşizmi bilmeyen gençlikle iç içeyiz. Devrimcilerden, devrimciyim diyenlerden görev bekliyoruz. Çünkü Fındıklı'da çok şeyler olabilir. Yapmacık devrimcilikse bize hiçbir yarar sağlamaz ve var olan muhalefeti de yok eder, yozlaştırır. Yarın biz vardık dediklerinde değişik şekillerde halktan cevaplarını alırlar.

Boş bırakılmış gençliği temsilen ve mücadele azmimizi anlatmaya çalıştığım şiirimi eklemek istiyorum.

YAŞASIN MÜCADELE AZMİMİZ
VE ARAYIŞIMIZ
KAHROLSUN ZULÜM DÜZENİ
BİLİP DE SUSMAK
KAYPAKLIKTIR
YAŞASIN SEMPATİZAN
GENÇLİK MÜCADELEMİZ

Rize Fındıklı gençliği adına A. H

Grup Yorum'un yeni kaseti çıktı

Hic Durmadan

Sahibi: Hatıran Yayıncılık ve Tic. Ltd Şti.
Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kalcağası İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 68 57
Fax: 518 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 10.000 TL. Almanya: 3 DM.
Fransa: 10 FF. İsviçre: 3 SF.
Hollanda: 3 FL. İngiltere £ 1
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 240.000 TL., 1 yıllık 480.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM.
1 Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1002 30430 951718

BÜROLARIMIZ

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: 1 No: 10 Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kırmır Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslan İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Göçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hardar Sk. Şifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 24 519
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax 311 644
İzmir: 853. Sokak No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 375 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-D
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Körkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 50 50 77
Malatya: Pik Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/121
Mersin: Mahmudiye Mah. 118. sokak Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 36 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 35 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 22 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 26 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Beratas Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 251 89
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2 Tel: 53 99 65
Duisburg: Allerstr. 37, 47166 Duisburg/Almanya Tel: 0203548825
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Agonas Veranzerou No. 5 Kaningos Square-Athen
Londra: 53 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/2496378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 331/42466354

DÜZELTME

61. sayımızın 5. sayfasında yer alan "Bakiçok sevdiği halkı için can verdi" başlıklı yazıda SBP (Sosyalist Birlik Partisi), Bodrum SHP olarak çıkmıştır. Düzeltir özür dileriz.

M.Ali BARAN

Devrim yürüyüşü

Büyük komplonun bir yılı doldu

13 Eylül 1992'de darbeci kontra çetesi hareketimizi yok etmek için saldırıya geçerek, hareketimizin tarihine kara bir leke sürdü. Bir yıl önce 13 Eylül'de ihtiras düşkünü, namus ve şerefini satılığa çıkarmış, kendi yaşamları ve çıkarları için her türlü ahlaksızlığı yapabilecek karaterdeki kontrgerillanın üç çocuğu devrimci harekete karşı saldırıya geçerek büyük bir komplo başlattılar. Osmanlı saraylarından, Bizans papazlarından devşirdikleri yöntemlerle bir araya gelerek kumpas çalışmalarına giriştiler; fıskoslarla hizip kurdular. Savunabilecek düşünce kırıntıları dahi olmadığından, zavallı, güçsüz, korkak ve kendine güvensizdiler. Bir yıl önce, 13 Eylül'de, içimizdeki düşman, kontrgerilla, oportünizm, oligarşi ve emperyalizmle kol kola girerek bizi sırtımızdan hançerledi. Bir yıl önce, 13 Eylül'de dostlarımız üzüldü, düşmanlarımız sevindi. Ama bu sevinçleri fazla uzun sürmedi. Bir yıl önce, 13 Eylül'de DARBEYİ YENDİK... İhaneti alt ettik. Darbenin birinci yılında oligarşi, emperyalizm, darbeciler ve oportünizm bütün saldırılarına, komplolarına ve hareketimizi tasfiye etme çabalarına rağmen, amaçlarına ulaşamadılar.

Darbecilik güçsüzlüğün ideolojisidir, tükenişte, ihanettir demiştik. Zaman bizi haklı çıkardı. Üstelik bunun görülmesi için çok uzun bir sürenin de geçmesi gerekmedi. Darbecilerden geriye kontrgerillanın icazetinde devrimci harekete karşı saldırılar düzenleyen üç-beş kişilik bir çete artığı kaldı.

Devrimciler, M-L'ler ideolojik mücadelede gerek kendi içlerinde gerekse dışlarına karşı açık ve dürüsttür. Birbirlerine yoldaş diyenler, aynı örgüt çatısı altında yer alanlar asla hileye, entrikaya, ikiyüzlülüce arkadan hançerleme gibi burjuva politikalarına özgü yöntemlere başvurmuyor ve bunları şerefsizlik, ahlaksızlık sayarlar. Oysa darbeciler bütün komplocular gibi kuşkucu ve panikçiydiler. Bütün kurgucular gibi hastalıklı beyinlere sahiptiler. Hastalıklarını ve korkaklıklarını biliyorlardı. Bunun için açık ideolojik mücadele ile bayrak açıp kendiklerini anlatmadılar. Bırakın kendilerini anlatmayı önderi tutuklamayı bile en kepaze, en alçak bir şekilde yaptılar. Çünkü devrimci düşünceden ve ahlaktan yoksulundular.

Öylesine utanmazdılar ki, kadrolara haber vermeden aylarca hareketi yönettiler, insanları ölmeye ve öldürmeye gönderdiler, istihbamlar yaptılar, yayınlara müdahale ettiler. Kısaca her türlü yönetim hakkını kullandılar. Halbuki, ne doğal önderdiler ne de kadrolar seçmişti onları. Ve darbe dışında hiçbir zaman önderlik kurumunu ve hareketi ele geçiremeyeceklerini de biliyorlardı.

Savaştan, savaşın gelişmesinden korkuyorlardı... Ölüm sırasının kendilerine geldiği korkusunu yaşıyorlardı. Plan basit ama hareketimizi tanımayan, kadrolarına ve kendilerine güvenmeyen insanları hareket tarzıydı. Darbe ile önder tutuklanacak, kadrolara bu durum açıklanmayacak, hareketi, sessizce, aylarca belki daha fazla yönetebileceklerdi. Önderin "benim gölgemde yönetmeye utanmıyor musunuz?" sözlerine karşılık sessiz kalıyorlardı. Çünkü kendilerini kanıtlamak istiyorlardı. "Biz de yaparız, hem de DK'dan daha iyi yaparız" diye düşünüyorlardı.

Korkuyorlardı, kadrolardan korkuyorlardı. Kadroların bilgisi olduğunda lanetlenecekleridn, hain olarak damgalanacaklarından korkuyorlardı. Bunun için önderin ilk günden itibaren sürekli olarak kadrolara acılısın temelindeki tüm sırıarları "sen bize bu süreci yaşatmayacaksın" diyerek reddediliyordu. Sürecin ne olduğunu kendileri itiraf ediyordu. "Batan", "enkaz haline gelen" hareketi önce "kurtaracak", kendilerini kanıtlayacak, sonra sorunu kadrolara açacaklardı.

Mücadeleden, ülke gerçeklerinden habersizdiler. Kadrolarımız ve hareketimizi hiç tanımamışlardı. Hep kendi hayal dünyalarında yaşamışlardı. Ama hiçbir şey planladıkları gibi yürümedi. Birçok yoklaşamızı katlettirdiler, onlarcasını tutsak ettirdiler. Sürekli zaman kazanmaya çalışıp sorunu bunalım sürecine sokup ayrılmayı örgütlediler.

Darbe, hareketimizi ele geçirmek için yapılmıştı. Ele geçiremezlerse darbe ile gasp ettikleriyle, aldatabildikleri bir kısım insanlarla ayrılmayı düşünüyorlardı. Bunlar 13 Eylül'den itibaren darbecilere söylendi, yazıldı. Bugün tüm bunlar aynen gerçekleşmiştir. Darbeciler, daha darbe sürecinde bir kısım gayri memnunlarla, cezalılarla hizip kurmuş, yalanlarla örgütlenmişti. Bunlara güvenerek, bunlarla karar alarak önderi mahkum etmek istiyorlardı. Darbeciler siyasi mantıktan yoksundu. Siyasi bir insan böyle bir mantığa teslim olamazdı, olmadık da. Çıkan her türlü engel aşılarak kadrolara ulaşıldı. Ulaşılan her kadro darbeciliği lanetleyerek, darbecileri hain ilan etti. Hareketimizde darbe asla meşru olamazdı. Darbe, devrimcilerin, M-L'lerin değil, ahlaksızların, politik fahişelerin, korkakların işi olabilirdi. Hareketimizde darbe meşru olacaksa, o hareketi molekküllerine kadar parçalar, külleri arasından yeni bir hareket kurarız dedik. Evet, darbeciliğin meşru olacağı her koşulda aynı sözleri tekrar ediyoruz.

Darbeciler bile kendi meşruluklarından emin değillerdi. Öylesine ahlaksız ve korkaktılar ki, platform toplantısı güvenlikli bir evde olsun, güvenlik oluşturulsun şeklindeki önerilerimiz "siz bizi tutuklamak istiyorsunuz" diye reddediliyordu. Kuşkusuz devrimci bir platform, tutuklama, ölüm dahil her türlü kararı alabilirdi, ama darbeciler gasp ettiklerine güvenerek bizden can güvenliği, dahası ceza almayacakları garantisini istiyorlar, kaybetmeyecekleri bir zemin arıyorlardı. Bunu bulamayınca gasp ettikleriyle ayrılmayı veya kaçmayı düşünüyorlardı.

Darbenin kadrolara açıldığı ilk ayda, şehirlerden, cezaevlerinden, dağlara kadar hemen her yerdeki kadro ve savaşçılarımız darbeyi mahkum etti, darbeciliği lanetledi, suçlu ilan etti. Darbeciler şaşkın ve panik halindeydi. Düşündükleri gibi DK dayatmalarını kabul etmemiş, sessiz ve sakin oturmamıştı. Her türlü riski göze alarak kadrolara ulaşmıştı. Kadrolarla önderliğin bir bütün olduğu, darbeciliğin ağır suç olduğu, ama darbeci de olsalar iddialarının tartışılacağı ve darbecilerin de katılacağı bir toplantının düzenleneceği tüm dünyaya ilan edilmişti.

Hareketin sorunlarını çözmek için darbe yaptığını söyleyen ihtiras düşkünleri sonlarını görüyordu artık. Süratle ayrılığı görüldüremeye başladılar. Hatta sorun kadroların açılmadan taşınmaz bazı malların üzerinde olduğu insanlar hemen değiştirildi, silahlar ve paralar çoğu birimlerden toplandı. Hangi bölge ve alanda kimlerin görev yapığı, tek tek dergi okuyucularına kadar en ayrıntılı raporları da bu süreçte almayı ihmal etmediler. Bunları ayrılıkta değerlendirmek istiyorlardı. 6 Mart ve sonrasında ise bu raporların tümünü yakalattılar.

Kadrolarımız, taraftarlarımız sorunu tüm boyutlarıyla en geniş biçimde tartışarak, büyük bir demokrasi örneği verdi. Darbeciler, darbeyi kadrolardan gizleyip, hareketi korkakça yönetip, kadroları bir eşya gibi kullanmaya çalıştılar. Biz kadrolarımıza güveniyorduk. Hareketimiz bu güvenle bugünlere gelmişti. Hareketin önderliğiyle kadroları tarihinin hiçbir kesitinde birbirinden ayrılmamıştı. Bu düşüncemizin doğru olduğu bu kez daha kanıtlandı. Darbeciler ve kimi dost görünenler, hakkımızda yıllardır kazan kaynatanlar yine yanılmıştı. Devrimci Sol ile önderliğini birbirinden ayıramamışlardı.

Kadrolarımız ve taraftarlarımız, halkımıza ve tüm dünya halklarına şu mesajları iletiler:

- Hareketimizde darbe gibi karşı-devrimci bir yöntem asla meşru olamaz.
- Darbeciler hareketimize büyük zararlar vermişlerdir ve suçluduralar.
- Devrimci Sol ile önderliği birbirinden ayrılmaz bir bütündür.
- Darbeci iddialar, oligarşinin ve oportünizmin iddialarıdır.
- Darbecilik "hareketin sorunları" diyerek yola çıkmış, kadroların kararları karşısında kaçıp hareketi bölmeye çalışmıştır. Giderek de oligarşiyle bütünleşip bir kontra hareketine dönüşmüştür.
- Hareketimiz içinde komplo ve hiziplere yer olmayacaktır. Buna başvuranlar şiddetle cezalandırılacaklardır.
- Şehitlerimizse, hareketimizin tarihine kimse dil uzatamaz.
- Oportünizm ve oligarşi darbe himayeciliği yaparak gerçek yüzlerini bir kez daha göstermiştir.
- Tüm Devrimci Sol kadroları tarih ve halk önünde darbeciliğe karşı devrimci demokrasi içinde mücadele etmiş ve dünya devrimci hareketlerine demokrasi örneği sunmuşlardır.
- Her koşulda devrim yürüyüşünü sürdürecediz ; dış ve iç düşmanlarımız bunu engelleyemez...

İşte bu noktada oligarşi ve oportünizm devreye girdi. Ölüyü dirilmeye çalıştılar. Oligarşi "biz darbeciyiz" diyerek bayram ediyordu. Darbeciliği yaşatacaklarını söylüyorlardı. Oportünizm ise timsah gözyaşları döktüyor görünerek darbecilere kol kanat geriyordu. Hatta darbecilere yol göstererek "sadece DK düşmanlığıyla olmaz. İdeolojik farkılılığımız koymalısınız." diye zorluyor ve ideolojik ayrılığımız yok diyen darbecileri suni bir ayrılığa zorluyordu.

Hareketimiz çok zorlu sınavlardan geçerek bugünlere gelmişti. Bu saldırılara teslim olamazdı. Saldırı ve kuşatmaya karşı direneceğimizi, teslim olmayacağımızı, darbecileri cezalandıracağımızı ilan ettik. Bunun üzerine oportünizm darbeciliği daha çok sahiplendi.

En geniş katılımla aldığımız kararlarla suç işleyenlerin gelip hareketin adalette sığınmalarına aksi halde cezalandırılacaklarını, adaletimize kimsenin karışmayacağını tekrar beliittik. Opürtünist oportünistliğini yapmadan duramazdı. Fırsat yakaladığını düşünerek bu kez de "yaşananlar örgüt içi sorun olmayı aşmıştır" demeye başladılar. Böylece hareketimize saldırının kılıfını bulmuş oluyorlardı! Öyle ya, darbeci gerçek DS'nin kendisi olduğunu söylüyordu. Oportünizmin de bunun üzerine atlamaması için hiçbir neden yoktu. Hemen her gün ilişki kesme deklarasyonları yayınlanmaya başlandı... Ama bir açmazları vardı... Devrimci Sol kadroları darbeciliği lanetleyerek cezalandırılacağını ilan etmişti. Üstelik devrim yürüyüşüne devam edeceğimiz açıklanmıştı... Buna karşılık halkla hiçbir ilişkileri olmayan darbeciler, yalanla-dolanla tuttukları birkaç kişiyle ve gaspettikleriyle ne kadar yaşayabilirlerdi? Oportünizm işte bunu hesaba katmıyordu.

Oligarşinin ve oportünizmin desteği darbecilerin lanetlenmişliğini ortadan kaldıramıyordu. Ayrıca oportünizm de tarih önünde darbecilik gibi karşı-devrimci bir olguyu destekleyerek üzerinden kolay kolay atamayacağı bir kambur alıyordu. Darbeci tüm ahlaksızlığına ve gaspettiklerine rağmen içten içe çürüyor, kendi içinde ayak oyunlarıyla, yalanla yaşamaya çalışıyor, ama her gün biraz daha tükeniyordu. Nereye kadar kaçacaktı?.. Halk içerisine girmeye korkanlar, karanlık dehlizlerde daha ne kadar saklanacaklardı. Oligarşi yayınlarını çıkarması ve dağıtması için daha ne kadar güvenlik alacaklıt?.. Hiçbir çıkışları yoktu.

Darbeci de, oportünizm de, oligarşi de artık darbecilerin hareketimizi tasfiye edemeyeceğini görmeye başlamıştır. Tüm oyunları bozulmuş, hareketimiz bu sınavdan başarıyla çıkmıştır.

Buna rağmen, düşman ve oportünizmin yeni manevralarını, taktiklerini beklememiz gerekiyor. Darbecinin yarattığı fırsatın henüz kaçmadığını düşünüp, yeni planlar oluşturanlar olabilir

Tüm kadro ve savaşçılarımız özellikle bazı oportünist kesimlere karşı duyarlı olmalıdır. Bugün hareketimize yönelmiş komplo darbeciler aracılığıyla değil, bazı oportünist kesimler ve oligarşi tarafından sürdürülmektedir. Çok duyarlı ve güçlü olmamız gereken bir sürece giriyoruz. Darbeciler bu büyük komploda sadece kullanılan bir araç durumunda olup, oligarşiye ve oportünizme manevra alanı sağlamaktadırlar...

Tüm yoldaşlar,

Hareketimiz tarihi boyunca ilk defa komplo ve tuzaklarla karşılaşmıyor. İlk defa "yok oldular", "çökertildiler" propagandalarını duymuyoruz. Bunları çok yaşadık ve hep birlikte düşmanlarımızı yenerek devrim yürüyüşümüzü hızlandırdık. Bugünkü komplo yaşadıklarımızın en büyüğüdür. Kararlılığımızla, demokrasi anlayışımızla, düşünce ve ilkelerimizle bu komployu da yerle bir edeceğimiz kesindir. Her şey bizim kararlılığımıza ve inancımıza bağlıdır. İç ve dış düşmanlarımız zayıf gördükleri her anımızı değerlendirip, saldıracaklardır. Bunun için zayıf yanlarımızı gidermek ve güçlü olmak zorundayız. Güç, inançlı olmaktır, dava adımı olmaktır, her şeyiyle Devrimci Solcu olmaktır. Devrimci Sol'un çıkarlarını her şeyin üstünde tutmaktır.

Yoldaşlarımızın hareketimize yönelmiş kontra saldırısına karşı bugüne kadar gösterdikleri özverili ve inançlı mücadele, hareketimiz için onurlu ve yeni bir sayfa açmıştır. Devrim yürüyüşümüzü güçlendirerek daha büyük bir inançla hareketi sahiplenerek geleceğe yürüyeceğiz. 13 Eylül'ün yıldönümünde Devrimci Sol önderliği, kadroları, taraftarları her zamankinden daha çok birbirine bağlı, hareket ruhuyla donanmış ve kendine güvenlidir.

Varsın düşmanlarımız bize saldırmaya, yeni komplolar hazırlamaya devam etsinler. Tüm provokasyon ve kompoları bozup yolumuza devam edeceğiz. Dost ve düşmanlarımız BAŞARAMAYACAKSİNİZ! şarımızın yaşama geçtiğini bir kez daha göreceklerdir.

Her şey ortada

Rüşvetten, yolsuzluktan, dolandırıcılıktan geçilmiyor

Çürüyen kokar... Bu bir kimya yasası olduğu kadar bir toplumsal yasadır da. Bu yasa işliyor. Sömürü düzeni çürüme ve çözülmeyi yaşarken ülke kokudan geçilmiyor. Yönetenler arasındaki çıkar çatışmaları kızışırken, su yüzüne çıkanlar sistemi bunaltan bir koku saçıyor. "Terör Cumhuriyeti" olduğu daha iyi gözüküyor.

Hemen hemen her gün biri bitmeden bir başka koku yayılıyor. Çürümenin ve kokuşmanın nerede duracağını bilemeyen, hırsızlar, rüşvetçiler ve dolandırıcılar ise, sıranın ne zaman kendilerine geleceğinin beklentisi içindeler.

"Temiz toplum" kampanyacıları İSKİ ile öfkelerini dindirmiş, hırsızları sağduyuya davet ediyorlar. Sürmançetten "Bu 7 milyar ne?" diye soran Milliyet, manşetten yiyicileri uyarıyor. "Akılınızı Başınıza Toplayın."

İLKSAN, İSKİ, Orman Bakanlığı derken Kozakçıoğlu bombası patlıyor. Kozakçıoğlu'nun bölge valiliği döneminde BM tarafından mülteci Irak Kürtleri için gönderilen 2 milyarı İstanbul'a aktardığı ortaya çıkıyor. "Sen de mi Vali Bey" manşetiyle bombayı patlatan Sabah, olayın 2.5 yıl sonra ortaya çıktığını yazıyor. Ancak dosyanın Sabah'a daha önce verildiği de biliniyor. Valiler kararnamesinin gündemde olduğu bir dönemde bu dosyayla Kozakçıoğlu'nun kazandığı vurgulanıyor.

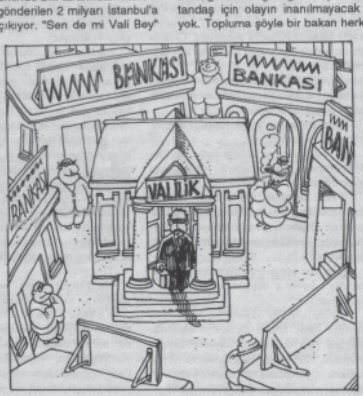

Kozakçıoğlu yanına Menzir'i alarak telaş içinde açıklamalara girişiyor. Sinirli, telaşlı ve gergin olduğunu vurguluyor gazeteler.

Ne kadar devrimci öldürdüklerini anlatırken yüzüne taktığı devlet adamı görüntüsü gitmiş, yerine zavallılığın, harcanmanın karmaşık yüz ifadesi oturmuş konuşurken, rahat olmayı başaramayan bir adamın çırpınması izleniyor TV ekranlarından. Onun ne kadar iyi rol yaptığını bilenler için hiç de yadırgatıcı bir durum söz konusu değil. O acındırmak ve kendini aklamak istiyor. Ancak konuştukça batıyor... Battıkça ağlıyor ve yanında kimleri götüreceğini hesap ediyor.

Türkiye sınırına yığılan ve açlıktan, hastalıktan kırılan yüz binlerce Kürt mülteci için harcanması gereken 2 milyar 300 milyonun Gayrettepe'de patlayan bombayla kırılan camlar için, valilik basın bürosu için kullanıldığını söylerken hiç kimse "ne hakla?" diye sormuyor. BM Mülteciler Yüksek Komiserliği Ankara Bürosu ise paranın mülteciler için kullanıldığına dair faturanın kendilerine yollandığını açıklıyor.

Ama "işte Sabah, işte gerçek habercilik" için bu dert değil. Sabah Demirel-Kozakçıoğlu-Menzir ortaklığını yıpratmak için yüklenirken 2.5 yıldır beklediğini pişkince giziliyor. Yolsuzluğun yanına sahte faturalarla BM'yi dolandırmayı ekleyen Kozakçıoğlu'na bu da sorulmuyor.

Kozakçıoğlu İstanbul Valiliğine başladığı 19 Ağustos'tan bir hafta önce 12 Ağustos '91'de 2 milyarı aktarıyor İstanbul'a. Dönemin İçişleri Bakanı Mustafa Kalemli'den sözlü onay aldığını açıklıyor. Kalemli yalanlıyor. Kalemli'yi telefonla arayıp "Size bilgi vermiştim, hatırladınız mı?" diye destek, dayanak arayan Vali Bey boşluğa düşüyor. Kalemli Kozakçıoğlu'na "ne parası, benim böyle bir şeyden haberim yok." dediğini açıklıyor basına.

Yolsuzluğun Kozakçıoğlu'ndan sonra Bölge Valiliğine getirilen Necati Çetinkaya tarafından saptandığı, örtülü ödeneklerde milyarlarca liralık açık bulunduğu ve bunun 2 milyar 300 milyonunun hesaptan çekildiğinin belgelendiği ancak şimdi ortaya çıkıyor. İçişleri Bakanlığı Teftiş Kurulu raporu ile Sezgin ve Demirel'in bilgilendirildiği, Demirel'in olayın kapatılması için talimat verdiği yazılıyor.

Aslında tüm bunların tek tek kanıtlanması da gerekmiyor. Herkes devletin en küçük biriminden en tepesine kadar bir rüşvet, yolsuzluk batalığı haline geldiğini biliyor. Sokaktaki vatandaş için olayın inanılmayacak bir yanı da yok. Topluma şöyle bir bakan herkes aynı atasözünü bulmakta zorlanmıyor: "Balık baştan kokar." İt dalaşında 2.5 yıldır dondurulmuş dosyalar piyasaya sürülürken bu başların yaydığı koku duyuluyor. Çıkar çatışması, devletin emrinde olduğu düşünülen polis gücünün, devlet içindeki devletlerin emrinde olduğunu da ortaya koyuyor. Birbirleriyle uyumlu bir çark işliyor. Hiçbiri tek başına bu "işleri beceremiyor". Hepsinin birbirinden haberi, birbirine bağımlılığı var. Sadece birinin açığı çıkınca, diğerleri onu terk ediyorlar. Kozakçıoğlu da terk edilme tehlikesinin telaşını yaşıyor. Bugüne kadar devletin nadide insanlarından olmuş, sürekli el üzerinde tutulmuş, üstüne hiçbir toz kondurulmamıştı. Ta ki, Çiller'in kendisini istememesine kadar.

"Ekipler savaşı" olarak adlandırılan çatışma aslında çok daha boyutlu çatışmaların bir yansıması. Çiller'e, Demirel'e, ABD'ye kadar uzanan bir çatışma. ABD'nin politikalarını daha kolay dayatabileceğini hesapladığı Çiller ile, geleneksel yaklaşımları nedeniyle pürüz çıkarabilecek Demirel arasındaki çekişmeden kaynaklanan ve çıkar ilişkileriyle şekillenmiş ekiplerin savaşı.

Çiller'in Ünal Erkan'ı İstanbul Valiliği'ne atamak isterken Demirel tarafından engellenmesi üzerine başlayan dosyalar savaşında daha neler ortaya atılacak bilmiyoruz. Ancak bildiğimiz o ki, onların bir şey atmasına gerek kalmadı artık! Her şey zaten ortada!

Böylesi olaylar buzdağının su üstündeki parçası dahi değiller. Ki, Kozakçıoğlu'nun üzerine geçirttiği söylenen miktar düşünüldüğünde, varın siz buzdağının su altındaki bölümünü hesaplayın.

Politikada Bu Hafta

12 Eylül '80 - 12 Eylül '93

Değişen bir şey yok

Bundan 13 yıl önce 12 Eylül 1980 günü tank sesleri ülkemizin kaderinde yeni bir sayfayı açtı: "Asker yönetime el koymuştu". O güne kadar gerek kendi krizlerine çare bulamayan, gerekse yükselen devrimci mücadeleyi ve halk muhalefetini durduramayan emperyalizm ve oligarşi bir kez daha huzurunu askere "havale" ediyordu. Ardından hepimizin bildiği işkenceler, katliamlar, idamlar, cezaevleri, yasaklar, faşist yasalar, sansürler birbirleriyle yarışmaya başladı.

Bugün 12 Eylül'ün yeni bir "yıldönümünü" yaşıyoruz. İktidarda ne bir asker var ne de beş kişilik bir yönetim. Burjuva partileri "faaliyetlerini" sürdürüyor, kimisi iktidara gelirken kimisi de muhalefet yapıyor. Meclis ise açık ve hiçbir "asker" sesi duyulmuyor. Her beş yılda bir seçimler yenilenip "demokrasi" işletiliyor. Sendikalar, dernekler, çeşitli kitle örgütleri faaliyetlerini sürdürmekte. Olağanüstü hal uygulaması saymazsak sıkıyönetimle yönetilen hiçbir yer yok.

Bugün görünen tablo bu. Ancak tüm bu görüntü bir aldatmadan ibaret. Bugün 12 Eylül'ün kat kat daha fazlası yaşanıyor. Türkiye halkları 12 Eylül'de neler yaşayıp gördüyse bugün bu gördüklerini arar durumda.

12 Eylül cuntası terörle iktidarda kaldı. DYP-SHP iktidarı da bugün terörle yaşamaya çalışıyor. Her ikisinin de yegane dayanağı terörden başka bir şey değil. Terörsüz şuradan şuraya adım dahi atamıyorlar. Yaşamın her alanında terör söz konusu.

12 Eylül'de işkencehaneye çevrilmeyen hiçbir resmi kurum yoktu. Bugün ise işkence en ücra köşelerdeki karakollarda "olağan işler" haline gelmişken, bunun da yeterli olmadığı durumlarda evlerde dahi işkence yapılmakta. Evlerde, sokaklarda, dağlarda katledilen devrimci ve yurtsever sayısı 12 Eylül dönemini kat kat aştı. Her gün bir infaz, bir katliama tanıklık ediyoruz. Hatta bu katliamlar dyksefine boyutlandırıldı ki katledilmek için devrimci olmak gerekli değil. Demokrat, ilerici veya sıradan bir insan olmak katledilme, işkence görme nedeni olmaktadır. Son PERPA katliamı bunun tipik bir örneğini oluşturuyor.

Başta Kürdistan olmak üzere tüm ülke sathı bir savaş alanına çevrildi. Kürdistan'da hemen hemen her gün onlarca insan katledilirken köyler boşaltılıp mezralar yakılıyor. Kontrgerilla faaliyetlerinin ise haddi hesabı yok. Kaçırılma, suikast olağan olaylar haline geldi. Bunlar da yeterli olmadı. Terör dalgası bir ileri boyuta daha sıçrayarak DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ı katletti. Hem de gündüz, herkesin gözü önünde. Katil ise elini kolunu sallayarak olay yerinden uzaklaştı. Mehmet Sincar'ı katletmekle yetinmeyen devlet, terörünü daha da ileriye taşıyarak ülkenin dört bir yanında cenazeye katılmak isteyen insanlara yöneldi. Pervasızlıkta ise üstüne yoktu. Eskişehir'de AYÖ-DER'li bir öğrenci 8. kattan atılıyor, "polisin elinden kaçarken düştü" denilebiliyor. Faşist yasalar ise 12 Eylül yasalarından daha yetkin hale getirildi. Yetmeyince yeni terör yasaları hazırlandı. Özel ordular, halka silah dağtmalar ve halkı birbirine kırdırma politikaları 12 Eylül'le kıyaslandığında ölçülemeyecek denli büyük bir boyuta ulaştı. Daha onlarca örnek saymak mümkün, ancak yeterli. Bugün iktidarda askerin değil "sivilin bulunması" hiçbir şeyi değiştirmiyor. MGK güdümlü ve gözü dönmüş bir iktidar olduktan sonra oligarşi açısından değişen hiçbir şey yok. Devrimciler için de değişiklik yok. Nasıl ki 12 Eylül terörüne karşı kan-can pahasına mücadelesini sürdürdü ve bugünlere ulaştıysa, iktidarın terör dalgası karşısında geri adım atmayacak, daha ileri gidecek ve mücadeleyi geliştirecektir.

12 Eylül tüm halka yönelik bir saldırıydı. Ancak odağına devrimciler oturdu. Egemenler biliyorlardı ki devrimcileri yok etmeyi ve sindirmeyi başarabilirlerse halkı da istediği "biçime" sokabilirlerdi. Devrimci hareket bu dönemde büyük darbeler yedi. Ancak mücadelesini ertelemedi, kendisini mülteci ilan etmedi. Tüm kayıplara rağmen kazanacağına olan inancıyla her cephede gücü oranında savaştı. Bugün de savaşıyor.

Onun için bugün 12 Eylül'ün "kötülükleri", saldırıları üzerine uzun boylu konuşup ahkam kesmeye gerek yok. Çünkü bu ülkede devrim diye bir sorunu olanlar için 12 Eylül gerilerde kalmıştır. Bunun çok daha boyutlusunu yaşayan devrimciler olarak önümüzdeki görevleri ve mücadeleyi düşünmek, savaşı geliştirmek gerekir. Devrimciler "12 Eylül şöyle kötüydü böyle kötüydü" edebiyatıyla oyalanmayacaklar. Çünkü 12 Eylül'lerin bitmediğine inanıyorlar. Ülkemiz gerçeği bunun somut kanıtıdır.

12 Eylül tarihi, devrimci hareket açısından bir başka günü de çağrıştırıyor. 12 Eylül devrimci harekete saldırının bir başka adıydı, kendi içimizden çıkan ihanet çetesi bir gün sonra, yani 13 Eylül günü oligarşiyle aynı amaç doğrultusunda devrimci hareketi yok etme harekatına girişti ve onlar da içten darbe gerçekleştirdi. Tarihin bir cilvesi olsa gerek. Gerek 12 Eylül gerek 13 Eylül devrimci hareketi yok edemedi. Ancak birbirleriyle çakıştı ve aynı amaca hizmet etti.

Mücadele tarihimiz **boyunca oligarşinin, oportünizmin ya** da **içimizdeki düşmanın önümüze diktiği hiçbir engel karşısında** tereddüt **etmedik. Bocamaladık.** Her **seferinde** tek bir **ölçüyle hareket** ettik; **halkın, devrimin, örgütün çıkarları... Bunun dışında hiçbir hesabımız olmadı. Bu bakış açısı** her **süreçte doğru adımlar atmanın, doğru** devrimci politikanın da **şaşmaz** güvencesiydi.

Darbeciliğe karşı mücadelenin bir yılı

İhaneti zafere dönüştürmek

Tarihimizden hep onur duyduk. Bir yıl sonra, beş yıl sonra kendimizi küçük burjuvaca yerden yere vurduracak hatalardan uzak kaldık. Her kongrede, her konferansta, darbeler yenilen her süreçte geriye dönerek geçmişini toptan mahkum eden, özeleştiriyi inkarcılıkla özdeşleştiren siyasi çizgilerin gelecekleri de olmadı. Böylesi bir inkar süreci sonunda oluşturulan "yeni" yapılar, anlayışlar da aynı akıbetten, bir süre sonra inkar edilmekten kurtulamadı. Köksüzlük geleneksizliği, geleneksizlik istikrarsızlığı, istikrarsızlık bir türlü kitlelerle kucaklaşamamayı, kararlı bir mücadele çizgisini oturtamamayı beraberinde getirdi. Solun bugünkü tablosu bir yerde işte bunun sonucudur. Devrimci Sol'un farkı da işte buradadır. Mahir'lere uzanan şanlı bir mirasa, her anını, her adımını alnımız ak savunabileceğimiz bir geçmişe sahibiz. Darbeye karşı aldığımız tavırla, bugüne kadar getirdiğimiz darbeciliğe karşı siyasal mücadelemizle bu geçmişe aynı kararlılıkla savunacağımız yeni bir sayfa daha ekledik. Tarihimiz boyunca Türkiye solu için, dünya devrimci hareketi için örnek alınacak gelenekler yarattık. Onur duyuyoruz bunlardan. Gelenekler yaratmanın ancak bedel ödeyerek mümkün olduğu bir ülkede yaşıyoruz. Ödediğimiz hiçbir bedelden pişmanlık duymadık. Çünkü hiçbir bedeli boşuna ödemedik. Ödediğimiz her bedel mücadelemize, örgütlenmemize güç kattı; ilkelerimizi, ahlakımızı, geleneklerimizi perçinledi.

TARİHİMİZ ONURUMUZ, DÜŞMANIN KUŞATMALARI KARŞISINDA IŞIĞIMIZDIR

Mücadele tarihimiz boyunca oligarşinin, oportünizmin ya da içimizdeki düşmanın önümüze diktiği hiçbir engel karşısında tereddüt etmedik. Bocamaladık. Her seferinde tek bir ölçüyle hareket ettik; halkın, devrimin, örgütün çıkarları... Bunun dışında hiçbir hesabımız olmadı. Bu bakış açısı her süreçte doğru adımlar atmanın, doğru devrimci politikanın da şaşmaz güvencesiydi.

'77'lerde içinde mücadele yürüttüğümüz hareketin THKP-C düşüncelerini inkara yöneldiğini sezdiğimizde, hiçbir konum kaygısına kapılmaksızın, "şöhretler" karşısında işimizin zor olacağı gerçeğinden yılmaksızın inançla ve samimiyetle THKP-C düşüncesine sarıldık. Onun inkar edilmesine, sağa çekilmesine karşı devrimci çizginin bayrağını yükselttik. THKP-C'nin yaşatılması ve onun perspektifi ışığında bir mücadelenin hayata geçirilmesi bizi "ayrılmak" zorunluluğuyla karşı karşıya bırakınca yine tereddütsüz davrandık. Tüm olanaksızlıklara, tasfiyeci DY hizbinin ve onunla ittifak halindeki oportünizmin bizi kuşatmasına aldırmaksızın, ayrıldık. THKP-C düşüncesini, çizgisini, pratiğini hayata geçirecek bir örgütlenme olarak; Devrimci Sol bayrağını yükselttik.

Geriye dönüp baktığımızda, Türkiye solunda ayrılıkların pek çoğunda yapıldığı gibi "keşke ayrılmasaydık", "zamanlamamız yanlıştı", "farklı bir çözüm bulunabilirdi" türünden değerlendirmeler yapmak zorunda kalmadık. Ayrılığımız subjektif kaygılara değil, mücadelenin gerekliliklerine dayanıyordu. Atılması gereken bir adımı atmıştık. Sonraki süreç bunun kanıtı oldu. Türkiye solunda ayrılarak marjinalliği aşıp kendini dosta da düşmana da kabul ettiren bir siyasi hareket olma anlamında ilklerdendik. Ayrılığımız doğruydu, çünkü THKP-C'nin çizdiği devrim yolu Devrimci Sol'la birlikte yaşadı, gelişti, mücadeleye damgasını vuran bir güç oldu.

12 Eylül faşist cuntası iktidara el koyduğunda direnmek için, savaşmak için tereddüt etmedik. Cuntaya karşı 13 Eylül'den başlayarak savaştık. Bu savaşta ağır bedeller ödedik. Önder kadrolar katledildi. Tutsak düştü... Geriye dönüp baktığımızda kimilerinin yaptığı gibi "aslında önderlerimizi korumalıydık", "hemen çekilmeliydik" diyerek 12 Eylül'e karşı direnişimizi yadsımadık. Bu direnişimizle, cuntaya karşı savaşımızla hep onur duyduk.

Savaşımız ve ödediğimiz bedeller, emekçilerin devrimci harekete duyduğu güvenin harcı oldu.

12 Eylül'ün zindanlarında ölümle kucaklaşmak gerektiğinde de tereddüt etmedik. Önderlerimizle, savaşçılarımızla ölüme yatmasını, ölmesini bildik. Küçük hesaplarından, kazanabileceklerine olan inançsızlıklarından ya da bu bedeli ödemeyi göze alamamalarından dolayı bu direnişin dışında kalanlar, sonraki yıllarda bunun sancısını yaşadılar. Katılmadıkları bu direnişi sahiplenmek durumunda kaldılar. Bu noktada da geriye dönüp baktığımızda pişmanlık duyduğumuz tek bir anı olmadı bu sürecin. Uzun boylu teoriye gerek yoktu. Düşman saldırıyordu, direnmek gerekiyordu, gerekirse ölmek... Bunu yapmıştık.

13 Eylül darbesi gündeme geldiğinde öğrendiğimiz anda tereddütsüz mahkum ettik darbeyi. Daha baştan açıkça görülüyordu ki bu darbe önemli zarar verecekti bize. Öte yandan darbenin alt edilmesi süreci tahribatlara yol açarak düşmana karşı harcayacağımız enerjiyi sınırlayacaktı. Ama buna rağmen darbeye, darbeciliğe tavır zorunluydu. Darbecilerle ilkelerimizin, kurallarımızın, ahlakımızın çiğnenmesi pahasına yapılacak olan bir "uzlaşma" arayışında olmadık hiçbir zaman.

Geriye dönüp baktığımızda ülkemiz devrimi adına, halkımızın geleceği, gelenekleri, değerleri, adaleti adına doğru olanı, yapılması gerekeni yaptığımız görülüyor. Prestij anlamında, güven anlamında, örgütsel yapılanma anlamında görünen dezavantajlarına karşın darbeciliğe karşı bu tavrı almalıydık ve aldık. Çünkü hareketimizin darbeyle uğradığı prestij ve güven kaybını gidermenin yolu darbecilerle işledikleri suçları yok sayan bir uzlaşmadan değil, onlardan bu hesabı sormaktan geçiyordu.

Darbenin üzerinden 1 yıl geçti. Darbeciler tecrit olmuş bir çeteden öte hiçbir şey değillerdir artık. Ve devrimci hareket mücadelesini, yürüyüşünü sürdürmektedir. Gelinen noktada sol kamuoyunda aklı başında tek bir insan, tek bir grup yoktur darbeyi savunan. Darbeden 1 yıl sonranın bu tablosu devrimci politikanın darbeciliğe karşı geliştirdiği çizginin doğruluğunun kanıtlarıdır.

13 EYLÜL; İHANET VE TÜKENMİŞLİK KENDİNİ DARBEYLE KUSUYOR

13 Eylül 1992... Devrimci Sol için yeni bir süreci, darbeyi ve darbeciliğe karşı mücadeleyi ifade ediyor bu tarih...

Komplocu çete 13 Eylül'de çirkin bir şekilde hareketin önderine saldırarak "tutukladığını" ilan ediyor. Hareketin önderi kaldığı merkez üssün bodrumuna atılıyor. Darbeciler hareketin arşivini, kasasını gasp ederek yönetime el koyuyorlar. Tutsak edilen hareket önderine hiçbir gerekçe, hiçbir belge sunulmuyor. Önderliğin zorlaması sonucu 17 Eylül'de "Yoldaşlara" başlığını taşıyan bir yazı çıkıyor ortaya. Ve ancak bu başlığa rağmen yazıyı dağıtmayacaklarını söylüyorlar.

Darbeyi ve "gerekçelerini" hareketin kadrolarına açıklama cesaretleri yoktu; korkaktılar. Hareketi hala tutsak ettikleri önderin adına yönetiyorlardı; ahlaksızdılar.

"Düşünün, üçlü ahbap-çavuş çetesi örgüt önderliğine karşı darbe düzenliyor, önderliğin tüm yetki ve görevlerine el koyuyor ve onun adına görev sürdürüyorlar! Ama kadrolara hiçbir şey açıklamıyorlar. Öncelikle bu durum ahlaki değildir. Zayıf, hiçbir temeli olmayan darbeciler siyasi arenaya kendi kimlikleriyle çıkmaya korkuyorlar. Ancak önderin gölgesine sığınarak, onun sesini keserek ihtiraslarını tatmin ediyorlar." (1)

Darbeciler o zaman yazdıkları "gerekçelerinde" ve daha sonraki yazılarında, yeryüzündeki tüm cuntacılar gibi "başka hiçbir çarenin kalmadığını"nı iddia ediyorlar. Darbelerini meşrulaştırmaya yetmiyor bu. Çünkü yalan söylüyorlar. Çünkü tersine tüm iddialarını, "eleştirilerini" hareketin tüm kadrolarıyla tartışmalarının mekanizmaları vardır. Ve bu olanak onlara özel olarak da sunulmuştur. Ama onların kadroların karşısına çıkabilecek cesaretleri yoktur. Haklı olduklarına kendi beyinlerini bile ikna edememişlerdir. Nitekim sürecin hiçbir aşamasında kadrolarla sorunu çözmeye yanaşmamışlardır. Darbe gerekçelerinden biri olarak "Kadrolara güvenilmemesi"ni gösteren darbeciler kadrolara güvensizliğin az rastlanır bir örneğini göstererek, "kurtarıcı"lıklarını en başta kurtardıkları kadrolardan gizliyorlar. Hareketin hiç bir zaman MK'sı olmadığını iddia eden darbeciler darbe yaptıktan kısa bir süre sonra Devrimci Sol Merkez Komitesi imzasıyla yazılar yayınlıyorlar. İkiyüzlülükleri sırıtıyor.

"Kafa yapısını, düşünce tarzını, ele aldığımızda hareket çıkarıyla kamufle olamayan tipik bir darbecilik anlayışı gö-

rülür. Ama bu klasik bilinen darbeci özellikleri taşımaz. Çünkü darbeciler darbe yaptıklarını gizlemezler. Kendilerinin çok yetkin ve iyi olduklarını, politikacıların yapamadıklarını kendilerinin yapacağını tüm dünyaya ilan ederler. Yasa, hak, hukuk her şey kendileridir. Ve ellerindeki silahlı güç temel dayanaklarıdır. Muhalif istemezler (...) Çünkü dünya kamuoyu ve halklar önünde ideolojik mücadele yapabilecek güç ve kapasitede değillerdir. Bizim küçük burjuva darbecileri ise darbelerini açıklayabilecek kadar cesur değillerdir. Çünkü neyi nasıl açıklayacaklardır. Hiçbir maddi temeli ve meşruluğu yoktur." (2)

Darbenin sonuna kadar gizli kalması düşünülemezdi. Buna rağmen gizleyebildikleri kadar gizlemeye çalıştılar. Açıklayamazlardı, çünkü zamana ihtiyaçları vardı. Açıklamayazlardı, çünkü hiçbir

kadro onları bu gayrimeşru zeminlerinde dinlemez ve lanetlerdi. Herkesten tecrit olup ortada kalır, üstelik halk damgası yerlerdi.

"Bu duruma düşmemek için kendilerinde var olan bizde olmayan tanınsal güce güvenerek zaman kazanıp, zaman içerisinde bazı olumlu şeyler yapabilirlerse "İŞTE BAKIN DK YAPAMIYORDU, AMA BİZ YAPTIK" diyerek kadrolar nezdinde haklılık kazanmak gibi ahlaki ve ideolojik olmayan, hiçbir adalette yeri bulunmayan açıklamama yöntemini seçtiler. Önderliği de zindana attıktan ve ilişkilere çok hasta dedikten sonra hiçbir sorun kalmıyordu. (...) Darbeciler de bu fırsattan istifade ederek onları sanki ben görevlendirmişim gibi kararlar alıp yönetecek, talimatlar verecek ve çarpıtarak bazı çok yazdığımız şeyleri tekrar ve tekrar yazarak bir şeyler yaptıklarını göstereceklerdi, ama en önemlisi çok büyük eylem yaparak ivmeyi yükselteceklerdi. Olmadı." (3)

Darbe 12 Eylül günü sabah 08:00'de gerçekleşiyor. Saat 08:30'da darbecilere şu uyarı yapılıyor: "Bu saatten sonra hareket içinde ortaya çıkacak her türlü olumsuzluktan siz sorumlusunuz."

(13 Eylül-21 Ekim; darbeci çetenin yönetime el koymasının ilk 40 günü; darbeci çete şefleri operasyonları elleri böğürlerinde izliyorlardı. Çoğundan hemen haberleri bile olmuyor... Tüm İstanbul, Anadolu SDB'leri ve Karadeniz ve Ege Kır SDB'leri tutsak düştü. İki kır SDB üyesi şehit düştü)

18 EKİM; SORUNUN ÇÖZÜMÜNDEN VE KADROLARDAN KAÇIŞ

İlk günden itibaren darbenin suç olduğu, bu suça bir an önce son vermeleri gerektiği ısrarla söyleniyor kendilerine. Sorunun çözümünün devrimci yöntemi gösteriliyor.

Siyasi kimlik ve onur için oligarşinin zindanlarında sayısız açlık grevi yapan, bunun için ölüm oruçlarına yatan bir insan şimdi darbecilere tutsak edildiği bir evin bodrumunda yine açlık grevindedir. Amaç yine aynıdır; siyasi kimliğin, onurun ve devrimci hareketin korunmasıdır söz konusu olan. Hareketin önderi çeşitli çözüm önerileriyle darbenin, kadroların, örgütün önüne götürülmesini dayatır.

Darbeciler bu önerileri reddederler. Örgütün karşısına çıkmak onlar için bitiştir, hareket, sol ve tüm ilişkiler bazında bitmeleri demektir. En kısa zamanda, 18 Ekim'de kadrolar toplantısı düzenleyeceklerini söyleyip dururlar. Ama 18 Ekim hiç gelmez. Karşılıklı görüşmelerden, tartışmalardan bir sonuç çıkmaz.

Devrimci hareketin önderi tutsaklığının 22. gününde, 5 Ekim'de tutsaklığına son verir. Açığının ardından darbeden ve gelişmelerden ülke içindeki sorumluyu haberdar eder. Darbeciler telaşa düşmüştür. Yoğun bir telefon trafiğinin sonrasında, darbecilerin hareketin kadrolarının iradesine uyacaklarını taahhüt etmeleri ve ülke içindeki sorumlunun güvencesinin alınmasıyla hareketin önderi sorunu bütünüyle çözmek için merkez üsse geri döner.

Üsse dönüşte bir protokol imzalanır. Protokole göre de devrimci hareketin ileri kadrolarından bir komisyon oluşturuluyor ve herkes bu komisyonun kararlarına uymayı kabul ediyordu.

Ama darbeciler yalancıydılar. Hareketin önderini bu protokole rağmen üste yeniden gözaltına alarak bu kez bodrumda havasız, ışıksız bir yere indirdiler. Bir süre sonra komisyon için öngörülen kadrolar da bir eksikle oradaydılar. Sorun onlara açıldı, karar vermeleri istendi. Ne var ki komisyonun kararlarını da tanımadılar. Çünkü komisyon çoğunluğu darbeciliği mahkum ediyor, hareketin meşru yönetimine devredilmesi gerektiği yolunda karar alıyordu.

"1- Ortaya sürdüğünüz hiçbir iddia darbeciliğinizi meşru gösteremez. Hareket derhal 13 Eylül 1993 öncesindeki meşru yönetimine döndürülmeli, el konulan arşiv, para, araç-gereç ve tüm ilişkiler hareket yönetimine devredilmelidir.

2- Ortaya sürdüğünüz gereçlerin hiçbiri darbeciliği meşru göstermeyeceği halde araştırılması hareketin lehine görüldüğü için, haftalarca incelenmiş ve hiçbir kanıtı olmadığı ortaya çıkmıştır. Buna karşın yine de bu iddiaların araştırılması hareketin lehine değerlendirilmeye devam edilecektir..." (4)

Taahhüt ettikleri halde komisyonun kararlarına hiçbir zaman uymadılar.

"28 Eylül'de İstanbul SDB üyelerinden Makbule Sürmeli İçerenköy'de, Fatma Süzen ve Kayhan Tazeoğlu Beykoz'da katledildiler.

SDB savaşçılarından Sultan Canik 10 Ekim'de Acıbadem'de katledildi."

DARBECİLERİN KORKTUKLARI BAŞLARINA GELİYOR; DARBE KADROLARIN YARGISINDA

Hareketin önderinin girişimleri sorunu çözmeye yetmemişti. Komisyon da çözüm olmamıştı. Yalnızca komisyon üyelerinin müdahalesiyle hareketin önderinin tutsaklığı sona erdirilmişti. Ama darbecilik, gasp ettikleriyle, çiğnedikleriyle ortadaydı hanüz. Şimdi artık tek bir çözüm mercii vardı; hareketin kadroları. Onlara ilk bilgiler '93'ün ilk günlerinde ulaştı. Devrimci Sol kadroları darbe gerçeğiyle yüz yüze kaldılar.

Önce büyük bir şaşkınlık, kızgınlık yaşandı saflarda; beklenen farklı, kadroların önüne gelen farklıydı. Darbe yalnız hareketin önderine karşı yapılmış değildi, darbe tüm harekete, hareketin tüm kadrolarına karşıydı gerçekte. Darbe "arifesine" ulaşılan partiye karşıydı.

Hareketin kadroları da söylenmesi gerekeni söylediler darbecilere; hareketi meşru yönetimine devretmeliydiler. Darbeciler "Haklılıklarını" kanıtlamak için her yolu mubah sayıyorlardı. Hiçbir şeyin tartışılamayacağı, kendilerinin susturulacağı "kaygısını" taşıdıklarını ileri sürüyorlardı. Kadrolar her şeyin tartışılacağını, tüm iddiaların araştırıcılığını ve bunun kefilinin kendileri, yani hareketin kadroları olduğunu dile getirdiler. Bunu sözlü, yazılı her biçimiyle darbecilere ilettiler. Ancak darbecilerin haklı olduklarına güvenleri yoktu. Darbecilerin kadrolara güvenleri yoktu. Kadroların mutlak çoğunluğunun iradesini tanımadılar bu yüzden.

Devrimci Sol kadroları bu noktada mücadeleyi ve hareketi savunmanın devrimci demokrasinin, kadro inisiyatifinin eşsiz bir örneğini verdiler.

Darbeciler o reman **yazdıkları "gerekçelerinde" ve daha sonraki yazılarında, yeryüzündeki** tiim **cuntacılar** gibi **"başka hiçbir çarenin kalmadığını"nı** iddia **ediyorlar. Darbelerini meşrulaştırmaya yetmiyor bu. Çünkü yalan söylüyorlar. Çünkü tersine tüm iddialarını, "eleştirilerini" hareketin** tiim **kadrolarıyla tartışmalarının mekanizmaları vardır.** Ve **bu olanak onlara özel olarak** da **sunulmuştur. Ama onların kadroların karşısına çıkabilecek cesaretleri yoktu.**

"Hareketi aşağıdan yukarıya sahiplenip, yönetimi gasp edenlere; yönetimi kasayı, arşivleri, silahları -yani gücü- ellerinde tutanlara prim vermediler. Gücü değil meşruluğu, ahlakımızı, gelenektemizi savundular. Çünkü biliyorlardı ki, Devrimci Sol ancak geleneklerini korduğu sürece onların hepsini yeniden yaratabilirdi. Ama eğer bir kez lekelenir, artık tarihi komplolarla, darbelerle yazılacak bir hareket haline gelirse onların 10 katı da olsa, bunlar hiçbir işe yaramazdı." (5)

Kadroların yargısı, karan net bir biçimde ortadaydı artık. Darbe ve darbeciler mahkum ediliyordu. Hareketin önderliği hakkında "12 Temmuz 17 Nisan operasyonlarına neden olmaktan, hareketi "Diktatörce" yönettiğine, kadrolara güvensizlikten lüks yaşadığına kadar uzanan gerekçelerle darbe yapmışlar. Gerekçelerini somut olgular halinde değil "Böyle olduğu yolunda ciddi kuşkular var" diyerek sunmuşlar ve aylarca hareketi yönetmelerine, arşivlerin tamamının ellerinde olmasına, "Hareketin iradesi" diyerek tekrar tekrar soruşturmalar açıp ifadeler almalarına rağmen, hareketin önderini suçlayabilecek tek bir kanıt bile bulup ortaya koyamamışlardı. İnandırıcılıkları yoktu. Hareketin kadrolarının onları mahkum etmesi, onlar için artık sonun başlangıcıydı.

İstanbul'da milisler darbe yiyiyor. Kendilerini kanıtlamak için yönetimi gaspettikleri süre içinde milisleri [illegible] **gütlenme düzeylerini aşan eylemlere yönelten darbeciler, milislerin açığa çıkmasının, onlarca devrimcinin tutsak edilmesinin sorumluluğunu taşıyorlar.**

DARBE EV EV SOKAK SOKAK TARTIŞILIYOR

Devrimci Sol kadroları darbecilere karşı öfkeyle doluydular. Ancak darbeciler bir "karşı darbeyle" etkisizleştirme yolunu seçmediler. Darbe bir kez yapılmış, önderlik hakkında, şehitlerimiz hakkında, işleyiş hakkında öfkenç iddia ve spekülasyonlarını en alt ilişkilere kadar yaygınlaştırmışlardı. İddiaları, spekülasyonları hiçbiri ortada bırakılamazdı. Darbenin bütün bunlar tartışılmaksızın aşılması devrimci hareketin sırtında bir kambur bırakılması demek olacaktı. Her şey ama her şey, kadroların, savaşçıların ve giderek ev ev, sokak sokak kitle ilişkilerinin katıldıkları toplantılarda tartışıldı. Devrimci hareketin engin hoşgörüsü ve esnekliğiyle, geleceğimizi daha sağlam temellerde yükseltebilmek için darbecilere de sınırsız söz hakkı verildi bu toplantı ve tartışmalarda.

Darbeciler "haklı"lıklarını kanıtlamak, insanların kafalarını bulandırarak hareket ve önderlik hakkında kuşku tohumları ekmek için en olmadık spekülasyonlara başvurdular. Ne savaşan insanlarımız ne şehitlerimiz bu öfkenç spekülasyonların dışında kalmadı. Darbeciler kadroların ve kitlelerin karşısına çıktıklarında çaresiz bir çırpınış işine girdiler. Spekülasyonlarının yanında her şeyi sorumsuzca deşifre etmekten kaçınmadılar.

Kadrolar düzeyindeki dar platformlardan en geniş kitle ilişkilerinin katıldığı 50 kişilik 100 kişilik toplantılara kadar uzanan bu tartışma süreci 2.5-3 ay sürdü. Spekülasyonlarına, öfkeng saldırılarına, önderlik hakkında Menzir'lerin bile bugüne kadar cesaret etmediği, edemeyeceği iftiralarına, karalamalalarına sabırla katlanıldı. Tartışma sürecinin sonunda darbecilerin yanında yine kendilerinden baş-

ka hiç kimse yoktu. Kadrosuyla, taraftarıyla hemen herkes tavrını belirlemiş, ezici çoğunluk, kararlılıkla hareketi ve önderliği sahiplenmişti.

Ülke içinde kendilerine taban bulamayan darbeciler özellikle yurtdışında gerçek yüzlerini göstermeye başladılar. Şubat'ta İsviçre'de bir devrimci coplarla dövülüyor. Darbecilerin ilk açık saldırısı bu... Mart başında Köln'de bulunan HALK-DER darbecilerce basılıyor. İçeride bulunan 8 devrimci dövülüyor. Şehitler panosu talan ediliyor...

KARAR 1; HER ŞEY BİRLİĞİMİZ GELECEĞİMİZ VE ZAFERİMİZ İÇİN

Tartışma süreci hareketin kadrolarının iradesini kesin bir biçimde ortaya çıkarmıştı. Bu irade darbeciliği mahkum ediyor, hareketi ve meşru önderliğini sahipleniyordu. Yaklaşık 6 aydır devrimci hareketi her yönüyle adeta felç edip işletmeyenlerin, bunalımı daha fazla derinleştirmesine kuşkusuz artık izin verilemezdi. Demokrasinin tüm kurallarıyla işletildiği bu sürecin sonunda, iradenin ortaya çıktığı noktada, süreci hala darbecilik tartışmaları içerisinde boğulmaktan kurtarmak, ilişkilerin, örgütsel yapıların daha fazla şekilsizleşmesine izin vermemek kaçınılmaz bir görevdi. İşte bu süreçte devrimci hareketin "Açıklama ve Uyarı" başlığını taşıyan 1 No'lu Karar'ı gündeme geldi.

"(...)

Bugün hareketin iradesi kadroların kararıyla ve onayıyla tartışmasız bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Bu iradeye dayanarak:

1- Darbeciler ve işbirlikçileri hareketi tasfiye yönündeki tüm çalışmalarını durdurmalı, derhal hareketin iradesine ve adaletine teslim olmalıdırlar.

2- Darbeciler hala ellerinde tutmaya devam ettikleri olanaklarını derhal harekete teslim etmelidirler.

(...)

6- Bu kararlara uydukları takdirde darbeciler ve onlarla işbirliğinde ısrar edenler hareketin kontrolü altında tutulacak, toplantı gününe kadar güvenlikleri sağlanacak, toplantıda kendilerini ifade etmeleri için gerekli özgül koşullar sağlanacaktır."

3 Mart tarihini taşıyan bu karar gerçekte darbeciler için bir son şanstı. Sürecin sağlıksız, zarar verecek bir biçimde gelişmesinin önüne geçmeyi amaçlıyordu.

Darbecilerin yapılmasından "kaygı" duydukları "DK'nun böyle bir toplantıyı yaptıracağını sanmıyoruz." dedikleri kadrolar toplantısı bu kararlarla güvence altına alınıyor ve Türkiye solunda pek rastlanmayan bir tarzda isme yazılı davetiyelerle darbeciler de dahil olmak üzere tüm kadrolara iletiliyordu.

Darbeciler başında olduğu gibi sonunda da kadrolarla böyle bir zeminde tartışma cesaretini gösteremediler. Artık ya hareketin kadrolarının iradesine uyacak ya da "tek şansları olarak" yapabilirlerse Devrimci Sol'u bölerek ayrı bir siyasi hareket örgütleyeceklerdi.

Aynı günlerde devrimci hareketin örgütlü olduğu tüm alanlardan birimlerden yayınlanan deklerasyonlar darbecilerin böyle bir olanağa da sahip olmadıklarını, olamayacaklarını ortaya koydu. Darbecilerin naylon sahte imzalarla hayatın çeşitli alanlarındaki Devrimci Sol örgütlülüklerini "kendilerinden yana" gibi göstermeye çalışmaları gerçekten de artık darbeci çaresizliğinin ve tükenmişliğinin en açık göstergesiydi.

Darbeciler bitmişti artık.

OLİGARŞİ VE SOL DEVREYE GİRİYOR; ÖLÜ CANLANACAK MI?

"Yürüyüşümüzü yavaşlatmaya kimsenin hakkı yoktur"

"Her şey Devrimci Sol'un birliği için"

"Her şey hareketin çıkarı için"

"Tarafsız olmak haksızdan yana taraf olmaktır"

"Ne darbecileri ne de oligarşiyi sevindirmeyeceğiz"

"Darbecilik meşru görülemez suçtur"

"Harekete ve önderliğimize sahip çıkıyor, cuntacıları lanetliyoruz"

Gerilladan demokratik platforma çeşitli alanların yayınladıkları deklarasyonların bu başlıkları gerçekte kimseye pek fazla söyleyecek söz bırakmıyordu.

Oligarşi Bedri'lerin katledilmesiyle birlikte Devrimci Sol'un ve önderliğinin prestijini yıpratmak, halkın Devrimci Sol'a olan güvenini yıkmak için propaganda atağına geçti. Burjuva basında her zamanki gibi polisin, kontrgerillanın dikte ettirdiği haberlerle, çarpıcı başlıklarla Devrimci Sol'un bölündüğü, bittiği, kadrolarının birbirine düştüğü ve artık bir daha kendini toparlayamayacağı işlendi. Önderlik hakkında aşağılık senaryolar yazılıp, çizildi. Darbe öncesi devrimci hareket hızla Türkiye halklarının umudu olma yönünde ilerliyordu. Oligarşinin vermek istediği mesaj açıktı. "Bakın işte diyordu oligarşi. Bu umudunuz da boşa çıktı, düzen dışında bir umudunuz, alternatifiniz olamaz." Burjuva basının sayfalarından taşan bu propaganda kuşkusuz sonuçta anlaşılır bir şeydi.

Kadrolar düzeyindeki dar platformlardan en geniş kitle ilişkilerinin katıldığı 50 kişilik 100 kişilik toplantılara kadar uzanan bu tartışma süreci 2.5-3 ay sürdü. Spekülasyonlarına, iğrenç saldırılarına, önderlik hakkında Menzir'lerin bile bugüne kadar cesaret etmediği, edemeyeceği iftiralarına, karalamalalarına sabırla katlanıldı. Tartışma siirecinin sonunda darbecilerin yanında yine kendilerinden başka hip kimse yoktu. Kadrosuyla, taraftarıyla hemen herkes tavrını belirlemiş, ezici çoğunluk, kararlılıkla hareketi ve önderliği sahiplenmişti.

Sol bu aşamada henüz sessizdir. Darbenin kamuoyuna açıklanmasının üzerinden birkaç ay geçmesine karşın soldan bir tavır yoktur. Ancak kısa bir süre sonra solun "tavır" belirtmek için başka fırsatlar aradığı ortaya çıktı.

İki darbecinin kendi kurdukları pusuda ölmeleri solun aradığı "fırsat" oldu. "Sol, sol içi şiddet"e karşı olma adına bir anda ayaklandı. Peş peşe kınama, platformlarda birlikte olmama vb. kararlar çıkarmaya başladılar. Darbe, devrimci bir hareketin önderliğine karşı uygulanan şiddet ve bu hareketin arşivine, kasasına, silahlarına, "zor"la el konulması solu yerinden bile oynatmıyor ama darbeciler söz konusu olunca sol yerinde duramıyordu.

Darbeciler bir anda sol tarafından kucaklandılar. Öyle ya, darbe onların söylediklerinin bir kanıtıydı. Onların yıllardır söyleyip durdukları Devrimci Sol'un günahlarının bir itirafıydı.

Oligarşinin açtığı geniş zemin ve solun sahiplenişi darbecilere kendilerinde olmayan bir güç ve cesaret verdi.

Bu noktada sola darbeyi meşrulaştırmamaları ve darbeyi desteklememeleri için sayısız çağrıda bulunuldu. Darbenin sol olmadığı, olamayacağı anlatılmaya çalışıldı.

"Sol darbecilik savunulamaz- meşru değildir diyorsa ve de Devrimci Sol'un savaşan devrimci bir örgüt olduğunu kabul ediyorsa,

- Dardeciliği meşru gösterecek, hareketi bölünmüş gösteren, Devrimci Sol'un iki kanadı vb. ifadelerden kaçınılmalıdır.

- Devrimci Sol adını kullanmak sadece Devrimci Sol savunanlara ve onun çizgisini uygulamayanlara aittir. Tersi bir yaklaşım kadrolarımızın darbeciliği mahkum eden kararlarına saygısızlık olduğu gibi darbeyi meşrulaştırmak ve objektif olarak onaylamak anlamına gelir.

- Darbecileri sadece sadece darbe suçunu işledikleri için tüm sol hareketten tecrit edilmeli, muhatap kabul edilmemelidir. (...)" (6)

Solun bütün bu çağrılardan gereken sonuçları çıkardığını söylemek bugün için de mümkün değil. Subjektivizm ve fırsatçılık solun gerçeği görmesini değil ama kabul etmesini engellemiş, sol, devrimci hareketin darbeciliğe karşı onur mücadelesinde olması gereken yerde olmamıştır.

Ama ne oligarşinin ne de oportünizmin darbeciliğe kucak açması darbecileri bir siyasi hareket yapmaya yetmemiştir. Ölüyü onların desteği de canlandıramamıştır. Darbeciler bugün artık tüm boyutlarıyla açıktır ki bir kontra çetesidirler. Bir konta çetesini "sol bir grup" olarak muhatap alıp almamak ise artık solun siyasi ahlak sorunudur.

6 Mart'ta darbeci şeflerden Bedri Yağan ve Gürcan Özgür, Menekşe Meral, Rıfat ve Asiye Kasap oligarşi tarafından katledildiler. Operasyonda darbecilerin devrimci hareketten gasp ettikleri çok sayıda silah yakalatıldı. Darbeci çete şeflerinin aldatarak, kendi hesapları için Ortadoğu'dan hiçbir hazırlık yapmadan getirdikleri pek çok SDB savaşçısı tutsak edildi. Kurumlaşmalar, kitle ilişkileri açığa çıktı. Darbeciler aynı operasyonda devrimci hareketin savaşçılarına ve ilişkilerine de zarar verdiler.

Gençliğin, hareketine ve önderliğine sahip çıkan demokratik platform yöneticilerinden Uğur Yaşar Kılıç 17 Mart'ta darbeciler tarafından bir eve götürüldü ve orada kendisine işkence yapıldı. Bu işkencede çene kemiği ve 5 dişi kırılan, yüzü yara, çürük ve sigara yanıklarından tanınmaz hale gelen Uğur Yaşar Kılıç, 30 Nisan'da kaldığı evde polisin infaz mangaları tarafından katledildi.

Oligarşiye karşı savaşımızı ve darbeciliğe karşı siyasal onur savaşımızın komutanlarından Recai Dinçer, İbrahim Yalçın Arkan ve Avni Turan 25 Mart'ta katledildiler. Katledildiklerinde üzerlerinde yalnızca iki silah ve iki savunma el bombası vardı. Ve darbeciler hareketten gaspettikleri silahları düşmana kaptırıyorlardı.

KARAR 2 İLE SON ÇAĞRI YAPILIYOR

Devrimci hareket darbeciliği alt ederek, darbecilerin saflarımızda yarattığı tahribatları aşarak, dikkatini, enerjisini yeniden oligarşiye karşı mücadelesi üzerine yoğunlaştırıyor. 30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Kampanyası ve 1 Mayıs oligarşiye de, darbecilere de sola da net bir mesaj iletiyor. Savaşımız, devrim yürüyüşümüz, herkese ve her şeye rağmen durmayacak ve ilerleyecektir.

Şehitler ve 1 Mayıs kampanyası darbecilik sürecinden sonra saflarımızda toparlanmanın adımı oluyor. Yeni atılımlar için güç ve cesaret veriyor.

Aynı süreçte solun kucaklamasıyla, kontrgerillanın icazetiyle cesaret bulan darbeciler saldırılarını artırıyorlar. Taraftarlarımız dövülüyor, siyasi şubenin işkencelerinden hiç geri kalmayan işkencelere maruz bırakılıyor, devrimci harekete karşı iğrenç demagoji kampanyasına hız veriliyor. Darbeci şefler kendileriyle birlikte kandırdıkları insanları da felakete sürüklüyorlar. Darbeciler devrimci hareketten yıllar önce olumsuzlukları, ahlaksızlıkları nedeniyle atılmış, devrimci olmanın bedellerini göze alamadıkları için mücadelenin ve örgütün dışına düşmüş insanlara ulaşarak darbeci güruha taze kan bulmaya çalışıyorlar. Darbecilik pisliğinin daha fazla mide bulandırmamasına ve yanlarında başka insanları da karşı-devrime sürüklememeleri için devrimci hareket darbeci şeflere ve de devrimci harekete karşı faaliyet yürütenlere son bir çağrıda bulunuyor. 7 Haziran'da yapılan çağrı darbecilere ve destekçilerine üç günlük bir süre tanıyarak devrimci adalete sığınmalarını istiyor.

"Örgütümüzün bölge, alan, komite sorumlu ve komutanların ortak kararıdır.

DARBECİ GASPÇI ÇETENİN ÖRGÜTÜMÜZE KARŞI İŞLEDİKLERİ AĞIR SUÇLAR CEZASIZ KALAMAZ!

(...)

Bu suçlar darbeciliği örgütleyen ve hala hareketimizi bölüp tasfiye etmeye çalışan, sabote eden herkes için geçerlidir. Ve bunlar birincil dereceden suçludurlar.

Bu yazının yayınlandığı tarihten itibaren üç gün içerisinde hareketin adaletine sığınıp gelip teslim olanların samimiyet derecelerine göre işledikleri suçlar yeniden ele alınıp, devrimci adalet ilkeleriyle yargılanacaklardır. Aksi halde işledikleri ağır suçların birinci dereceden sorumlusu olarak cezalandırılacaklardır..."

Bu 2 No.lu kararın mantığı ve gerekçesi açık. Oligarşi katliam ve infaz politikasını hızla tırmandırıyor. Mücadele giderek daha çetinleşiyor. Ve mücadelenin gerekleri, hataları, suçları ihanetleri affetme hakkını tanımıyor devrimcilere.

23 Nisan'da Dersim'de İbrahim Erdoğan Kır SDB'lerine bağlı 12 gerilla katlediliyor. Dersim darbenin açığa çıktığı andan itibaren tereddütsüz hareketi ve önderliği sahipleniyor. Ve darbeci şefler yol açtıkları kaosla Dersim mevziinde savaşan gerillalarımızı silahsız, cephanesiz bırakıyorlar... Gerilllalardan altısı çatışmada kurşunları

bittiği için sağ yakalanıyor ve infaz ediliyorlar.

Aynı gün İstanbul'da SDB komutanı İbrahim Yalçın katledilliyor.

DARBECİ KONTRA ÇETESİNİN KİMLİĞİ ARTIK DAHA AÇIK

Sürecin bütününde devrimci hareketin 1 ve 2 No'lu kararlarla yaptığı çağrılar darbeci çetenin etkisinde kalan insanlarda yankı buluyor. Peş peşe özeleştiriler yapılıyor. Darbeci çetenin kirli yüzünü yöntemlerini herkes bir kez daha görüp tanıyor. Özeleştirisinde samimi olanlara devrimci hareket şans tanıyor. Bu samimiyeti taşımayanlar ise tereddütsüz safların dışına atılıyor. Darbeci çete iyice tecrit oluyor, soyutlanıyor.

Darbeci çete tecrit oldukça kontrgerilla daha fazla kol kanat geriyor onlara. Soldan birkaç grup fırsatçılıkları ve subjektivizmleriyle daha sıkı sarılıyorlar darbecilere.

Darbeci kontra çetesi şehrin meydanlarında taraftarlarımıza silah çekiyor, onları kaçırıyor, işkence yapıyorlar. Devrimcilere karşı "pervasız" davranıyorlar. Pervasızlıkları kaynağını siyasi polisin ve kontrgerillanın icazetinden alıyor.

8-9 kişilik silahlı gruplarıyla halka, devrimcilere karşı aleni saldırılarıyla gerçek bir kontra çetesidir artık onlar.

14 Temmuz'da Halkın Gücü dergisi sahibi, darbecilik kirine bulaşmamış onurlu bir devrimci Rıza Güneşer, kimlikleri devrimci hareket tarafından bilinen darbeci çete tarafından katledilliyor. Rıza Güneşer'in vücudundan 24 kurşun çıkıyor.

2 Ağustos'ta Mücadele gazetesi muhabirleri darbeci çete tarafından kurşun yağmuruna tutuluyor. Saldırı hemen bürorun yan sokağında gerçekleşiyor. Saldırı anında büronun önünde ikisi resmi 6-7 ekip otosu bulunuyor! En kör gözleri bile açıyor bu saldırılar. Darbeci çetenin kimliği konusunda kuşku kalmıyor. Birkaçı dışında sol hariç!

"Sol içi şiddete" her şart altında "karşı" olan sol, yine birkaçı dışında Halkın Gücü'ne ve Mücadele'ye yönelen saldırıları görmezden geliyor. "Sol içi şiddet" sayılmıyor anlaşılan bu saldırılar. Bunun için ya devrimci hareketi ya darbecileri sol görmediklerini açıklamak zorundalar. Açıklayamıyorlar. Çünkü başından itibaren yanlış bir zemindeler. Darbeci çetenin cinayetleri onları açmaza sokuyor.

Mücadele'ye saldırılarının kimliklerini sağır sultan bile duyarken, kimileri darbeci kontra çetesinin saldırganlığını gizlemeye çalışıyor, "saldırının kimler tarafından gerçekleştirildiği bilinememektedir" diye yazıyor. Ne yazık bu kez darbeciler utandırıyor onları. saldırıyı çarpıtarak da olsa üstleniyorlar.

Darbeci çete devrime, devrimci harekete karşı ihanetini derinleştiriyor, suçlarını büyütüyor. Darbeci çetenin ortaya çıkışı bir "ideolojik ayrılık", bir "bölünme" değildi. Bunun devrimci örgütlerde istenmese de rastlanabilen türden bir bölünme olmadığı en baştan konulmuştur, devrimci hareket tarafından. Bir suçla ortaya çıkmışlardı ve varlıklarını suçlarını büyüterek devam ettiriyorlardı.

14 Nisan'da darbeciler Nurtepe halk ilişkilerini dolaşarak "Devrimci Sol'a kapılarını açmamaları" için tehdit ettiler... Aynı ay içinde Esenler'de bir devrimcinin arabası kundaklandı... Berlin'de, Köln'de, Zürih'te darbecilerin sopalı, zincirli saldırılarında pek çok devrimci yaralandı... 7 Mayıs'ta Sarıgazi'de iki devrimci silahlı beş kişilik darbeci çete tarafından dövüldü, başlarının yanına ateş edilerek infaz provası yapıldı... Mayıs ortasında Levent Nevroz darbeciler tarafından Okmeydanı'nda kaçırıldı ve işkence yapıldı... Sultançiftliği'nde bir devrimci ayağından vuruldu... Okmeydanı'nda iki devrimci 6-7 kişilik bir darbeci grup tarafından kaçırıldı... 9 Temmuz'da Talat Ünlü polislerin gözleri önünde kaçırıldı. Cennet Mahallesi'nde üzerine 8 kurşun sıkıldıktan sonra yol kenarına bırakıldı...

HİÇBİR BİR SUÇ CEZASIZ KALMAYACAK

Darbecilik ortaya çıktığı andan itibaren bu sürecin nasıl aşılacağı sorusunda devrimci hareketin kadrolarının kafasında hiçbir tereddüte ve belirsizliğe yer olmadı. Her şeyden önce darbe sınıfsal niteliğiyle, kişilik yapılarıyla, yol açtığı ve açacağı sonuçlarıyla doğru çözümlenmişti. Süreç, darbe, darbecilik ve darbeciler hakkında söylediklerimizin bir bir kanıtlanmasına tanık olmuştur.

Darbeciliğin aşılmasını ise birkaç cezalandırmasıyla, birkaç günün işi olarak görmedik. Her şeyden önce bünyemizde ortaya çıkan bu lekenin temizlenmesi ve tahribatlarının giderilmesi uzun vadeli, sabırlı, ciddi bir ideolojik mücadeleyi gerektiriyordu. Bu perspektifle hareket edilerek darbeciliğe karşı mücadele saflarımızda bir ideolojik eğitime, yeni insana ve sosyalizme yönelen süreçte bir arınmaya dönüştürüldü.

Devrimci hareketin darbeciliğe karşı mücadelesinin tarihi Türkiye soluna, dünya soluna kazandırılmış önemli bir deneyimdir. Devrimci hareket, mücadelesinin önüne çıkarılan bu engeli de aşmasını bilmiştir. Sabrın gerektirdiği yerde sabır, esneklik gösterilmesi gereken yerde esneklik gösterilmiş, radikal kararlar almanın gerektirdiği yerde bu kararların sorumluluğunu üstlenmekten kaçınılmamıştır. Bir yıllık tarih bunların örnekleriyle doludur.

Diğer yanıyla başından itibaren halka devrime karşı işlenen darbe suçunu asla affetmeyeceğimizi, hiçbir suçun cezasız kalmayacağını ısrarla söyledik. Burjuva partilerinde ya da bir hizipler ittifakı olan siyasi hareketlerdeki gibi pazarlık yaparak, yönetim koltuklarını paylaşarak sorunu "çözmeyi" düşünmedik hiç. Çünkü bu gerçekte çözümsüzlük oluydu. Süreci devrimci çizgi ve politikalar değil, komplolar ve kumpaslar belirlerdi artık.

Devrimcilik ve sosyalizm her şeyden önce güçlü bir adalet duygusu üzerinde şekillenir. Adaletinden şüphe duyulan devrimci bir örgüt asla kitleleri kucaklayıp yeni bir toplumun kuruluşuna öncülük edemez.

Eylemleriyle halkın adaletinin simgesi olmuş devrimci bir örgüt böyle bir suç karşısında devrimci adaletin gereğini yerine getirmekten başka bir tercih yapamazdı. Yapılmadı da.

Sol, sol içi şiddete karşı olma adına soruna en "olumlu" yaklaştığı darbeciliği mahkum ettiği noktada bile "tasfiye edin", "bırakın ne halleri varsa görsünler" yaklaşımında oldu. Bu gerçekte devrimci adalete, hukuka, bir devrimci örgütteki demokratik merkeziyetçiliğe ilişkin yerli yerine oturmuş normlara sahip olamamanın; halka, halkın parasına, silahına karşı sorumluluklarını şekillendirememenin bir sonucudur. Solun önerdiği gerçekte darbecilerin istediği ile çakışıyor. Onlar da gasp ettikleriyle çekip gitmek, devrimci adaletin elini yakalarında hissetmemek istiyorlar. Devrimci hareketin parası, silahları gerçekte halkın parası, halkın silahlarıdır. Halkın parasının, silahlarının gasp edilmesi karşısında "umursamaz" davranan bir sol hangi yüzle, hangi anlayışla iktidara talip olacak, halkın iktidarında yönetim görevini üstleneceklerdir.

Esas olarak bu yaklaşım farklılığının temelinde birincisi iktidar perspektifine sahip olup olmamak, ikincisi savaş gerçeğinin içinde yaşayıp yaşamamak vardır.

"Hiçbir devrimci örgütte darbe yapmak, darbeyi yapıp örgütün mal varlığını silahlarını çalıp kaçmak ve hiçbir ideolojik ayrılığı olmadığı halde örgütü parçalamaya kalkmak cezasız kalamaz. Cezasız kalır diyenler ya örgüt gerçeğinden bir şey anlamıyor ya da art niyetlidir. Darbeciliği meşrulaştranlar, meşrulaştırmaya çalışanlar tarih önünde sorumlu olacaklardır." (7)

Devrimci hareket tarafından darbenin sol değil karşı-devrimci olduğu açıklanarak tüm kamuoyuna, defalarca darbeyi meşrulaştırmama, darbeyi desteklememe çağrısı yapıldı. Bu genel çağrının ötesinde yapılan özel uyarılara da kulak tıkayan, darbecilere ait hiçbir devrimci işlevi ve içeriği olmayan, yalnızca devrimci harekete karşı öfrenç, alçakça yalan spekülasyon ve iftiralarla dolu, devrimci harekete düşmanlığın kürsüsü olan bir dergiyi basmakta ısrar eden Aydınlar Matbaası Devrimci Sol tarafından basılarak tahrip edildi.

Darbenin hemen ertesinde darbecilerle suç ortaklığına giren, giderek darbeci çete içinde şefliğe soyunan ve devrimci harekete karşı faaliyetler örgütleyip yönlendiren darbeci çete şeflerinden Erdoğan Eliuygun Devrimci Sol tarafından 18 Temmuz'da cezalandırıldı.

DARBECİLİĞİN KRONOLOJİSİ BİR İHANETİN SİYASAL BİR ZAFERE DÖNÜŞTÜRÜLMESİNİN TARİHİDİR

Devrimci hareketin darbeciliğe karşı mücadelesinin tarihi Türkiye soluna, dünya soluna kazandırılmış önemli bir deneyimdir. Devrimci hareket, mücadelesinin önüne çıkarılan bu engeli de aşmasını bilmiştir. Sabrın gerektirdiği yerde sabır, esneklik gösterilmesi gereken yerde esneklik gösterilmiş, radikal kararlar almanın gerektirdiği yerde bu kararların sorumluluğunu üstlenmekten kaçınılmamıştır. Bir yıllık tarih bunların örnekleriyle doludur. Açıklık bu sorunda da belirleyici ilkelerimizden biri olmuştur. Darbeciler hakkında alınan her karar, yapılan her eylem halka ve sol kamuoyuna karşı açıkça savunulmuştur. Halkın ve solun taleplerini, eleştirilerini gözönünde bulundurduk. Ama siyasi körlüğün, dar görüşlülüğün bir ürünü olan darbecilerle, bu kontra çetesiyle uzlaşma çağrılarını açıkça reddettik. Devrim tarihimiz politikamızı onaylayacaktır ve onaylamaktadır. Halkın parasını, halkın silahını gasp ederek devrimcilere karşı kullanan hiç kimsenin "halk adına", "devrimci" sıfatıyla dolaşmasına izin veremezdik.

Darbeciliğe karşı bir yılın muhasebesini yaptığımızda kadrolarımıza, taraftarlarımıza, halkımıza, devrimci-demokrat kamuoyuna karşı başımız diktir. Mücadelemiz bugün de şehirlerde ve kırlarda; işçi, memur, gecekondulu, öğrenci gençlik içinde, demokratik mevzilerde ve silahlı cephede sürüyor. Halklarımızın güvenini kazanmak, onların umudu olmayı hak edebilmek için yeni adımlar atıyor. Kırlarda gerillayı geliştirip yaygınlaştırmaya çalışıyoruz. Bu, darbeciliğin tüm tahribatlarına, yol açtığı deşifrasyona rağmen başarılmıştır. Darbeciliğe karşı mücadele olumsuzlukları olumluluklara, zorunlulukları iradiliğe, ihaneti siyasal bir zafere dönüştürmemizin tarihi olmuştur.

Dipnotlar

1- Bir Kara Mizah: Hareketimizde Darbe
2- Bir Kara Mizah: Hareketimizde Darbe
3- Bir Kara Mizah: Hareketimizde Darbe
4- Komisyon üyelerinin (çoğunluk) 14 Aralık tarihli yazısı
5- Tasfiyecileğin ve Devrimci Direnişin Kronolojisi, Mücadele, sayı: 38
6- Darbecilik ve Sol, M.Ali Baran
7- Rıza Güneşer'in katledilmesi üzerine yayınlanan Devrimci Sol 58 No.lu Haber Bülteni

Darbecilik, devrimci kişiliğin inkarıdır

Darbecilik küçük burjuvazinin devrimci hareket içerisinde tükenişinin bir **isyanı olup kırgınların, küskünlerin, konumu indirilmişlerin, çekemeyenlerin, cezalıların,** kariyerist **ve popülistlerin buluştuğu** bir **zemin olmuştur. Deyim yerindeyse,** tam bir **bataklıklar** reminidir bu. **Ayak oyunları,** kendini **dayatmalar,** mevki hesaplan, **savaşın geldiği boyuttan, dolayısıyla ölüm sırasının kendilerine gelmesinden kaynaklanan korku vb. bu bataklığın en geçerli akçeleridir. Bu bataklığa bir kere düşüldü** mii. **gizli saklı kalmış** biitiin **zaaflar açığa çıkmakta, hatta kırıntısı** da **olsa devrimci değerler kişilik özellikleri tamamen kaybolmaktadır. Artık** her **şeyi yapabilecek sapkınlar çetesine dönüşmüşlerdir.**

Devrimci hareket içerisindeki darbe duyular duyulmaz insanlarımızın tepkileri görülmeye değerdi. Öfke ve üzüntü karışımı nefret etkin olan tepki biçimiydi. Doğaldı bu. Çünkü bunca yıllık değerlerimiz ve geleneklerimiz bir çırpıda ayaklar altına alınmış, adeta bir "boşluk" doğmuştu.

Çoğunluk inanmak istemiyordu. Ancak gerçek gerçekti ve bir kısım insanlar sırtımıza hançeri saplamıştı. Üzülsek de, kızsak da bu hançeri çıkarmak ve yarayı iyileştirmek göreviyle karşı karşıyaydık. Kadrolardan sempatizanına kadar el ele büyük bir onur savaşına girişildi.

Süreç boyunca kafalarda "Bu işi nasıl yaptılar" sorusunun yanıtı arandı durdu. Bu da doğaldı. Çünkü bugüne kadar yarattığımız kültür, ahlak böyle bir ihanete elvermiyordu. Ve kavramak, çözümlemek istiyorduk.

Darbeciler kimdi? Hangi cesaretle böylesi bir şeye kalkışmışlardı? Bunlar bizim içimizden mi çıkmıştı?

Öyle ya, ne kadar "iddia" ortaya atılırsa atılsın, ne kadar "memnuniyetsizlik" görülürse görülsün, ve ne kadar "eleştiri" söz konusu olursa olsun, hiçbir insanımıza darbe gibi bir yöntem yakıştırmak istemiyorduk. O zaman, kim bunlar? Ne düşündüler, neden yaptılar? Bu soruların mutlaka yanıtları olmalıydı.

Kaldı ki, darbeyi gerçekleştirenler ve darbecilerin etrafında kümelenenler "tanınan" tiplerdi. Uzun yıllar cezavinde yatmış, direnişlere katılmış, birçok yeni insanımıza "örnek" olmuşlardı. Peki, dertleri neydi? Bu işi yapmaları için delirmiş olmaları gerekirdi. Gerçekten akli dengelerini yitirip farklı kişiliklere mi bürünmüşlerdi?

Hayır, hiçbiri... Onların "tanınmış" olmaları, mükemmel olmaları anlamına gelmiyor. Hele ki, içlerindeki popülizm hastalığını hesaba kattığımızda, dışarıya karşı yanıltıcı bir kişiliğin görülmesi doğaldır. Bu kişiler, uzun yıllar çeşitli zaaf ve eksiklikleriyle devrimci hareket içinde yer almışlardır. Gerek devrimci hareket, gerekse onları yakından tanıyanlar gayet iyi bilirler ki, onların "tanınan" yönleriyle gerçek yönleri arasında her zaman bir tezatlık olmuştur. Bunu bilen devrimci hareket onları defalarca uyarmış, düzelmeleri için her şeyi yapmış, hatta suç işlediklerinde çeşitli cezalara çarptırmıştır.

Elbette, bu yönleri genelde bilinmiyordu. Devrimci bir hareketin işleyişi, insanlara bakışını ele aldığımızda bilinmesi için de hiçbir neden yoktu. Bu kişiler düzeleceklerine, zaaf ve eksiklerini korumayı yeğlediler. Bu konuda beceriksiz de sayılmazlardı. Ancak çeşitli zamanlarda ve çeşitli biçimlerde bu zaafları nüksetti ve kendini gösterdi. Devrimci hareket böylesi durumlarda görmemezlikten gelmeyi değil, tam tersine bu eksik ve zaafların üstüne üstüne gitmeyi yeğledi. Darbecilerin "gururumuzu kırıyordu" sözleri, aslında gerçeğin bir yanını ifade ediyordu. Doğrudur, eksik ve zaaflarına yönelik tavır alınması ve eleştirilmesi gururlarını kırdı. Ancak kırılan küçük burjuva gururlarıydı. Ve bu gururun kırılıp yok edilmesi gerekiyordu. Ama onlar bu gururlarının kırılmasını doğal ve doğru göreceklerine şikayet etmeyi, alınganlığı, memnuniyetsizliği tercih ettiler. Hiçbir zaman (özeleştirilerinde kendilerini çok iyi tanımlasalar bile) küçük burjuva yanlarını düzeltme çabası içine girmediler. Ve darbeyi bu küçük burjuva kişiliklieriyle gerçekleştirdiler.

Örneğin, Hüseyin'i ele alalım. Kendi deyimiyle megalomanyak, kariyeristi. Kolektif çalışmadan nefret eder, her şeyi kendisi yapmak ·sterdi. Bencilliğine ise diyecek yoktu. İşte bu kişi, yıllarca bu zaaflarıyla yaşamış, ceza üstüne ceza almış, ihtar üstüne ihtar almıştır. Bu ceza ve ihtarlar kendisinde öylesine bir alışkanlık yapmış olacak ki, rahatlıkla özeleştiri vermesine, kendisini yerden yere vurmasına rağmen, sıkıştığında "baskı altında" özeleştiri verdiğini söyleyebilmiştir. Ondan da başka bir şey beklenemezdi zaten.

Darbecileri tanımak gerekiyor. Neler yaptıklarını, kişiliklerini bilmek ve darbeye neden giriştiklerini ders alması açısından önemlidir.

Onlar ne deliydi, ne de bir gecede değişmişlerdi. Darbe küçük burjuva ihtirasının dışa vurumuydu sadece.

ZAAFLILAR ORDUSU: DARBECİLER

Darbecilik küçük burjuvazinin devrimci hareket içerisinde tükenişinin bir isyanı olup kırgınların, küskünlerin, konumu indirilmişlerin, çekemeyenlerin, cezalıların, kariyerist ve popülistlerin buluştuğu bir zemin olmuştur. Deyim yerindeyse, tam bir bataklıklar zeminidir bu. Ayak oyunları, kendini dayatmalar, mevki hesapları, savaşın geldiği boyuttan, dolayısıyla ölüm sırasının kendilerine gelmesinden kaynaklanan korku vb. bu bataklığın en geçerli akçeleridir. Bu bataklığa bir kere düşüldü mü, gizli saklı kalmış bütün zaaflar açığa çıkmakta, hatta kırıntısı da olsa devrimci değerler kişilik özellikleri tamamen kaybolmaktadır. Artık her şeyi yapabilecek sapkınlar çetesine dönüşmüşlerdir.

Korkaklardan, disiplinsizlerden, kariyeristlerden, kendini beğenmişlerden oluşmuş bu darbeci güruhun bütün kişilik özelliğini ele almak başlı başına uzun bir yazının konusu olduğu için belli başlı özelliklerine değinmekle yetineceğiz.

Darbeci kendisine hiçbir zaman güvenmez. Çünkü o yoldaşlarına ve hareketine güvenmemiştir. Yoldaşının eline bomba vererek "cezalandıracak" kadar insanlarına güvenmez. Güvensizlik öyle bir hal almıştır ki, tartışmaktan, düşüncelerini ifade etmekten, açıktan ideolojik mücadele sürdürmekten hep kaçmıştır. Örneğin, "Süleyman (...) kendine güvensiz, hiçbir zaman yüz yüze insanlarla ideolojik çatışmaya girmeyen, muhataplarının olmadığı koşullarda konuşan, liberal, sinsi, hesaplı olmayı ilke edinmiş, rahatına düşkün, hesap vermek istemeyen ve küçük burjuva gururunu dayatan biri"sidir. Diğerleri de şu veya bu şekilde Süleyman'daki özelliklere sahiptirler.

Darbeci sadece güvensiz değil, gülünç olan da, tüm özellikleri sayıp dökmek değil, bu özelliklerin kendisini hangi şartlarda ve nasıl ifade ettiğidir.

Devrimcilik aynı zamanda bir kişilik sorunudur da. Malzememiz insan olduğuna göre, bir insanı devrimci değer ve kültürle şekillendirmek oldukça zorlu bir mücadele gerektiriyor. Eğer kişilik çözümlemeleri devrimci bir tarzda ele alınmayıp zaaflar okşanırsa, darbeciler gibi kişilikler her zaman devrimci hareketin bünyesinde yer edecektir.

Darbe bu tür zaaflı kişiliklerin arınmasını da sağladı. Devrimci hareket içinde bir türlü zaaf ve eksikliğini gideremeyen, kendisini tüm bu zaaf ve eksikliklerle kabul ettirip dayatmaya çalışan, yüzümüze karşı başka, içinden ise başka şeyler söyleyen ne kadar safra söz konusuysa, bunlar darbeyle birlikte kendilerini su yüzüne vurdular ve arzuladıkları bataklığa gittiler. Ancak, her şeyin tertemiz olduğunu söyleyip hareket edersek, pusuda bekleyen küçük burjuvaziyi hesaba katmamış ve tekrar büyük tahribatlara, zararlara neden olacağız demektir.

Evet, darbenin üzerinden bir yıl geçti. Darbecilerin nasıl insanlar olduğu, neler yapmak istediğini söylediğimizden bugüne onca şey tek tek kanıtlandı. Bugün darbeciler tam bir cezalılar, kaçknlar, zaafılar birliğini oluşturuyor. Böylesi bir birliğin de yapacağı şey basittir. Devrimci harekete saldırmak, insanlarını katletmek ve kendilerini tatmin etmektir. Darbeciler de bugün bunu yapıyorlar.

Ancak biz devrimci kişiliğimizle, bu kişiliklerin üstesinden geleceğiz. Bir yıllık pratiğimiz bunu nasıl başaracağımızın kanıtlarıyla dolu. Hiçbir zaman darbecilerin örümcek düşünceli kişiliklerine izin vermeyecek, kulaç attıkları bataklığı kurutacağız. Bu her şeyden önce dünya ve Türkiye halklarına sorumluluğumuz gereğidir.

12 Eylül 1980'den 13 Eylül 1992'ye!

Geldiler... Her şeyi düzelteceklerini, insanları "kötülüklerden" kurtaracaklarını söyleyerek. "Uçurumun eşiği" çektikleri nutukların baş köşesindeydi... Onlar gelmese uçurumun dibini boylamak işten bile değildi. Şimdi onlar gözaltına alacak, tutuklayacak, gerekirse asıp kesecek ama onları da uçurumun eşiğinden kurtaracaklardı. Onlardan başka hiç kimse bu işi başaramazdı. En iyi onlar bilir, en iyi onlar yönetirdi. Böyle söylüyorlardı... Önce her şeyi "tu kaka" ilan ettiler. Sonra kolları sıvayıp, işe başladılar. Her şeye yeniden başlayıp, yolunda gitmeyen işleri rayına oturtacaklardı... İşe bütün zenginlikleri gaspetmekle başladılar. Rahat "çalışabilmek" için para, silah, yetki vb. ihtiyaçları vardı... Bunları elde etmek için yalan, hile, aldatmaca, ikiyüzlülük, ahlaksızlık, yetmezse zorbalık, kısaca ne gerekiyorsa o yapılacak... Bunları farklı zamanlarda, farklı yerlerde yaptılar ama birbirlerine çok benziyorlardı. Aynı yumurta ikizleri gibiydiler. Amaçları, nedenleri, hedefleri hepsi aynıydı... İkisi de ülkeyi ve "işlemeyen örgütü" kurtaracaktı...

Evet, doğru tahmin ettiniz; farklı şeylerden söz etmiyoruz. Sizin de düşündüğünüz gibi biri 12 Eylül cuntasının yükselen devrimci mücadeleyi ve halk muhalefetini bastırmak için "son çare" olarak başvurduğu 12 Eylül 1980 darbesi. Diğeri ise, devrimi hareketin ilkelerini, hukukunu, ahlakını, geleneklerini, yarattığı tüm değerleri yok etmek ve savaşını durdurmak için darbeci şeflerin kontrgerilla yöntemleriyle tezgahladığı 13 Eylül 1992 darbesi

Evet, 12 Eylül cuntasıyla 13 Eylül darbecilerinin birbirlerinden hiçbir farkı yoktu. Darbenin tezgahlanışından uygulamaya konuluşuna, darbe gerekçelerinden sıralanan vaatlere, kurtarıcılığa soyunmaktan vatan millet edebiyatına ve başvurulan yöntemlere kadar hemen hepsi tam bir parallellik gösteriyordu.

"... Devlet başlıca organları ile işlemez duruma getirilmiş, anayasal kuruluşlar tezat veya suskunluğa bürünmüş, siyasi partiler kısır çekişmeler ve uzlaşmaz tutumlarıyla devleti kurtaracak birlik-beraberliği sağlayamamışlar ve lüzumlu tedbirleri alamamışlardır. Girişilen harekatın amacı ülke bütünlüğünü korumak, milli birlik ve beraberliği sağlamak, muhtemel bir iç savaşı ve kardeş kavgasını önlemek, devlet otoritesini ve varlığını yeniden tesis etmek ve demokratik düzenin işlemesine mani olan sebepleri ortadan kaldırmaktır."

Cunta şefi Evren 12 Eylül'ü böyle açıkladı. 12 Eylül "zorunlu bir müdahale"ydi cuntacılara göre. Devlet tıkanmış, milli birlik ve beraberlik bozulmuş, demokratik düzen işlemiyordu. Tek çare kalmıştı; müdahale. Ve bu yapıldı.

Darbeci kontr çetesi de Evren'den esinlenmiş olmalı ki, 13 Eylül 1992'de darbeyi sabah saatlerinde gerçekleştirdi. Herhalde 12 Eylülcülerle fazlaca bir farkları olmasını istemiyorlardı. Onlar da aynı şeyleri söylüyorlardı. "Hareketimizin ardarda gelen darbeler, kayıplar karşısında giderek aşılamaz boyutlara ulaşan örgütsel tıkanıklığını yakından bilen, tanık olan bizler, başka hiçbir çarenin kalmadığı koşullarda A... arkadaşın görevlerine müdahale etmiş bulunuyoruz..."

Görünürde 13 Eylül darbeci çetesi de en az 12 Eylül'cüler kadar iyi niyetli idi. Onların da amacı kayıpları azaltmak, tıkanıklığı gidermek, hareketi ardarda gelen darbelerden kurtarmaktı. "Darbe" diyemediler onlar da yaptıklarına. Yaptıkları tıpkı 12 Eylül'cüler gibi, "zorunlu müdahale"ydi, "inisiyatif"ti. Zaten dünyada hangi darbeci açıkça yaptığı işin adını koymuştur.

"Demokratik düzeni işletmek" için "müdahale"ye başvuran 12 Eylül'cüler tüm demokratik kurumları, siyasi partileri, sendikaları, kitle örgütlerini kapatmış, karşı çıkan herkesi silah zoruyla etkisiz hale getirme yoluna gitmişlerdi. Onlar demokrasiyi koruma ve kollama görevlerini böyle yerine getirmişlerdi. Devrimci harekete karşı darbe yapanların yöntemleri de farklı olmadı. Onlar da devrimci hareketin meşru önderini tutuklayarak, kadroların kararlarına uymayarak, hareketin tüm maddi olanaklarını, mal varlığını ve silahlarını gasp edip ellerindeki "güç"le iktidar olmayı denediler.

Darbeciler o kadar iyi niyetliydiler ki, onların tek dertleri hareketi "kurtarmak"tı. Bunun içindir ki, yetkileri olmadığı halde, zorla gözaltına alıp hapsettikleri, elini kolunu bağladıkları, hayatını tehlikeye attıkları, günlerce söz hakkı tanımadıkları devrimci hareketin önderi için, "Kendisine karşı şimdilik tüm görevlerinden alma, uzaklaştırma dışında herhangi bir yaptırım ve ceza uygulama yetkisini kendimizde görmüyoruz. Harekete zarar verici bir tavra girmediği, olgun ve sorumlu bir şekilde kadroların yargısını beklediği sürece kendine karşı bugüne kadar gösterdiğimiz ilgi ve saygıyı göstermeye devam edeceğiz. Sağlık ve güvenliğinden sorumlu olduğumuzun bilincindeyiz." diyorlardı. İlginçtir, Evren'in başını çektiği 12 Eylül cuntası da gözaltına alınan dönemin parti liderlerini "zorunlu" olarak Hamzaköy'e gönderirken aynı şeyleri söylüyordu: "Can güvenliğiniz Türk Silahlı Kuvvetleri'nin teminatı altındadır."

Darbeciler dünyanın her yerinde aynı. 10 yıl önce de, 10 yıl sonra da olsa hiçbir şey değişmiyor. '80'de 12 Eylül'cülerin yaptıkları, 12 yıl sonra 13 Eylül '92'de darbeci şeflere ilham kaynağı oluyor.

Evet, 13 Eylül'ün darbeci kontracıları 12 Eylül generallerinden çok şey öğrenmişler. Yaptıkları o kadar benziyor ki...

Peki, hiç mi fak yok diyeceksiniz. Elbetteki var. 12 Eylül'ü yapanlar, aynı sabah tüm TRT haber bültenlerinden 45 milyona yaptıklarını açıkladılar. Yönetime el koyduk dediler. 13 Eylül darbecileri ise, 3.5 ay boyunca kimseye haber vermeden hareketi yönettiler. Çünkü onların 12 Eylül'cüler kadar bile siyasi cesaretleri yoktu. Eh, bizim darbecilerin 12 Eylül'cülerden bu kadarcık farkı olsun... 12 Eylül'den bu yana tam 13 yıl geçti. Evren, işlediği suçların ağırlığıyla şimdi Marmaris'teki yazlığında, koruma önlemleri arasında geri kalan yıllarını tüketmeye çalışıyor. Ya bizim darbeciler... Ya 13 Eylül'ün darbeci ihanet çetesi? Onların ne kaçacak Marmaris'leri var, ne de koruma orduları var. Onların yargısını devrimci hareketin şaşmaz adaleti verecek. ✪

(Darbeciler provokasyona mı geldi?)

Devrimci Sol önderi Dursun Karataş'ın darbeciler tarafından tutsak edildiği sırada, gözaltında kaleme aldığı "Bir Kara Mizah: Hareketimizde Darbe" yazısından bir bölümü yayınlıyoruz.

Ve "A... arkadaş ise komplocu bir tarzda, sonuçları düşünmeden bizi fevri davranmaya adeta zorladı ve elbette ki, bizlere açık bir tartışma zemini ve olanağı sunmayacaktı" diyorlar.

Dikkat edin, hep biz diyorlar. Oysa darbeye kadar biz kelimesi yoktur. Darbeciler yalancılığı ve hizipçiliği itiraf ediyorlar aslında... Ama bunun farkında değiller. "Komplocu bir tarzda, sonuçlarını düşünmeden bizi fevri davranmaya adeta zorladı" diyorlar. Bu ne demektir? Eğer provokasyona gelmişlerse, birer zavallıdırlar. Komplo nerededir? Komplo kelimesi darbecilerin en büyük kamburudur, bunun için de anlamı olmayan sözler kullanıyorlar. Ben Haydar'la konuşuyorum. Bir şeyler söylüyor, kemküm ediyor, açık değil. "Kendi adına mı, başkaları adına mı konuşuyorsun, ne diyorsun, anlamıyorum?" diyorum. Yine belirsiz şeyler... Evet, ona "Her istediğin zaman platform toplatmam. Bunu '89'da yaptım, kadrolar gereken cevabı sana verdi ve olumlu davrandın, sorunu çözdük veya öyle göründü. Bu kez, aynı şey olmaz." dedim. "Ama istersen görüşlerini yaz, dağıtayım" dedim. "Ben yokum o zaman" dedi. Tuhaftı, birdenbire bir kadro nasıl ayrılırdı. Çocukluk yapma diyerek, saatlerce tekrar anlatıldı, yine yok deyince "o zaman görevlerini bırak, biraz düşün" dedim. Ertesi sabah darbe oldu ve darbecilerden Hüseyin "3 gündür seninle konuşmaya çalışıyoruz ulan" dedi. Sorun açığa kavuşmuştu. Haydar ile konuşma sadece bir görünümdü... Darbe mutlaka olacak ve ihtiraslar tatmin edilecekti! Darbecilerin tartışmadan, özgür ortamdan vb. söz etmelerinin tümü düştükleri açmazı izah etmek için kılıf bulma çabalarından başka bir şey değildir.

Ve "Bizi fevri davranmaya zorladı" ne demektir? Yani darbeyi fevri davrandıkları için mi yaptılar; bunu da önderlik mi yarattı? Pes doğrusu! O zaman siz değil hareket, hiçbir şey yönetemezsiniz...

Şimdi düşünelim, darbeciler hangi ahlakın, ideolojinin ve adaletin temsilcisidirler? Neyin peşindedirler?

Tehdit

-Tutuklanmamla ilgili ise; "Kendine karşı, şimdilik (dikkat, sadece şimdilik-bn) tüm görevlerinden alma, uzaklaştırma dışında, herhangi bir yaptırım ve ceza uygulama yetkisini kendimizde görmüyoruz. Harekete zarar verici olumsuz bir tavra girmediği (siz darbecilere anlayın-bn) olgun ve sorumlu bir şekilde kadroların yargısını beklediği sürece, kendisine karşı bugüne kadar gösterdiğimiz ilgi ve saygıyı göstermeye devam edeceğiz. Sağlık ve güvenliğinden sorumlu olduğumuzun bilincindeyiz ve bu konuda gereken tüm sorumluluğun yerine getirileceğinden kimsenin kuşkusu olmasın."

Şimdilik zindana attılar. Ve daha sonra ne olacağı belirsizdi. Bu anlamda can güvenliğim yoktu. Ve darbecilerin nerede, ne zaman, neyi yapacakları belli değildir. Çünkü devrimci değil, tam mafya kafasıyla düşünen insanlardır. Zaten siyasi insanlar bu tür saçma şeyler yapmazlar. Ve darbecilere soralım. Görevden alma yetkisini kendinizde nasıl gördünüz, bu yetkiyi kimden aldınız, kadrolar adına nasıl konuşuyorsunuz, madem kadrolara çok güveniyorsunuz, o halde neden hemen kadroları toplayıp açmadınız? Örgütün birçok yazısında kadrolar için "ancak ihanet, polisiye durum vb. durumlarda gözaltına alıp ve hemen gerekli yerlere bildirmekle yükümlüdür" der. Neden siz kimseyi bilgilendirmediniz ve gözaltı da değil, tutukladınız?

Ve yine sorun: Örneğin hangi tür zararları ve nasıl verirse, ne tür bir ceza ve yaptırım uygulayacaktınız? Ve o zaman yetkiyi kimden almış olacaktınız?

Şöyle diyordu darbeci şef:

"Kaçarsan bodruma kapatırım, yine durmazsan vururum." Bütün kaderlerini ve varlık şartlarını benim zindanda olmama bağlamış ve bunun için her şeyi göze almışlardır. Ve sorun, bu sürede bir polisiye durum olduğunda (eve baskın vb.) ne yapacaktınız?

"İlgi ve saygı"dan söz ediliyor. Tam bir utanmazlık gerçekten. Hangi ilgi ve saygı?

-Osmanlı harem cariyeleri gibi banyodan bornozlu halde çıkarken üzerime atlama,

-Tehditler, ukalalıklar, intikam duyguları,

-Devrimci dahi olmayan insanları darbeye bulaştırma,

-Üzerime atlayıp, ellerimi, ağzımı, ayaklarımı bağlayıp ölüm noktasına gelince ve zorla hiçbir penceresi olmayan, gün ışığı görmeyen bodruma kilitleme, zorla üzerimdeki para, not vs.'yi alma mı?

-Sağlığımı düşündükleri için mi nefesim kesilecek halde ağzımı bağlayıp burnumu kapattılar? Soğuk, havasız, ışıksız bodruma attılar? 12 gün kendilerini protesto için açlık grevi yaptığım halde, adeta ölümümü istediler. Umurlarında olmadı. Açlık grevinde olursa işimiz kolaylaşır diyenler mi sağlığımı ve güvenliğimi düşünüyordu?

-Konuşturmama, tehditler. Ne olup bittiği konusunda bilgi vermeme...

-Ellerinden kaçıp sonra başka bir arkadaşın da bilgi sahibi olmasıyla "saptanan arkadaşlarla telefonla, sözlü veya yazılı konuşalım, onlar ne karar verirse" temelinde anlaşmamız üzerine, bu durumu kendileriyle konuşmak için geldiğimde beni bu kez de zorla bodruma atmaları, yalan söyleyip entrika ve hile ile darbeyi sürdürmeleri mi ilgi ve saygı?..

Bu listeyi uzatmak mümkün ama gereksiz. Darbeciler saygı nedir, devrimcilik, adalet nedir, bunlardan nasibini almamışlardır.

Tutuklamak, sen konuşmayacaksın, yazmayacaksın, biz senin adına, senin gölgende yöneteceğiz tavrı aşağılamanın, onur kırmanın, hatta sömürünün kendisidir. ✪

Küba Bonn Büyükelçisi Rodney L'opez Clemente:

"Hiçbir zaman emperyalizmin sömürgesi olmayacağız"

Küba, yaşadığı tüm sıkıntılara rağmen, gündemden inmiyor. Emperyalizmin saldırganlığına, ekonomik ambargosuna rağmen, devrimi olağanüstü bir çabayla sahipleniyor. Gerçekler ve güçlükler ne denli çetin ve karmaşık olursa olsun, Küba savaşmaktan, gerçekleri cesaretle karşılamaktan başka çaresi olmadığını biliyor. Ve onun için kötümserliğe, yılgınlığa düşmeden, kafası ve yüreği ile göğüslüyor güçlükleri. Evet, tepeden tırnağa aynı ruh hali ve moral ile donanmış milyonlarca insan, Küba'nın emperyalizme karşı en etkili silahı... Geçen hafta Küba ekonomisi üzerine yayınladığımız yazıdan sonra, bu hafta da Küba Bonn Büyükelçisi Rodney L'opez Clemente ile Duisburg büromuz görüştü.

"Emperyalizme teslim olmaktansa adayı batırırız." Fidel'e bu sözü söyleten nedir? Bu çerçevede emperyalizmin Küba'ya karşı saldırganlığı ve Küba'nın direnişi hangi boyutta?

Rodney L'opez Clemente: Küba devrimi 1959 zaferinden sonra yeni bir toplum inşasına başladı. Bu, yılları alan bir süreçti. Ta başından beri, emperyalizmin çok direneceğini hesaplamıştık. ABD'nin Küba'ya 1989'da İspanya ile olan savaşta müdahalede bulunduğu unutulmamalıdır. Daha sonra başka müdahaleler de olmuştu. Diğer unutulmaması gereken, Küba'nın 1902'de cumhuriyetin kuruluşundan, 1959'a kadar ABD'nin yeni-sömürgesi olmasıdır. Küba ABD ile bir sürtüşme aramadı. Küba devrimine karşı tepki ABD hükümetinden geldi. Küba dürüst ve haklı bir tarzda, daha önce ABD işverenlerinin ellerinde bulunan ulusal mal varlıklarını yeniden ulusallaştırmıştı. Devrimin ilk yıllarından itibaren, ABD Küba'ya karşı saldırgan bir politika izlemeye başladı. Bu aynı zamanda Küba'ya karşı ekonomik ve ticari ablukanın oluşturulmasının ilk adımlarıydı da. Buna, Küba'ya, devrime ve devrimin öncüsüne karşı uygulanan askeri, biyolojik ve gizli operasyonlar gibi saldırılar da eklenmelidir.

Evet, Küba bir yeni-sömürgeydi. Ulusal yeraltı zenginliklerinden ulusal kararların alınması ve hükümete kadar her şey ABD işverenlerinin elindeydi ve inanılmaz derecede kötü durumda olan sosyal bir yapı vardı. İşte bu durum Küba halkının hiçbir zaman tekrar içine düşmek istemediği durumdur. Ve halkın yıllarca süren saldırılarına göğüs germe gücü buradan gelmektedir. Bu halk sadece devrimin sosyal, ekonomik ve sağlık vb. konularında getirdiği gelişmelerden yararlanmakla kalmadı, bunların daha önemlisi, onlar bağımsız olmanın ve yabancı bir güç tarafından yönetilmemenin onurunu taşıyorlar. Bu da halka büyük oranda güç vermektedir.

Sosyalizmin inşasında kazanımlarınız ve tecrübeleriniz nelerdir?

Clemente: Ben halkın onurundan söz etmiştim, bu çok önemli bir noktadır. Gelişme sadece sosyal ve ekonomik alanlarda değil, aynı zamanda kapıları her vatandaşa açık olan eğitim alanında da kaydedildi. 3. dünya ülkelerinde, nadir bulunur bir eğitim düzeyine sahibiz. Kültürel alanda da büyük gelişmeler kat edildi. Sağlık bakımı ise, herkese açıktır, herkes gidip ücretsiz tedavi olabilir. Herkes tedavi görme ve sağlığına kavuşma hakkına sahiptir ve buna büyük önem verilmektedir. Aynı zamanda çalışamayacak durumda olan ve yaşlı insanların geçinebilecekleri gelirin sağlanması garanti altına alınmaktadır. Beslenme dahi Küba'da garanti altına alınmıştır. Milyonlarca Kübalının her gün yiyebilecek bir şeyleri var. Ve devrimden önce çok kötü durumda olan alanlarda gelişme kaydedildi. Ekonomi ve elektrik üretimi alanlarında örneğin; ülkenin her tarafına ulaşabilen hemen hemen yüzde yüzlük bir elektrik üretimine sahibiz. Ve spor; herkes ücretsiz olarak spor yarışmalarını izleyebilir, stadyumlara girebilir. Tüm bu gelişmeler tek bir kişi için değil, tüm halk düşünülerek gerçekleştirildi.

Sosyalist blokun yıkılışı sizi nasıl etkiledi?

Clemente: Ablukadan söz etmiştim. Abluka çok öncelerden başladı ve son yıllarda daha da sertleşti. Bu aynı zamanda sosyalist blokun çöküşünün bir sonucu olarak daha da sertleşti. Ve abluka şimdi doğrudan bir baskı aracı olarak kullanılıyor. Buna rağmen, halkımız şimdi yoluna devam ediyor, direniyor ve kendi prensiplerinden sapmıyor. Böylesi güç bir durum altında bulunan bu halkın bu yiğit tutumunun açıklaması budur.

Gerçek olan, bu eserin yani devrimimizin halkın bizzat kendisi tarafından yapılmış olması ve devrimle kazanılan her şeyin halkın kendisi tarafından halk için kazanılmış olmasıdır. İşte güç burada yatmaktadır; ve biz bu gücün halkımızın günbegün zorlukları devrim için alt etmesini olanaklı kılacağına inanıyoruz. Bizler, halkımızın 1959 öncesi duruma tekrar dönülmesine izin vermeyeceğine, bundan dolayı sosyalizm için mücadele edeceğine eminiz.

Biz, zekamızla bu rotayı izleyeceğimizi ve bugünkü durumumuza uygun düşen bazı uyarlamaların uygulanabileceğini düşünüyoruz. Ama tüm bunlar devrimi, ülkenin bağımsızlığını ve sosyalizmin kazanımlarını savunmak için uygulanacaktır.

Parti, parti ile kitleler arasındaki ilişkiler ve yeni insan hakkında bize neler söyleyebilirsiniz?

Clemente: Küba Komünist Partisi halkın çıkarları ile bütünlük içindedir. Bu da halkın Komünist Partisi'ne verdiği gözle görülen bu desteğin açıklanmasıdır. Ve halkın desteğini alabilmenin tek yolu da budur. Baskı yaparak değil, halka karşı açık bir tutum sergileyerek, halkla tartışarak halkın desteğini almak. Bu desteğin en iyi örneği de Fidel'e ve partiye büyük güç ve destek veren '93 seçimleridir. Görülmesi gereken, adayların parti tarafından değil, çeşitli alanlardaki komisyonlar tarafından belirlendikleridir.

Fidel ve genel olarak önderliğin rolü üzerine neler söyleyebilirsiniz?

Clemente: Fidel'in devrimde önemli bir rolü vardır ve bu hala böyledir. Fidel, sadece bir yönetici veya bir yol gösterici olmadı. Fidel en önde yürüyen halka "Gelin, kaçmayın, bu yolda beraber yürüyelim, mücadele etmenin yolunu seçin." diyerek ve bizzat kendisi mücadelesiyle halka örnek oldu. Fidel bu ülkenin önderliğinin bir parçasıdır ve alınan kolektif kararlarda onun da payı vardır. O bir başkan olarak kendi kişisel kararıyla bir elçi bile atayamaz, bunu devlet müşaviri yoldaşlar yapar. Ama onun Küba'da insanlar istesin veya istemesin, her şeyi kendisi yaptığı, tüm kararları tek başına aldığı yönünde birçok propaganda yapılmaktadır. Bunların hiçbiri doğru değildir. O yapılanların sadece bir parçası ve devrimin doğal ruhudur.

Küba'da kadınların örgütlenmesi ve rolü üzerine bilgi verir misiniz?

Clemente: Devrimde kadının rolü... Kadınların devrimden önce, devrim mücadelesinde ve sosyalizmin inşasında büyük rolleri oldu. Ama sadece kadın örgütlenmelerinde değil, hayatın her alanında. Kadınların olmadığı bir devrim düşünülemez. Kadınlar ekonomide, ülkenin yönetiminde, teknikte ve diğer tüm alanlarda yüksek oranda bir katılımla temsil ediliyorlar, tüm bu alanlarda önemli roller üstleniyorlar.

Halkımız bugünlerde, mücadelesinin zor bir sürecini yaşıyor. Devrimimizin önemli hedeflerinden bir tanesi de, ABD ablukasına karşı tüm güçleri örgütlemektir. Bizi anlayan ve destek veren tüm güçlere ve örgütlere teşekkür ediyor, onları mücadeleyi sürdürmeye davet etmek istiyorum.

Abluka ile birlikte ABD'nin saldırgan yüzü ve özel bir savaş sürdürdüğü açığa çıktı. Devrimcilere karşı sadece fiziki saldırılar sürdürülmüyor. Sosyalizm ideolojisine ve değerlerine ve Fidel'e saldırılıyor. Bunun sayısız örnekleri vardır. Fidel'in devrimle özdeş olduğunu ve bundan dolayı emperyalizmin saldırı hedefi olduğunu biliyoruz. Bunu kendi ülkemizde de yaşıyoruz. Ve Fidel'in "Emperyalizme teslim olmaktansa, adayı batırırız." mesajını selamlıyoruz. Küba büyük bir anlam taşımaktadır; Küba sosyalizmin kalesidir. Bundan dolayı Küba savunulmalıdır. Küba'yı savunmak, sosyalizmin değerlerini, emperyalizme karşı direnişin değerlerini savunmaktır.

Dünya genelinde zor bir süreç yaşıyoruz. Sosyalizmin değerlerini savunmak, bedeller ödemeyi gerektiriyor. Riski göze almayı gerektiriyor ve biz bunu yapıyoruz... Önderliğin rolü önemli. Bu konu üzerinde görüşlerinizi almak istiyoruz...

Clemente: Sosyalizmin değerlerinin yaşatılması konusunda hemfikirim. Biz Küba'da her ne pahasına olursa olsun, sosyalizmin değerlerini savunmaya hazırız. Ve bu mücadelenin en önünde Fidel yürüyor, en önemli rolü Fidel üstleniyor.

Düşmanın şimdiye kadar Fidel'e karşı sayısız suikast girişiminde bulunduğunu ve CIA'nın Fidel'i öldürebilmek için suikastlar hazırladığı, bunları finanse ettiği ve bu suikastları uygulamaya çabaladığı bilinmektedir. Hatta bu niyetleri ABD meclisinde açık olarak gösterilmiştir. ABD'nin ana politikası Fidel'in kişiliğini kirletebilmek ve onun hakkında kötü bir imaj yaratabilmektir. Hatta bu konuda medya bile onların ellerindedir. Önemli olan halkın Fidel'e olan güvenleridir, Fidel'in halkına olan açık ve net ilişkisidir. En iyi savunma budur. Fidel'in "Emperyalizme teslim olmaktansa, adayı batırırız" sözünde halkın önderliğe olan güvenı gözlemlenebilir.

Hiçbir zaman tekrar emperyalizmin sömürgesi olmayacağız ve dogmatik olmayan bir tutum içinde, projemizi mutlaka uygulayacağız. Emperyalizme teslim olmayacak, yabancı bir güç tarafından yönettirmeyeceğiz, hiçbir zaman emperyalizmin kölesi olmayacağız ve Küba'da devrimin bayrağını yükseklerde dalgalandıracağız...

Darbecilişin b

Devrimci harekete yöneltilen darbenin üzerinden bir yıl geçti. Bir yılda çok şey öğrenip, çok şey yaşadık. Kendimizi tekrar tekrar sınarken, düşmanımızı ve dostlarımızı daha iyi tanıdık. Sahte dostlarla gerçek dostlar, turmusol kağıdı gibi renklerini gösterdiler.

Sınıflar mücadelesi tarihinde eşine az rastlanır bir süreçti bu. 15 yıllık tarihimiz, kan-can pahasına kesintisiz bir biçimde sürdürdüğümüz mücadele, işkence ve katliamlara rağmen yarattığımız değerler ve geleneklerimiz bu süreçte, düşmanın bugüne kadar verdiği tahribattan daha fazla kirletildi, ayaklar altına alındı ve düşmana büyük kozlar verildi.

Hiçbir hareketin tarihinde görülmemiş bir biçimde demokrasi örneği gösteren devrimci hareket değerlerine, geleneklerine ve tarihine sürülen lekeyi silip atmak için aylarca tartışarak, darbeciliğe karşı mücadeleyi zafere ulaştırdı. Ne zaman ki, hareketimizin hemen hemen tüm kadrolarının darbecileri suçlu gören ve darbecilerin örgüt iradesine teslim olmalarını, gasp ettikleri her şeyi geri vermelerini isteyen kararları çıktı, o güne kadar sesini hiç çıkarmayan sol devreye girdi.

Hiçbir hareketin tarihinde görülmemiş bir biçimde demokrasi örneği gösteren devrimci hareket değerlerine, geleneklerine ve tarihine sürülen lekeyi silip atmak için aylarca tartışarak, darbeciliğe karşı mücadeleyi zafere ulaştırdı. Ne zaman ki, hareketimizin hemen hemen tüm kadrolarının darbecileri suçlu gören ve darbecilerin örgüt iradesine teslim olmalarını, gasp ettikleri her şeyi geri vermelerini isteyen kararları çıktı, o güne kadar sesini hiç çıkarmayan sol devreye girdi.

birçoğu kendi dergilerini bile açmaktan, düzenli dergi yayınlamaktan acizdi.

Darbeciler mitinglere mi katılmıyordu, o zaman "bizim güvenlik çemberimizde yürüsünler" deyip darbecilerin etrafında çember üstüne çember oluşturdular. Yetmedi. Taştar, sopalar, kuşanıp devrimcileri "darbecilere yaklaştırmadılar". Darbecilerin dergileri mi basılacak, o zaman matbaayı korumak için nöbetler tutular; darbe destekçisi matbaacıya arka çıktılar.

Adeta Devrimci Sol'a düşman herkesi dost bellemişlerdi. Çok imzalı bildirler, ders verici açıklamalar", "baba", "öğretmen" pozlarıyla devrimcileri "mahkum" etmeleri ise işin "cabası"ydı. Darbecilere gelince de "uslu", "akıllı", "masum" sıfatlarıyla payeler üzerine paye vermekten, onları övmekten geri kalmadılar.

"... Nerede DS/BY kesimi, DS/DK kesiminin yaptığı gibi saldırılar yaptı da göz yumduk? Nerede DS/BY kesimi devrimci vurdu da sesimizi çıkartmadık. (...) **Ama açıkça ortaya çıktı ki onlar, hatalarına karşı daha olgun ve yapıcıdırlar."** (abç)

İşte darbecileri yere göğe sığdıramayan kraldan çok kralcılar, işte sözleri... Haziran '93 tarihli TKP-ML yurtdışı bürosu imzasını taşıyan bu sözler karşısında darbecilerin gerek Rıza Güneşer'i katletmesi, gerekse muhabirlerimizi öldürmek istemelerine ne diyecekseniz diye sormuştuk. Şimdi "onlara da karşıyız" diyorlar. Oysa o günden belli değil miydi böyle saldırgan olacakları?

Darbeciler devrimci hareketi yok etmek isteyen oligarşinin yıllardır arayıp bulamadığı büyük bir nimettiler. Ama sola, oportünizme ne oluyordu? O neyin peşindeydi.

Örneğin Rıza Güneşer'in darbeciler tarafından katledilmesini *"Devrimci Çözüm dergisi bize geçtikleri faksta olayla ilgileri olmadığını söyledi. Dolayısıyla bu olayla ilgili bir açıklamamız olmadı."* gibi gayri ciddi açıklamalarla görmezlikten gelenler, hatta devrimcilerin cenazesine bile katılmayanlar, darbecileri kollayan bir matbaacı için neden böylesine feryat ediyorlardı? Ya da darbecilerin kontrgerilla yayınlarını basmak, çoğaltmak için neden bu kadar çaba harcıyorlardı?

Neden derneklerinde, sendikalarında, "Darbeci Çözüm"ün okunması, yaygınlaşması için bütün işlerini güçlerini, bırakmışlardı? Evet neden tüm bu enerji ve çabalar? Nedenini biz söyleyelim. Sorun başta da dediğimiz gibi Devrimci Sol idi: Devrimci Sol bölünmeliydi, hatta yok olmalıydı oportünizme göre.

Bu süreç boyunca hızını alamayanlar da çıkmadı değil. Örneğin Alternatif "Devrimci Sol bitti, bize gelin" diyordu.

Darbecilik karşısında giderek ayrışan çeşitli tavırlar gösterdi sol. Önceleri darbecilerin "mazlum" pozlarına kanan, darbeyi tam çözemeyen kimi sol çevreler, darbenin özündeki şiddeti, saldırıları ve cinayetleriyle de göstermesi karşısında darbeye, darbecilere daha mesafeli bir tutum belirlediler.

Darbe karşısında sergilenen tavırlardan biri ise, baştan sona olaya uzaktan bakarak sorunun zamanla çözülmesini, en azından dinmesini bekleme tavrı ve bunun getirdiği edilgenlikti. Bu tavrı alan kimi gruplar, diğer grupların da zorlamasıyla çeşitli süreçlerde darbeciliğin meşrulaştırılmasına hizmet ettiler.

Diğer bir tavır ise, darbeyi meşrulaştırma, darbecilere kol-kanat germe ve Devrimci Sol'a düşmanlık tavrıydı.

Stalin'in kemiklerini sızlatanlar da çıkmadı değil. Darbecilik onlar için bulunmaz bir fırsat oldu. Hem devrimci hareketi, hem de Stalin'i "eleştirip" bir taşla iki kuş vurduklarını sanıyorlardı. Oysa Stalin ve devrimci hareket, onların tüm çabalarına karşı büyüyordu. Onlar, Stalin büyüdükçe telaşlanıp, küçültmek için her zaman çalışacaklar ama boşuna. Bugüne kadar denediler de ne oldu? Yine kendileri bölündüler, yine kendileri kaybettiler.

Darbeyi bir eğitim unsuruna dönüştürmek, tahribatını bir an önce gidermek ve ders almak gerekiyordu oysa. Sol da darbenin "şiddet" olduğunu, darbecilerin bir şeyleri "kurtarmak" değil, kendi küçük burjuva duygularını tatmin etmek, savaşan bir örgütü savaş dışı bırakmak amacıyla darbeyi gerçekleştirdiklerini, böylesi anti-Marksist yöntemlere hangi örgütte olursa olsun fırsat vermemek, gelişmelerini engellemek ve solun dışına atmak gibi bir düşünce ve yaklaşım olmayınca objektif olarak darbeciler ve düşmanla aynı cephede buluştular. Ama sol bunun farkına varmak istemedi.

Kendilerine hiçbir zaman güvenmeyen darbecilerin Devrimci Sol gibi bir hareket içinde darbeden başka seçenekleri de yoktur. Başarmaları çok uzak bir olasılık da olsa denemek zorundaydılar. Çünkü onlar güvensiz ve küçük burjuva yapılarından dolayı her zaman açık ideolojik mücadeleden kaçmayı yeğlediler. Daha darbeden üç gün önce darbe liderinin görüşlerini yazması istenmiş ve görüşleri hareket içerisinde kadrolara dağıtılacağı söylenmişti. Ancak o kendisine güvensiz yapısıyla bu öneriyi elinin tersiyle iterek darbeye girişmişti. Sol bunları görmek istemedi. Nasıl olsa saldıracakları "kozlar" bulmuş, büyük bir fırsat yakalamışlardı.

Böylelikle ne örgütsel demokrasiyi, ne azınlık çoğunluğa uyar ilkesini ne de örgütsel iradeyi tanımayan darbeciler solun da kendilerine kucak açmalarıyla birlikte saldırılarını süreç içerisinde artırdılar. Bugüne kadar birçok insanımız darbeciler tarafından kaçırılmış, işkence görmüş, yaralanmış ve öldürülmüştür.

Öyle ki yarattıkları deşifrasyon ortamını fırsat bilen düşman bu deşifrasyondan girerek insanlarımızı katletmiş ve tutuklamıştır. Sol ise tüm bunları görmemezlikten geldi. Kimi saldırılar gözlerinin önünde gerçekleşti, kimilerinin belgelerini gördüler ve duydular. Oysa darbeciler bağıra çağıra devrimci hareketi yok etmek istediğini söylüyor ve bunun için saldırıyordu.

DARBECİLER "SOL"LA KAN BULDU

Darbeciler her yönüyle devrimci hareket içinden tecrit edilmişti. Tutunabilecekleri hiçbir dalları kalmadığı noktada, kendilerini adaletimizden kurtarmak ve saldırılarını daha "meşru" bir zeminde sürdürmek için can havliyle solun kucağına atladılar. Kendileri "gerçek Devrimci Solcuydular, diğerleri saldırgan, sola düşmandı." Böylelikle sol içinde kendilerine yer edeceklerdi. Oysa yalan söylemelerine gerek yoktu, çünkü sol onlara inanmaya çoktan hazırdı.

Solda iki ayrı tavır şekillendi. Birinci gruptakiler "her iki tarafa" da karşı olduklarını açıklarken, darbeciliği onaylamadıklarını belirttiler. Ancak devrimci hareketi de "sol içi şiddet uyguluyor" diyerek mahkum etmekten geri kalmadılar. Süreç içinde bu gruptan kimileri olayı daha sağlıklı değerlendirme yolunu seçti. Ancak hala darbenin özünü anlayabilmiş değiller.

Diğerleri ise "tarafsızlığını" iyice pekiştirip, süreç içinde "her iki taraf"a da tavır aldılar; ilişkilerini dondurdular.

Diğer gruptaki anlayışları (Emeğin Bayrağı, Proletaryanın Yolu, Emek, Hedef, Nevroz, Nevroz Ateşi, Devrimci Emek, İşçinin Yolu vs.) 56. ve 58. sayılarımızda genişçe ele aldığımız için, bu sayımızda devrimci harekete gözleri kapalı saldırılarını sürdüren ikinci gruptakileri değerlendireceğiz.

Yıllardır hayalini kurdukları "Devrimci Sol Bölündü" rüyası "gerçekleşiyordu".

Türkiye solunun bu kısmı Devrimci Sol'a öylesine düşmandı ki, bu süreç boyunca yaşanan onlarca katliam için bir araya gelemeyen, protesto açıklaması bile yapmayanlar; katledilen insanların cenaze törenine dahi katılmayanlar darbecileri korumak için adeta yarıştılar. Açıklamalar ve protestolar, tehditler birbirini kovaladı durdu. Darbeci ahlaksızını, hırsızını, katilini savunmak onların görevi olmuştu.

Devrimci Sol'a düşman olsun da isterse çamurdan olsun diye düşünüyorlardı. Böylelikle darbeciliği dost bellediler. Kanatlarının altında serpilip gelişmesini hızlandırdılar. Darbeciler korkularından dergilerini mi açamıyordu, o zaman "biz nöbet bekleriz" dediler. Oysa içlerinden

Darbecilere kol-kanat gerenler, darbeci metinde" bulunmadılar.

Sol gerçekleri görmekten hep kaçındı. Darbenin adını koymamak için binbir dereden su getirenler de çıktı aralarından. Serketin, Alternatif gibilerinin dışında açıkça darbeyi teorize edenler çıkmadıysa da pratikte farklı davranmadılar. Bizlerle protokol ilişkisi dahi keserken, darbecilerle aynı yere imza attılar.

Bir kez daha sormak istiyoruz: Hangi devrimci örgütün geleneğinde, işleyişinde darbe gibi bir yöntem söz konusudur? Hangi devrimci örgütte yönetim değişikliği böyle sağlanır? Devrimci bir örgütün işleyişi böyle mi olmalıdır?

...rinci yılında sol

Bizlere bugün cezaevlerinde tavır alanlar, konseylerden çıkaranlar; biz böylesi davranışlarınıza alışkınız. Ancak şu iyi bilinmelidir ki, biz oportünizme veya başka bir güce dayanarak bugüne gelmedik. Sizler bize karşı, birbirinize daha çok sarılarak, cadı kazanları kaynatabilirsiniz. Ama tarihimize bir kez daha bakın. Bunu kaç kez yaptığınızı göreceksiniz. Ve bu silah her zamanki gibi yine sizi vuracaktır.

Eline silah alan üç beş kişi önderliği tutsak edecek, yönetimi gasp edecek ve sonuçta ortaya çıkan üç beş hain de "sol" içinde sayılacak: Bunun neresi devrimci çıkış? Bu soruları bugüne kadar görmemezlikten gelen sol, hala yanıtlamış değil. Varsa yoksa soyut bir "sol içi şiddet"leri var.

Bugüne kadar "şiddet şiddet" diye tutturuldu. Niye hala darbenin bizzat kendisinin şiddet içerdiği kabul edilmiyor? Çünkü hiçbirinin işine gelmiyor.

DARBECİLERE "İDEOLOJİ" ARAYIŞI VE ÖZGÜR GELECEK

Darbecilerin bir numaralı koruyucusu, avukatı ve hamisi Özgür Gelecek'ti. Daha olayı çözümlemeden, kimin neyi öne sürdüğünü bilmeden tavır belirlediler. Öyle ki, "**gözlemlediğimiz kadarıyla** *darbecilere karşı zora başvurma yöntemini doğru bulmuyoruz.*" (abç) (Özgür Gelecek 1. Sayı) diyorlardı.

Ne demek "gözlemleyerek" karar vermek, tavır belirlemek? Ahkam kesmeye geldi mi "kendine toz kondurmayan". MLMZD'nin kazandırdığı doğal "yetenek"lerle her şeyi "çözen" Özgür Gelecek, sıra darbeye gelince "gözlemleriyle" yetiniyor ve hiçbir araştırma yapmadan düşünce ve tavır belirliyordu. Zaten her zaman ifade ettiler. "Araştırmaya gerek yoktu, tarafların açıklamaları yeterliydi."

Bu anlayış baştan beri hareketimize karşı en saldırgan tutumu alarak, sanki darbeciler gibi hareket ettiler. Söylemlerinde "dostluk", "iyiniyet" sözcükleri eksik olmadı, ama pratikte "dostluk"la hiç ilgisiz bir tavır sergilediler.

Darbecileri en aktif savunan anlayış olmaları öylesine barizdi ki, diğer anlayışların ortak açıklamalarını "yumuşak" bularak imzalamadıkları oldu. Konserlerimize, gecelerimize insanların katılmaması için çabaladılar. Başta darbeciler olmak üzere, sola akıl veriyor, yöntem öğretiyor: dedikleri olmayınca da zaman zaman kızıyorlardı...

Hiçbir araştırma yapmadan, sadece darbecilerin açıklamalarıyla yetindikleri öylesi olaylar oldu ki, sanki olayı yaşayan, gören kendileriydi. "Dostluk" da deseler her iki tarafı dinlemek, araştırmak hiçbir zaman dertleri olmadı.

Nasıl olsun ki? Bugüne kadar devrimci hareketi kendilerine "rakip" gördüler ve akıl almaz bir biçimde rekabete giriştiler. Bunun için darbecileri her koşulda savundular. Öyle ki, çoğu zaman darbecilerin ağzıyla konuşuyor, "DK çetesi", "13 Eylül inisiyatifi" vb. sözlere yer veriyorlardı. Hatta öylesine ileri gittiler ki, darbecilere ideoloji yaratmaya dahi kalkışıp akıl hocalığı yaptılar, yol, yöntem gösterdiler: "Darbecilerin ideolojik ayrılığı var, ama onlar bilmiyor" diyorlardı.

Her sayısı, darbecilerin haberleri ve açıklamalarıyla doluydu. İlk zamanlar, darbeciler Özgür Gelecek'teki kürsüleriyle, yalanlarını kustular; sola bu sayfalardan "seslendiler." Özgür Gelecek darbecilerin sesi-soluğu oldu.

Yürüyüşlerde darbecilerin bir numaralı koruyucuları yine bu çevrelerdi. Darbecilerin kendi kortejleri içerisinde yer almaları ve güvenlik çemberleriyle korumalarının yanında, Avrupa'da olduğu gibi, taşlı-sopalı "güvenlik" alıp devrimcilere tavır aldılar.

Onlar devrimci hareketin bölünmesini öylesine çok istiyorlardı ki, hareketimizin adını darbecilere kullandırmama çabalarımızı engellemek için saldırgan bir tutum sergilediler; üzerlerine basa basa "DS/BY kanadı" gibi ibarelere yer verdiler.

"Darbe", "darbecilik" ise onları hiç ilgilendirmedi. Kim, nasıl yaparsa yapsın, devrimci harekete zarar vermiş, "bölmüş"lü ya, onlar için önemli olan buydu. Özgür Gelecek'in 10. sayısında "İsmail Yıldız"ın "Bölünme Fobisi ve Getirdikleri" yazısı, adeta, bölünmenin doğallığını kabul ettirmek için "darbecileri" azarlasa da, bu azar, devrimci hareketi "doğru dürüst bölemedikleri" içindi.

Şöyle diyordu İsmail Yıldız: "... *Gerçekten muhalefet yürütmenin, kendini ifade etmenin olanak ve koşulları ortadan kalkmışsa doğru tavır; cepheden bayrak açmaktır. Bölünmeme adına değişik ve tehlikeli yöntemlere başvurmak savunulamaz...*"

Darbecilerin akıl hocası Özgür Gelecek sayesinde, devrimcileri "platformlardan çıkarmış", "cezaevleri konseylerinden atmışlardı". Darbecileri yoktan var etmiş, devrimci hareketin karşısına çıkarmışlardı. Ancak bir türlü istedikleri sonucu elde edemediler. Onca tecrit çabasına rağmen, başladıkları yere döndüler. Şimdi yüzümüze bakacak yüzleri var mı bilmiyoruz. Devrimci harekete "çete" demekle, devrimci önderliğe darbecilerin ağzıyla saldırmakla ellerine ne geçtiğinin muhasebesini onlara bırakıyoruz.

KENDİNDEN BAŞKA KİMSEYİ BEĞENMEYEN "ALTERNATİF"

Devrimci hareketin bu duruma düşmesini fırsat bilip, bugüne kadar bekleyenlerden bir tanesi de Alternatif. Ağustos '93, 8. sayısındaki, "Devrimci Sol Çıkmazı" yazısıyla adeta içinde biriktirdiklerini kusuyor.

Büyük, erişilmez edalarda, yüksek perdeden atıp-tutan Alternatif, ne "DK çevresini" ne de "BY çevresini" beğeniyor. Her iki "taraf"a da verip veriştiriyor ama darbecileri korumamazlık da etmiyor.

Tabii ki Alternatif darbeye, darbeciliğe böyle yaklaşınca, geriye devrimci hareketin tümden yanlış olduğunu söylemek Alternatif için zor olmuyor. O da öyle ya pıyor:

"Nedir bu yaşananlar? Devrim yolunda yükselen bir mücadelenin çabası mıdır? Önderliğe ve örgütsel birliğe bağlı bir arayışın olması gereken doğru yöntem ve pratikleri midir? Yoksa bir çıkmazın kendisini dayatması mı görülüyor? Evet bizce görünen tamamen bir çıkmazın varlığıdır. Bu DS çıkmazıdır."

"Çıkmaz" Alternatif'in tılsımlı sözcüğü. Bir kez "çıkmaz" tespit etti ya, bundan sonra devrimci harekete bu tılsımlı sözcüğüyle daha rahat saldırıyor, yerden yere vurduğunu sanıyor. Nasıl olsa, darbecilerin verdiği "kozlar" var elinde. Bu kozları kendine yontup kullanacak. Zaten, darbecileri devrimci hareketin "gizli kalmış yanlarını" ortaya çıkardıkları için adeta teşekkür etmekte de geri kalmıyor. Darbecilerden aldığı "kozlar"la birlikte yıllardır aradığı fırsatı kullanmak istiyor.

"Ne kadar devletin bazı güçlerine vurulursa vurulsun aslında bu eylem anlayışında devlete doğru vurulamamıştır. Eylem adına yapılanlar ile savaşan bir örgüt çizgisi haline gelinememiştir. Aksine tanık olunan şey, devrime olan inancın, enerjinin tüketilmesidir. Kitleleri devlete teslim etme, devlete kaçırtmadır. Objektif planda kendisini gösteren korkuyu derinleştirme ve pasifize etmenin bir aracı haline getirmedir."

Devrimci hareketi "yerden yere vurmak" için, böylesi beceriyi herhalde ancak Alternatif gösterebilir, Siz kim oluyorsunuz da düşmanın kabuslarına giren, dostların sevindiği, halkın alkış tuttuğu eylemlere kitleleri "devlete teslim ettiğini" söyleyebiliyorsunuz? Hadi gözünüz kör, kulağınız da duymuyor kitlelerin sevincini. Sahi sizin "eylemleriniz" ne? Bugüne kadar ne yaptınız? Sözle değil, pratiğinizle "devrimci eylem" yapın da, belki "öğrenenler" çıkar. Ama nafile, siz uzanamadığınız ete mundar demekten başka bir şey yapamazsınız. Ve ne dediğinizi bilmeden, devrimci eylemleri zararlı görüp, devrime engel olduğunu söylersiniz. Sahi bu yazınızı hiç okudunuz mu?

Alternatif'in saldırısı bu kadar da değil. "Çıkmaz" tılsımı devam ediyor. *"Bu çıkmazı kendi başına ele almak mümkün değildir. Hangi yol ya da yöntemler izlenerek bu çıkmaza girmiştir. Bu açıdan DS, varlık bulduğu geleneksel sol gerçeğinden ayrı düşünülemez."*

Bir adım daha atılıyor. "DS'nin çıkmazı" ,"geleneksel solun çıkmazı" olup çıkıyor. Alternatif'in ağızındaki bakla daha iyi görünüyor. Artık "DS gerçeği"nden hareketle tüm solu verip veriştirebilir. O da öyle yapıyor ve herkesi suçluyor. Öyle ya adı üstünde ALTERNATİF. Diğerlerinden farklı olduğunu nasıl gösterecek ki?

Ve sonunda bombasını patlatıyor Alternatif.

"Bu temelde diyoruz ki, devrimci inanç, kararlılık ve cesaret sahibi kadrolar DS çizgisinin ulaştığı sonuçta kanatlardan ne birine ne diğerine takılarak doğru çizgi ve tavıra ulaşmada gerekli atılımı gösterebilmelidirler." Bu satırların Türkçesi şu: "DS bitti bize gelin!..."

Ne demeli, utanmazlığın da bir sınırı olmalı, ama görüldüğü gibi Alternatif'te bunun zerresi yok. Ağabeylerinden aldığı feyz ve ödünç aldığı görüşlerle, "bir şeyler" söylediğini sanıyor, ama söyleyemiyor. Tam da sahibinin sesi... Bu sesi becerdiğini söylemek ise mümkün değil. En azından bunu yapabilseler...

Sormak gerekiyor Alternatif'e. Kimsin, nesin, mücadelen ne? Bugüne kadar ne yaptın? Devrime katkın oldu mu? Rüştünü ne zaman, nerede ispatladın? Başkalarının ağzıyla herkese küfretme cesaretini nereden alıyorsun? Önce haddini bil, ona göre büyük sözler söyle. Oligarşiye karşı mücadele et, şehitler ver, silahlarının seslerini duyalım.

Hele ki o herkesi suçlayan, Kemalist ve küçük burjuva gören teorilerine ne demeli. Bu teorileri başka yerlerde çok okuduk. Tüm sol bunları ezbere biliyor. Başka keşfedilmemiş teorileriniz ve görmediğimiz pratiğiniz varsa görelim ki, ondan sonra konuşun. Unutmayın ki, yüksekten atıp tutma devri çoktan geçti. Hiç kimseyi korkutup, aldatamazsınız.

Alternatif'e göre devrimci hareket "kül" oldu. Boşuna sevinmeyin. Çünkü, devrimci hareketin külleri arasından, dahi onlarca Alternatif çıkar.

Ayrıca neden utangaçça, devrimci hareketin kadrolarına çağrı yapıyorsunuz? Siz açıktan söyleme cesareti bu-

...atlettiği Rıza Güneşer'in [redacted]tılma "zah-

lamadınız anlaşılan. O zaman biz söyleyelim. Bakalım kaç kişi, sizin Kafdağı'ndaki şatonuza koşacak:

"Devrimci hareketin kadroları!

Koşun koşun! Türkiye devrimini yapacak, yeni bir güç, yeni bir inanç, yeni bir umut doğuyor. Adı Alternatif, kendisi alternatif...

Utandığından açıkça sizleri "saflarına" çağıramadığı için biz çağrı yapıyoruz. Bizlerin Kemalizmin takipçisi olduğumuzu ve bittiğimizi söylüyor Alternatif. Onun için ne DK'cı ne de BY'cı olun. Alternatif varken başka bir yer de aramayın! Çünkü başka yerler de "geleneksel sol" hastalığına tutulmuş.

Belki de ilk koşana payeler verip, ödüller dağıtacak. Nasıl olsa devrimi kendisinden başka yapacak hiç kimse yok. Onun için bu fırsatı kaçırmayın, kazanan siz olacaksınız..."

BİR DEVRİMCİ SOL "UZMANI": SERKETİN

Bugüne kadar, darbecileri en fazla alkışlayan, neredeyse onlara ödüller dağıtacak olan Serketin, utanmazlıkta da herkesi geçti. Düşmanlığının nereden geldiğini bilmiyoruz ama, kaba ve düşmanca tavır içinde olduğu bir gerçek.

Adeta darbecilerden daha fazla darbeciler. Darbecilere az bile yapmışsınız der gibiler. Şu satırların başka ne anlamı olabilir ki:

"Yöntem olarak doğru olmamakla birlikte 13 Eylül inisiyatifini gerçekleştirenler haklıdır." (Serketin, 7. Sayı)

Darbeciler ideolojik ayrılık koyamazken, o "ideolojik zemine oturacaktır" diyerek darbecilere akıl verip, yol göstermekten de geri kalmıyor.

Serketin bununla da yetinmiyor. Bir "Devrimci Sol uzmanı" edasıyla, büyük iddialarda bulunuyor. Güya firardan sonra tüm yetkiler DK'da toplanmış... Güya, "Hiçbir devrimci hareketin tarihinde bulunmayan (adeta müslümanlıkta halifeye biat etmeye benzeyen) 'onay belgesi' gibi yöntemler, kadroların horlanması; gelişmeleri için önlerinin açılmaması, örgüt olanaklarının kişisel çıkarlar uğruna kullanılması..." söz konusuymuş. Böyle olunca da "... bir örgütte darbe olmaması için hiçbir neden" yokmuş... Ukalaca sözler. Başka ne denir ki?

Serketin, devrimci hareketin her girdisini çıktısını, nereden biliyorsa biliyor. Çünkü darbeci öyle demiş ona. O da "uzman" edalarında yazıp-çiziyor. "DK çıkarları için kullanmış" diyor. Soruyoruz neyi kullanmış? Darbecilerin bildiklerinden başka bildiğiniz bir şeyler mi var yoksa? Olmadığını siz de biliyorsunuz. Sadece darbeciler söyledikleri için, doğrudur deyip ahkam kesiyorsunuz.

Kısaca Serketin darbecilerin tüm spekülasyon ve demagojilerine katılıyor. Ve herkese "darbe yapın" diyor. Böylelikle de darbecilerin burnundan kıl aldırmıyor.

Hele ki, "Darbecilerin örgütü zaafa uğrattığı doğru değildir." sözlerine ne demeli?... Anlaşılan Serketin Devrimci Sol'u Devrimci Sol'culardan daha iyi biliyor. Bu sözlerin başka bir açıklaması olamaz. Ama nasıl? Onu da Serketin yanıtlasın.

Evet, Serketin seviniyor, hem de darbecilerden daha fazla... Sevinçten ellerini ovuşturuyor...

Kendisinin ne yaptığı belli değildir. Sadece bir dergi çıkartıyorlar. Neredediler, ne yaparlar belli değildir; üstelik oligarşiye karşı olup olmadıklarını gösteren hiçbir "fiillerine" de rastlanmamıştır.

Ama konuşuyor: "Uzmanca", "bilgiççe" ve ukalaca... Hırsızları, ahlaksızları, gaspçıları, darbecileri korumak için bu kadar çırpındığına göre demek ki aynı mayayı taşıyorlar.

Bunca sözden sonra, "Devrimcilerin oluşturacağı komisyon önünde tartışsınlar ve çözsünler" deme yüzsüzlüğünü değerlendirmeyi ise başkalarına bırakıyoruz. Herhalde o devrimcilerden biri de kendileri olsa gerek. Tanrı bizi Serketin gibilerinden korusun.

Ona göre "örgütte demokrasi yokmuş, o halde darbe yapılırmış." Sahi kendilerindeki demokrasiyi bir görebilsek. Kapalı kapılar arkasında nasıl bir demokrasi istiyorlar acaba? Kaç kişiyle kongre ve konferanslar yaptılar? Açıklasalar da, halk ve devrimciler bir bilse...

Ve ne yapıyorlar? Devrim mücadelesine katkıları nedir? Koca bir hiç? Sadece dergiciliklerini saymazsak!... Onu da devrimcilere saldırı kürsüsü yaptıklarına göre, oligarşiye karşı nasıl mücadele verdiklerini tahmin etmek zor değil.

GÜÇ OLAMAMANIN KLASİK ADI: ODAK

Bu çevre için, darbecilik en büyük "fırsat" oldu. Çünkü kendilerini devrimci harekete en yakın çizgide görüyorlar ve bir şeyler "koparırız" heyecanıyla hareket ediyorlardı.

Sürekli timsah gözyaşları döktüler. Bir yandan "üzülüp", "ağlarken" diğer yandan darbecileri alkışlayıp durdular. *"...kimse bizden devrimcilik adına, devrimcilere, tüm devrimci harekete, devrim davasına yaptıkları kötülükleri onaylamamızı beklemesin."* (Odak, sayı 23) diyorlar ama, darbeci şeflerinden Erdoğan Eliuygun'un cenazesine katılırken, Rıza Güneşer'in cenazesine katılmayı "gerekli" görmüyorlar. Adeta "oh olsun" diyor gibiler. Hatta, sadece cenazeye katılmakla kalmadılar, bu hain için gözyaşı döktüler. Hainin cenazesini adeta kendi cenazeleri gibi satır satır anlattılar.

Boşuna kimseyi aldatmaya kalkmayın. Kimse size inanmaz. Sizlerin sıkıntısını, düşmanlığınızın nedenini biliyoruz. Bugüne kadar bir güç olamamanın "doğal" sonuçları bunlar. Devrimci hareket bölünürse, sizlere miras düşeceğini sanıyorsunuz. Ama yanılıyorsunuz. Çünkü, hiçbir zaman güç olacak bir anlayışa ve pratiğe sahip olamadınız. Boşuna çırpınıyorsunuz.

VE ÖZGÜR GÜNDEM

Ne kadar "tarafsızız" deseler de, darbeciliğin geniş kesimlerce duyulmasından bugüne, tam bir tarafgirlik içinde oldular. Devrimci hareketin şehit ilanlarına, açıklamalarına, protestolarına sayfalarında yer vermediler. Sözde "bu tavır her iki taraf için de geçerli" idi. Ancak darbecilerin ilanlarından geçilmiyordu sayfaları.

Darbeciliğin haberlerini, darbecilerin ağzından büyük bir çabayla bulup yazdı sürekli. Devrimci hareketin açıklamalarını adeta geçiştirirken, devrimci hareketi bölündü göstermek için yoğun çaba harcadı.

Özgür Gündem ne kadar siyasi bir niteliği olsa da, günlük gazete olmasından dolayı habercilik de yapmalıdır. Ancak, darbecilik konusunda bunun dahi yapmadılar. Ya geçiştirdiler, ya da gerçekle ilgisi olmayan biçimlerde haberler yayınladılar. Satır aralarında, her yana çekilebilecek imalı sözcükler yer alıyordu.

Darbeciliği öyle benimsediler ki, "DK hizbi" bile yazabildiler. Sahi Özgür Gündem bu işi iyi biliyor, şu hizip hikayesini bir açıklasa da bizler de öğrensek. Peki Devrimci Sol kadrolarının, komitelerinin, darbecileri suçlu bulan, cezalandırılması gerektiğini belirten kararlarına ne diyor? Ezici çoğunlukla darbeciliğin mahkum edildiğine inanmıyor mu? İnanması için ne yapmak gerekiyor. Tüm deklarasyonlar aleni yayınlandı. Yoksa, Özgür Gündem'in habercilik anlayışı bu gerçeği görmemeyi mi gerektiriyor? Evet, Özgür Gündem darbeciliği koruyor. Muhabirlerimiz Zeynep Arıkan ve Savaş Karakurum'un darbeciler tarafından öldürülme teşebbüslerine dahi "kimliği belirlenemeyenler ateş açtı." dediğine göre!... İsterlerse "Kimliği belirlenemeyenlerin" kimliğini verebiliriz. Yoksa işine gelmez mi! Herkesin bildiği bir kimliği Özgür Gündem neden sakladı? Oysa darbecileri böyle koruyamayacağını bilmesi gerekirdi.

Ya da, *"Avrupa'da* (Köln'deki son ateş etme olayı-bn) *Devrimci Çözüm dağıtanlara DK'cılar ateş açtı."* derken bu haberi nereden aldı? Neden doğruyu araştırmadan, darbecilerin ağzından verdi. Özgür Gündem neyin hesabını yapıyor, çıkarı ne? Bunları tek tek açıklamalıdır. Teknik sorun, unutkanlık vb. gerekçeler ardına sığınmadan...

Özgür Gündem "Sol içi çatışma"ya karşıysa, önce dünden bugüne sol içi çatışmaları ele alıp incelemelidir. 1975'lerden bugüne kadar kim kiminle neden çatıştı? Sonuçta kaç insan öldü, kaçı yaralandı? Ve bu çatışmaları yaratanlar, saldırılarını nasıl teorize ettiler? "Ajan hareketi" deyip, örgütleri nasıl ortadan kaldırdılar? Solu fiziki tasfiye etme teorileri nasıl yapıldı? Daha birçok soruyu, araştırıp yazabilir.

Yazdığında bir kısım gerçekleri çok daha iyi görüp, faydalı bir iş yapacaktır Özgür Gündem. Görecektir ki, çok dramatik bir tablo ile karşı karşıyadır ve asıl nereye yöneleceğini bilecektir. Eğer bunu yapabilecek cesareti varsa...

Bunların hiçbiri yapılmayıp, darbecileri zorla devrimci yapmak ve "sol içi çatışma" edebiyatına sarılmak boş bir çabadır. Kimseye bir şey kazandırmadığı gibi, bizlere karşı düşmanlıkla da, kimse bizi yok edemez.

Eğer Özgür Gündem, devrimci demokrat bir gazete ise, buna uygun davranmalı ve devrimci habercilik yapmalıdır. Çünkü darbecilerin haberleriyle bizi yok etmiş olmazsınız. Sadece kendinizin ne tür bir gazeticilik yaptığını gösterirsiniz. Unutmayın ki, demokrasi konusunda Özgür Gündem'den alacağımız herhangi bir ders yok. O önce kendisine bakmalı, öyle yazmalıdır.

SONUÇ OLARAK

Daha birçok anlayışı ele almak mümkün. Ancak özde değişen bir şey yok. Birçoğu olmasa bile kimileri bu anlayışlar gibi tavır alıyor, düşünce belirliyor.

Darbeden bugüne yaşanan bir yıllık süreç, solun sınıfta kaldığı bir süreç oldu. En keskin darbe savunucularından, en tarafsız görünenlerine kadar darbeyi, darbeciliği mahkum etmemek için, adeta büyük bir "mücadele" verdiler. Ama sonuç ne oldu?

Devrimci hareketin tasfiye olacağını, bir daha "belini doğrultamayacağını" inananlar yanıldıkları bir yılın sonunda gördüler. Devrimci hareket mücadelesine devam ediyor.

Darbeciliği destekleyenler, koruyanlar ve arka çıkanlar cevap vermelidir: Bugüne kadar darbeciliği meşrulaştırmaktan başka ne yaptınız, neyi engellediniz? İnsanlarımızın kaçırılmasını, katledilmesini durdurabildiniz mi? Hayır!

Bugün "her iki tarafa da karışmıyoruz" diyerek, geçmişte darbecileri yaşattığınız, onları koruduğunuz ve saldırılarına zemin hazırladığınızı ortadan kaldıramazsınız. Bir kenara çekilip, olup biteni seyredemezsiniz. Bu pislikte sizin de payınız var; temizlenmesinde de payınız olmalıdır.

Bugüne kadar niçin darbeyi mahkum etmediniz? İdeolojik mücadele bayrağını kaldırma cesaretini gösteremeyenler, tasfiye oluruz diyerek darbe yapanları, bunun için gasp yapanları, şiddete başvuranları neden teşhir etmediniz?.. Evet, neden darbecilere izin verdiniz?

Peki ne kazandınız? Kimileri devrimci hareket yok olursa, tek alternatif kalacağını, kimileri daha güçlü olacağını, kimileri kendi payına bir şeyler düşeceğini hesap etti.

İstediğinizi aldınız mı, aldınızsa nasıl aldınız? Açıklayın. Hayır yine yanıldınız, yine beklentileriniz gerçekleşmedi. Darbecilerin cezalandırılmasını istemeyenler ve suçlu görmeyenler darbeciliği onaylıyor, hak görüyor demektir. Hiçbir örgüt hukukunda darbecilik cezasız kalamaz. Sizlerde böyle bir işleyiş ve anlayış yoksa, başkalarında da olmayacağı anlamına gelmez. Suçlular varsa, cezalar da olacaktır.

Bizlere bugün cezaevlerinde tavır alanlar, konseylerden çıkaranlar; biz böylesi davranışlarınıza alışkınız. Ancak şu iyi bilinmelidir ki, biz oportünizme veya başka bir güce dayanarak bugüne gelmedik.

Sizler bize karşı, birbirinize daha çok sarılarak, cadı kazanları kaynatabilirsiniz. Ama tarihimize bir kez daha bakın. Bunu kaç kez yaptığınızı göreceksiniz. İyi bakın, her defasında yeniden nasıl geriye döndüğünüzü, nasıl pişman olduğunuzu da göreceksiniz.

Sizlerden düşmanlık değil dostluk istiyoruz. İstediğimiz gerçek dostluk. Yaldızlı sözlerle süslenmiş dostluklar değil, savaşın her cephesinde omuz omuza vereceğimiz bir dostluk, istediğimiz.

Dostluğumuzu istemeyenler ise düşmanlıklarını açıkça yapsınlar. Ki biz de bilelim, dostumuzu düşmanımızı. ✪

Onlar oligargiye **karşı oldukları için,** eksiklerine, **hatalarına** ragmen **halkımızın çıkarlarını savundukları için** katledildiler

Halkımızın başı sağolsun

DEP Mardin Milletvekili Mehmet Sincar'ı Katlettiler

Dağlardan akıp gelen çığı durdurmayorlar. Hiçbir şey yetmiyor, katlediyorlar. "Kahraman" bir orduları var; dağa taşa sığmayan... "Kahraman" polisleri, özel timleri var. Attığını vuran, vurduğunu öldüren! Yetmiyor...

JİTEM'leri, MİT'leri, Özel Harp Dairesi denilen örgütleri var. "Becerikli" emniyet müdürleri, valileri, olağanüstü valileri, ordu komutanları var. Canını dişine takıp memleket için, vatan için canla başla çalışan!

Bakanları var, gece yarılarına kadar koşturan, boş kararnamelere imza atacak, katliamları açıktan savunacak kadar sadık! Başbakanları var, sonuna kadar "kararlı", ezan, bayrak aşkı ile tutuşan!

Ve cumhurbaşkanları var, "devlet cinayet işlemez" diye kürsüleri titreten!

6 haftada 1000 kişiyi öldürmekle övünüyorlar. "PKK militanı" dedikleri 1000 Kürdü öldürmekle! Kürdistan'ı bir mayın tarlasına, yakılıp, yıkılmış bir savaş alanına çevirmiş durumdalar.

Yetmiyor! Ordularına bir de "özel ordu" ekliyorlar. Özel timi on katına çıkarıyorlar, "psikolojik mücadele merkezi" kuruyorlar. 6 haftaya daha fazla ölü sığdırmak için! Devlet "büyük", devlet "mutlak", devlet "kadim"... Ve "devlet yıkılmaz" bilinsin diye!

İnanmayanların köylerine bomba yağdırarak gösteriyorlar bunu, evlerini ateşe vererek, yolda kurşuna dizip, karakollarda çengellere asarak.

"Teröristleri" 12 yaşındayken yakalıyorlar, 16 yaşında öldürüp parmaklarının ucuna tabanca bırakmayı unutmuyorlar!

Partileri var onların, parlamentoları, mahkemeleri, anayasaları var. MHP'leri, CHP'leri var, DYP'leri, SHP'leri, ANAP'ları var. Seçimleri var, 40 yıldır sahneledikleri demokrasicilik oyunu için seçilen aktörleri var.

Milletvekilleri var, beğenmedikleri konuşmacıya küfürlerle saldırıp kürsüden yaka paça indiren!

Yine yetmiyor, emekçi halkları dizginleyemiyor, devrimin önünde duramayacaklarını görüyor, panik halinde saldırıyorlar artık. İflas kapıdadır. Devlet panikten ne yapacağını şaşırmış, kılına uyduramayacağını bile bile minare çalmaktadır.

Terörde bir adım daha sıçradılar. 45 yıllık demokrasicilik oyununun biricik sahnesi olan meclisin "yüce"liği Batman'da sıkılan kurşunlarla delik deşiktir artık. Şimdi onlar, onların bütün partileri "sıkılan kurşunlar parlamentoya, demokrasiye sıkılmıştır." demekte.

Türkiye Cumhuriyeti yoktur artık. Türkiye Büyük Millet Meclisi yoktur. Her şey teröre kesmiştir bu ülkede, ülkenin adı Terör Cumhuriyeti'dir. Kısaca T.C.

✔ DEP **Milletvekili** Mehmet **Sincar ve Metin Özdemir Batman'da katledildi. Katilleri kim? Neredeler? Özgür** Gündem'in, **bazı** DEP **milletvekillerinin ve** tüm **devrimci-demokrat kamuoyunun da çok** iyi **bildiği** gibi **"KATİLLER ANKARA'DA"**

✔ **Ankara'da DEP Genel Merkez'i kuşatıldı... İstanbul'da 1500 kişi gözaltında... Adana'dan, Mersin'den yola çıkanlar yolda durduruldu... Binlerce gözaltı... Boşuna... Hiçbir şey halkların mücadelesini ve devrim yürüyüşünü durduramayacak.**

DEP Mardin Milletvekili Mehmet Sincar ve DEP Batman İl Yönetim Kurulu üyesi Metin Özdemir Batman'da kontrgerilla saldırısı sonucu katledildiler. "Faili meçhul" cinayetlerle ilgili araştırma yapmak üzere Batman'a giden DEP heyeti Batman'ın en işlek caddesinde saldırıya uğradı. DEP Batman Milletvekili Nizamettin Toğuç saldırıdan şans eseri yaralı olarak kurtuldu.

10 Temmuz 1991'de HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın öldürülmesiyle başlayan saldırılar 4 Eylül günü milletvekili M. Sincar'ın katledilmesiyle bir üst boyuta sıçradı. Sincar'ın ve Metin Özdemir'in katledilmesiyle iki yılda öldürülen HEP ve DEP'lilerin sayısı 54'e yükseldi.

"Faili meçhul" cinayetlerin 300'ü bulduğu Batman'da katliamın ardından sokağa çıkma yasağı ilan eden devlet göstermelik operasyonlarla kontrgerillayı gizlemeye çalıştı. Gazeteleri TİT adına arayanlar cinayeti üstlenirken, devlet güçleri operasyonlar yaptıkları görüntüsüyle burjuva basına çeşitli isim ve bilgiler sızdırarak cinayeti Hizbullaha yüklediler.

Devlet erkanı ise Demirel'i ve Çiller'iyle aynı tekerlemeyi yineledi: "Katiller en kısa zamanda yakalanacak!" İktidarı muhalefetiyle bütün burjuva partileri "saldırı demokrasimize, parlamentoya yönelmiştir." yollu açıklamalar yaptılar. "Kim, neden yaptı?" sorusunun yanıtı açıktı oysa. Özgür Gündem'in, bazı DEP milletvekillerinin ve tüm devrimci-demokratik kamuoyunun üzerinde birleştiği gibi "Katiller Ankara'daydı. Demirel, daha birkaç gün önce DEP'lileri hedef gösteriyor, burjuva basının özel savaş kalemşörleri DEP'e gözü dönmüş bir öfkeyle saldırıyorlardı. Onlara hükmeden de kontrgerilla idi, tetiği çektiren de!

Cinayette İtirafçı Parmağı

DEP heyeti daha Diyarbakır havaalanında bir sürprizle karşılaşmıştı. İtirafçı Alaattin Kanat bir polis ekibinden DEP'lileri izliyordu. DEP milletvekilleri yaptıkları açıklamada "Biz Diyarbakır Havaalanı'na indiğimizde bir polis aracının içinde Alaattin Kanat'ı gördük. Havaalanında polis DEP Genel Başkan Yardımcısı Nesim Kılıç'ı gözaltına aldı ve ekip otosunda Alaattin Kanat'ın yanına oturttu, Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü'nün önürde yine Alaattin Kanat'la karşılaştık." dediler. Gözaltına alınan Nesim Kılıç'ın ağabeyi Habip Kılıç birkaç gün önce öldürülmüştü.

TBMM faili meçhul cinayetleri Araştırma Komisyonu üyesi RP Milletvekili Hüsamettin Korkuta da "İtirafçıların zaman zaman hapisten çıkarılıp gözürüldükleri doğrudur. Bu Kanat'ın da müteaddit defalar hapisten çıktığı, gezdiği, doğlaştığı, sonra geri geldiği doğrudur." diyerek şunları söylüyordu: "Diyarbakır polis lojmanlarında itirafçılar oturuyor. Kanat'ın Ankara'daki lüks otellerde bulunduğu görülmüştür. Bu ne demektir?"

Polis cenazeye katılımı engellemek için elinden geleni yaptı. Saldırdı, gözaltına aldı ve tehdit etti.

Sorunun yerine bir soru: Devletin artık tamamen kontrgerilla gibi çalıştığı bir yerde itirafçıya iş düşmemesi düşünülebilir mi?

"Devlet Töreni" İkiyüzlülüğü

Batman'da öldüren devlet, Mehmet Sincar için Ankara'da Meclis önünde devlet töreni yapmayı teklif edecek kadar ikiyüzlü bir politika izledi. Milletvekili olduğu için Sincar'a devlet töreni yapılması gerektiğini söyleyen devlet erkanı Sincar'ın ailesi ve DEP devlet törenini reddedince bu kez saldırgan bir uslupla demagoji yapmaya başladı. Devlet törenini reddetmek "bölücülüğün ispatı" sayılıp "olay çıkarmak istiyorlar" denildi. DEP'liler "Demirel'in bizi hedef gösteren sözlerini ayakta alkışlayan Meclis'in önünde devlet töreni yapmak anlamı değil. Parti merkezi önünde tören yapacağız." diyerek alttan almasına rağmen onlar daha da saldırganlaştılar. Burjuva basının özel savaş kalemşörleri cinayeti hasır altı etmek için "PKK'nın gövde gösterisi yapacağından", "Cenazenin bahane edildiğinden" dem vurmaya başladılar. Katliamı ilk gün "Kanlı tahrik" manşetiyle veren Hürriyet bir gün sonra "Defterdeki gerçek" manşetiyle Nizamettin Toğuç'un A. Öcalan ile görüştüğüne ilişkin notları yayınladı. Devlet Sincar'ı katledip Toğuç'u yaralayanları değil, Toğuç'un ajandasını yakalamıştı! Batman polisi defteri Hürriyet'e yetiştirirken; bir gün sonra yalan olduğu ortaya çıkacak olan "Katil yakalandı" manşetleri süslüyordu gazeteleri. Bir günde başlıklar değişmişti: "Rezalet".

Cenaze Töreni Engellendi

Sincar ve Özdemir'in katledilmesi bütün devrimci, yurtsever ve demokratlar tarafından çeşitli şekillerde protesto edilirken devlet cenazenin kontrgerilanın lanetlendiği bir protesto gösterisine dönüşmemesi için Sincar'ın cenazesini iki gün boyunca alıkoydu. Bütün Türkiye ve Kürdistan'dan katliamı lanetlemek için binlerce insanın Ankara'ya geleceğini bilen devlet ikiyüzlü bir politikayla DEP'in cenazne töreni yapmasını engelledi.

5 Eylül günü Batman'dan alınarak uçakla Ankara'ya getirilen cenaze Hacettepe morgunda bekletilirken, Demirel'in ve Çiller'in DEP'lilere "Cenaze törenine saygı gösterilecek." diye söz vermesine rağmen Ankara Valiliği töreni engellemek için her şeyi yaparken, binlerce polis Ankara'da terör estirdi.

Ankara... DEP Genel Merkezine Kuşatma

Daha cenaze Ankara'ya getirilmeden önce DEP Genel Merkezi çevresinde yığınak yapan polis cenazenin gelmesiyle bunu açık bir kuşatmaya dönüştürdü.

7 Eylül günü cenazeyi almaya giden DEP yöneticileri ve milletvekilleri Hacettepe'de 8 otobüs dolusu çevik kuvvet polisi, 30 kadar sivil polis otusu ve iki panzerle karşılandılar. Başhekim yoktu ortada. Sincar'ı katledenler bu kez cenazesini alıkoyuyor, ailesine, partisine vermiyorlardı. Gerekçe cenazenin katafalkta 24 saatten fazla kalmasının "sağlığa aykırı" bulunmasıydı.

Hacettepe Morgu'ndan cenazeyi alamayan DEP'liler Genel Merkeze dönerek bir basın açıklamasıyla olayı pro-

Halklarımız Mehmet Sincar'a sahip çıktı. Dört bir yandan cenazesine katılmak istediler.

testo ettiler. DEP Genel Başkanı Yaşar Kaya; sabah Başbakan Tansu Çiller'in cenazeyi alabilecekleri yönünde güvence verdiğini, buna rağmen cenazenin kendilerine verilmediğini söyleyerek "Bu bir hak gaspıdır." dedi. Bu açıklamadan sonra Sincar'ın yeşil, kırmızı, sarı çiçeklerle bezenmiş portresi önünde saygı nöbeti tutuldu. Akşam saatlerinde bir basın toplantısı daha yapan DEP yönetimi valiliğin "Tören yapmayacaksınız." dayatmasına boyun eğmeyeceklerini belirterek şu açıklamayı yaptı: "Geleneksel cenaze töreni yapmak için gerekli koşullar oluşuncaya kadar cenazeyi morgta bekletme ve defnetmeme kararı aldığımızı kamuoyunun bilgilerine sunarız."

Ankara'ya Girişler Engellendi

Bunlar olurken devlet Ankara'ya dağıttığı binlerce polisle büyük bir gözaltı ve sindirme operasyonu yürütüyordu. Cenaze için Ankara'ya gelenler şehrin girişinde yapılan kimlik kontrolleriyle gözaltına alınıyor, Ankara'daki demokratik kurumları, kitle örgütlerini tek tek tehdit eden polis cenazeye sahip çıkılmasını önlemeye çalışıyordu. Ankara'yı bir işgal ordusu gibi kuşatan polis yüzlerce kişiyi gözaltına alarak karakollara doldurdu.

Önceki geceden başlayarak pek çok kenttten Ankara'ya doğru yola çıkan binlerce insanda çeşitli engellerle karşılaştı.

İstanbul'da polis DEP ilçe binalarını abluka altına alarak, gelen otobüslere ya el koyup geri göndererek ya da yolunu keserek Ankara'ya gidişleri engelledi. Çeşitli ilçelerden yola çıkan yaklaşık 1500 kişi gözaltına alınarak ya da ilçe binalarında abluka altında tutularak engellendi.

İzmir'de de polis il merkezini abluka ya alarak yaklaşık 300 kişinin Ankara'ya gitmesini engelledi. Burada DEP ilçe yöneticileri de gözaltına alındı.

Antalya'da polisin DEP'in anlaştığı otobüs şirketlerini tehdit etmesi sonucu otobüslerin Ankara'ya gitmediği öğrenildi. 100 civarında insan ise gözaltına alındı.

Aynı şekilde Adana'da toplam 700, Mersin'den yaklaşık 600 kişi, Şereflikoçhisar ve Aksaray'da bekletildi ve içlerinden bazıları da gözaltına alındı.

Daha birçok kenttten gelenlerin engellenmesine rağmen Ankara'ya girebilen insanlar Kızılay'da toplanarak DEP Genel Merkezi'ne doğru yürümeye başladılar. Cenaze töreninin yapılacağının açıklandığı 8 Eylül günü DEP Genel Merkezi'ne ulaşan yollara barikatlar kuran polis halka vahşice saldırarak onlarca insanı yaraladı, yüzlerce insanı gözaltına aldı.

DEP'lilerin cenazeyi bu koşullarda almayacağı belli olduktan sonra Ankara Valisi Erdoğan Şahinoğlu gazetecilere utanmazca "Hiçbir vatandaşın cenazesi yerde kalmaz." diyordu. Bu sözlerin arkadan Sincar'ın cenazesi devletin zoruyla bir uçakla Mardin Kızıltepe'ye götürülerek toprağa verildi. Devletin cenazeyi kaçırmasını protesto eden Kızıltepeliler de cenaze törenine katılmadılar.

İktidar belki bu cenazeyi kaçırmayı başardı; ama bu çatırdayan, bu ölüm korkusuyla titreyen, bu köhnemiş düzenin cenazesini kaçırmayı başaramayacak. Halk o zaman gözyaşı dökmek ya da bir avuç toprak atmak için değil, bu zulüm düzenine bir kurşun olsun sıkmak için orada olacaklar.

TEPKİLER... AÇLIK GREVLERİ...

Sincar'ın katledilmesine ve cenazesi için estirilen teröre karşı tepkiler de vardı, çeşitli DKÖ'ler ve cezaevlerindeki tutsaklar tarafından yükseltilen.

ADANA... 6 Eylül günü TMMOB İl Koordinasyonu adına Sekreter Sabahattin Öztaş bir açıklamayla cinayeti kınadı. Aynı gün ÖZGÜR-DER'li aileler DEP İl Başkanı Müslüm Kurucu'yu ziyaret ederek başsağlığı dilediler. Açıklamalar ve ziyaretler 7 Eylül'de de devam etti. DEMİRYOL-SEN, TÜM SAĞLIK-SEN,, SAĞLIK-SEN, TÜM BEL-SEN, TÜM HABER-SEN, TÜM SOSYAL-SEN, EĞİT-SEN ve MADEN-SEN yöneticileri DEP'i ziyaret edenler arasındaydı. Ayrıca İHD, Tuncelililer Derneği ve DİSK'e bağlı 12 sendikanın yöneticileri de katliamı kınayan bir basın açıklaması yaptılar.

TRABZON... 6 Eylül günü Mücadele gazetesi Trabzon Temsilciliği, Özgür Karadeniz gazetesi, Trabzon ÖZGÜR-DER'liler, DLMK'lılar ve TYÖ-DER'liler DEP Genel Merkezi'ne çektikleri faksla tepkilerini dile getirdiler. Faksta cinayet kınanırken "...Türkiye halkları bu alçakça saldırıyı unutmayacaktır." dendi. Yine aynı gün ayrı kurumlar bir de basın açıklaması yaptılar.

İSTANBUL... Halkın Hukuk Bürosu 6 Eylül'de yaptığı açıklamayla katliamı protesto ederken, "Halkımızı, demokratik kurum ve kuruluşları cinayet örgütü kontrgerillaya karşı duyarlılığa ve örgütlenmeye çağırıyoruz. Kontrgerillaya karşı demokratik komiteler oluşturulup, bütün halk güçleri ile olayların üzerine gidilmelidir." çağrısını yaptılar.

SAĞLIK-SEN Genel Merkez Yönetim Kurulu da 7 Eylül günü bir açıklama yaptı. "Katliamlar, infazlar, gözaltında kayıplar, işkencede ölümler, 'faili devlet' cinayetler günlük yaşantının bir parçası haline geldi. Devletin resmi ve sivil güçleri artık gizlemeye bile çalışmadan katliamlarına büyük bir hızla devam ediyor. Evet 'hukuk devleti' olan ülkemizde 'kontrgerilla hukuku' işlemeye devam ediyor." diye başlayan açıklama "... Bugün buna karşı sessiz kalırsak bu son saldırı olmayacaktır. Devlet terörüne karşı birleşelim, set oluşturalım" çağrısıyla bitiyordu.

CEZAEVLERİ... Sağmalcılar Cezaevleri Devrimci Sol tutsakları "Mehmet Sincar ve Metin Özdemir'in Katili Kontrgerilladır" başlığıyla 8 Eylül'de bir açıklama yaptılar. Açıklamada "Devrimcilere, yurtseverlere ve halkımıza dayatılmaya çalışılan böylesi bir düzeni, sükunetle kabul etmemizi hiçbir güç başaramayacak. Ne yaparlarsa yapsınlar halkın örgütlü gücüne baş eğdirmeyecekler. Onları halklarımızın devrimci ölkesiyle, dökülderi kanda boğacağız." deniyordu. Ayrıca Devrimci Sol tutsakları, 12 Eylül Pazar günü üç günlük protesto açlık grevine gideceklerini açıkladılar.

Çanakkale E Tipi Cezaevi'ndeki Devrimci Sol, TDKP ve TKP-ML Hareketi davaları tutsakları da işkencede katletmeleri, infazları, kaybetmeleri, devrimci-demokrat-yurtsever basın üzerindeki baskıları, "topyekün savaş" adıyla yürütülen devlet terörünü protesto etmek, bu amaçlarla yapılan açlık grevi vb. eylemleri desteklemek için 8 Eylül'den itibaren 2 günlük protesto açlık grevi yaptılar.

Bursa Özel Tip Cezaevi'ndeki Devrimci Sol ve PKK davası tutsakları da 6 Eylül günü yaptıkları basın açıklamasının ardından ikişer günlük dönüşümlü 6 günlük açlık grevi yapacaklarını kamuoyuna duyurdular. ✪

DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ın katili devlettir

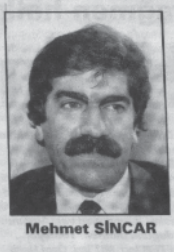

Mehmet SİNCAR

Mehmet Sincar 1953 yılında Mardin'in Ömerli İlçesi İkipınar Köyü'nde doğdu. Ulusal mücadeleyi destekleyen Sincar aşiretindendi. Devletin baskıcı yüzüyle okul ve öğretmenlik yıllarında tanıştı. Öğretmenlik yaptığı üç yıl sürgünlerle geçti. Öğretmenliği bıraktıktan sonra Diyarbakır'a yerleşti. 20 Ekim seçimlerinde Halkın Emek Partisi'nden Mardin Milletvekili seçildi. Evli, üç çocuk babasıydı...

Mehmet Sincar katledildi..

Çünkü o, halkların kardeşliğine inandığı ve bunun savunduğu için; içinden geldiği Kürt halkının sorunları için oligarşiye karşı mücadele ettiği için katledildi.

"Batman halkı bu cinayetlere tepki duysun ve tepkisini göstersin. Ne yapılacaksa hep beraber yapalım, ama tepkisiz kalmayalım. Çünkü tepkisiz kalmak onaylamaktır. Bundan sonra Batman'da bir cinayet işlendiğinde insanlar valinin yakasına yapışsın. Ve şunu diyebilsin: Ya katili bulursun, ya da katil sensin." Katledildiği sabah Batmanlılara dediği gibi yapalım, YAPIŞALIM KATİLLERİN YAKALARINA...✪

Eskişehir polisinden infaz girişimi

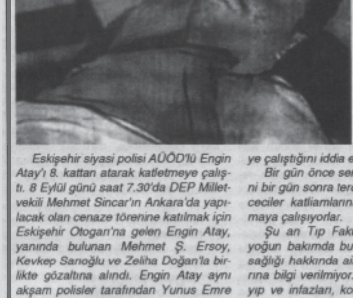

Bir gün önce serbest bıraktılar, bir gün sonra "terörist" dediler.

Eskişehir siyasi polisi AÜÖD'lü Engin Atay'ı 8. kattan atarak katletmeye çalıştı. 8 Eylül günü saat 7.30'da DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ın Ankara'da yapılacak olan cenaze törenine katılmak için Eskişehir Otogarı'na gelen Engin Atay, yanında bulunan Mehmet Ş. Ersoy, Kevkep Sanoğlu ve Zeliha Doğan'la birlikte gözaltına alındı. Engin Atay aynı akşam polisler tarafından Yunus Emre Cad., Emek Apartmanı, 8. kattaki evine elleri kelepçeli olarak getirildi. Polis Engin'i arama bahanesiyle getirdiği evin penceresinden katletme amacıyla attı.

6 Eylül günü Anadolu Üniversitesi İİBF'de Seher Şahin Rehberlik ve Danışmam Masası'ndan gözaltına alınan Engin ertesi gün serbest bırakılmıştı. Ancak Engin'i katletmeye çalışan polisler hazırladıkları yeni senaryoda onun örgüt üyesi olduğunu, evin ise hücre evi olduğunu, evde yapılan arama sırasında Engin Atay'ın atlayarak intihar etmeye çalıştığını iddia ettiler.

Bir gün önce serbest bıraktıkları birini bir gün sonra terörist ilan eden işkenceciler katliamlarına meşruluk hazırlamaya çalışıyorlar.

Şu an Tıp Fakültesi Hastanesi'nde yoğun bakımda bulunan Engin Atay'ın sağlığı hakkında ailesine ve arkadaşlarına bilgi verilmiyor. Son günlerdeki kayıp ve infazları, kontrgerilla eylemlerini protesto etmek ve Engin Atay'ın yaşatılması, sorumluların cezalandırılması için ÖZGÜR-DER'liler, AÜÖD'lüler, DLMK'lılar ve okurlarımız TBMM'ye verilmek üzere bir imza kampanyası başlattılar. Ayrıca yaptıkları basın açıklamasında "Bir yargısız infaz girişiminin sorumlularının cezalandırılmasını istiyoruz." diyerek aralarında temsilcimiz Durak Doğan'ın da bulunduğu gözaltına alınanların yaşamlarından endişe ettiklerini, polisin gözaltına alınanlara ilişkin hiçbir açıklama yapmadığını belirttiler.✪

Seher gibi patlamalı karanlığın üstüne

Rehberlik çalışması yaptığı Mimar Sinan Üniversitesi'nin ikinci katından 3 Eylül günü aşağıya atılan Seher Şahin 8 Eylül'e kadar yaşama olan bağlılığıyla ölüme direnmişti. 8 Eylül günü bir türlü açılamayan yumruğuyla şehit düşen Seher, şehit düşüşünün ikinci yılında mezarı başında anıldı.

5 Eylül günü yapılan anma töreninde Seher Şahin'in ailesiyle beraber İYÖ-DER'li arkadaşları, ÖZGÜR-DER'li aileler, öğrenciler hazır bulundular. "Dayanışma ve Direnişin Sembolü Seher Şahin Onurumuzdur/İYÖ-DER'liler" yazılı pankartın açıldığı anma devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı.

Anmada yapılan konuşmada, ardında gelenekler bırakıp sembolleşerek şehit düşen Seher Şahin'in demokratik üniversite mücadelesi içerisindeki yeri anlatıldı. Anma sırasında "Seher'ler Ölmez" sloganı atılırken "Seher'in Türküsü" okundu. Anma devrim andının içilmesiyle son buldu.

Hayati ŞAHİN

Hayati Şahin: "Her sene kızımı anmak için okuluna geleceğim."

Ben kızıma, verdiği mücadeleye saygı duyduğum için, kızımın anısını yaşatmak amacıyla, atıldığı yere karanfil koymak için okuluna annesi ve 12 yaşındaki kardeşi Başar'la beraber gittim. Yanımızda Seher'in İYÖ-DER'li arkadaşlarıyla, ÖZGÜR-DER'li aileler de vardı. Okulun girişinde sivil ve resmi polisler bizi durdurarak gözaltına aldılar. İlk önce Beyoğlu Karakolu'na, oradan da Siyasi Şube'ye götürüldük.

Gözaltı sırasında yanımızda bulunanlara "Bunlar terörist ailesi, sizin bunların yanında ne işiniz var." diye sorular sordular. Annesine ve bana "Ne biçim evlat yetiştirdiniz?" diyorlardı. Bir baba öyle bir evlat yetiştirmek ister ki, her şeyiyle mükemmel olsun. Birçok şeyi evladında görebilsin ve ondan gurur duysun. Seher benim için öyle bir evlattı.

Bizi gözaltına alırken, "Sizin amacınız başka, okula yeni gelen öğrencilerin beynini yıkamaya çalışıyorsunuz." dediler. Bir polis de bir telefon numarası vererek "Sadece çiçek koymak istiyorsanız bizi arayın biz sizi götürelim" dedi. Kızımın katilleriyle beraber yapacağım hiçbir şey yok. Eğer beyin yıkamak kızımın katledilmesiyle ilgili gerçekleri anlatmaksa, ben bunu sürekli yapıyorum ve yapmaya da devam edeceğim. Ama bize beyin yıkamaya çalışıyorsunuz diyenler, 12 yaşındaki oğlum Başar'ı bizden ayırıp "Sen bunlara uyma, senin burada işin ne, bunlar terörist." gibi şeyler söyleyerek beynini yıkamaya çalıştılar. Bir de ne istiyorlarsa kızımın fotoğraflarına el koymak istediler. Ama vermedik.

Ben ailemle beraber Seher'in şehit düşüşünün her yıldönümünde buraya geleceğim. Kızımı anmak için okuluna karanfil bırakacağım, mezarını ziyaret edeceğim. Kızımın katledilmesiyle ilgili gerçekleri anlatacağım. Bunu engelleyemezler.

TÖDEF'li öğrenciler: "Seher Şahin'i gençliğin demokratik üniversite mücadelesinde yaşatacağız"

Avrupa'da parti okulu

Avrupa'da pratik mücadelenin örgütlenmesi ve kolektif yaşamın daha iyi kavranabilmesi için geçtiğimiz günlerde Devrimci Sol tarafından iki hafta süreyle bir eğitim okulu düzenlendi.

Yapısı, işleyişi ve kurallarıyla "parti okulu" tarzında düzenlenen eğitim kampına Avrupa'nın dört bir yanından gelen devrimciler katıldı.

Eğitim okulu, ağırlıkla devrimci hareketin ideolojik-politik perspektifini daha güçlü kavratmayı amaçlamasının yanında dünya devrimleri tarihinin incelenmesi, günlük devrimci yaşam içerisindeki kuralların kavratılması, dünya ve ülkemiz coğrafyası hakkında bilgi sunulması gibi yanlarıyla zengin bir içerik kazandı.

İki hafta süresince yoğun bir şekilde süren okul programının temel hedefi bir mücadele adamı gibi düşünmeyi ve yaşamayı öğrenebilmek ve öğretebilmek oldu. Günde 6 saat süren teorik dersler, günün diğer saatlerindeki kültürel, sportif ve çeşitli hazırlık çalışmalarıyla birlikte yürütüldü. Bu çalışmalardan bazıları, sabah sporu, video slayt gösterileri, müzik faaliyetleri ve kitle çalışmasında pratik yeteneklerin güçlendirilmesine yönelik çalışmalar, sınav uygulamalarıydı.

Planlı günlük yaşam, ekip ruhu ve devrimci disiplinin yoğunlaşmasına yönelik programlı yaşamın, paylaşımcılığın, birlikte üretme birlikte değerlendirmenin devrimci insan yaşamında ne derece dönüştürücü olduğunu katılan herkes somut olarak gördü ve yaşadı. Disiplinin ve kurallı yaşamanın mücadeleci insan karakterini nasıl işleyip yetkinleştirme gücüne sahip olduğunun tipik bir örneği oldu eğitim kurumu.

İnsanların bireyci yaklaşımlardan kurtulup kolektif düşünmesine ve pratikte kolektif yaşamın özümsenmesine yardımcı olundu. Bu konudaki zaaflı yaklaşımlar en aza indirgenmeye çalışıldı.

Okulun en önemli kazanımı disiplini, coşkuyu, kaynaşmayı ve devrimci hareketin insanlarının kendilerini tanıma, eğitme yeteneklerinin ortaya konulması oldu.

Hayatın her alanında kökleri olan devrimci hareketin, pratik koşuşturma içinde olan insanları ve yeni yetişen taraftarları için ideolojik eğitim kurumuna sahip olması oldukça gerekli bir adımdı. Yurtdışında açılan eğitim kurumuyla bu adım atılmış oldu. Olanaksızlıklara savaş açılarak yaratılan eğitim kurumu, ayrıca darbeciliğin tahrip ettiği iç eğitimin geliştirilmesi süreci ile de çatıştı. Sonuçta zorlu sınavları aşarak yoluna devam eden, büyüyen devrimci hareketin bir parçası olan yurtdışında örülen tuğlaların üstüne bir tuğla daha konuldu. Emeği ve ürünleri herkesin oldu.

Okulda eğitim gören bazı insanların anlatımlarını yaşanan sürecin geliştiriciliğini daha somut ortaya koyması açısından yayınlıyoruz.

"Burada öğrendiklerimiz hatalarımızı aşmamızda bize ışık olmalı. Bu 15 günde Devrimci Sol'un, ailemizin birer unsuru olarak birlikte yaşadık. Kolektif yaşamın hayata daha bir güzellik verdiğini gördük."

"Çok şeyler öğrendik. Kapitalist düzende yaşıyoruz. Okulda her şeyden önce yoldaşlık ilişkilerini öğrendik. Kolektivizmi, disiplini öğrendik. Burada aldığımız dersleri, kendi bölgemizde, gençlik çalışmalarında uygulayacağız."

"Buraya gelmeseydik hatalarımızı, zaaflarımızı göremezdik. Çünkü kendi bölgemizde yeterince birbirimizi tanıdığımızı sanıyorduk. Böyle bir yerde ise yeni arkadaşlarla tanıştık ve eksikliklerimizi orada gösterdik... Ve burada çok şey öğrendik. İlk kez böyle bir okul deneyimi yaşıyoruz. Bizden sonra gelen arkadaşlara başarılar diliyorum."

"Kurallar katı, sıkı kurallar değil, aksine her devrimcinin, her Devrimci Solcunun uyması gereken, yapımıza uygun basit kurallardı. Ders çalışmaları olumluydu. Özellikle teorik konular hafızaları yeniledi. Yoldaşlık ilişkileri üzerinde etki bıraktı. Saygı, sevgi ve paylaşma duygusu hemen her konuda kendini hissettirdi. Özetle hareketimize olan bağlılığımı daha da hissettim. Bize her türlü ihanete uğrayan hareketimizi sahiplenmeyi, büyük bir morali aşıladı. Savaşçı hareketimizin bir taraftarı olmaktan onur duyuyorum."

Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışma Masalarına polis saldırdı

Eskişehir (Mücadele)- Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde AÜÖD'lü öğrencilerin açtıkları Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışma Masası'na 6 Eylül günü siyasi polis saldırdı.

Anadolu Üniversitesi İİBF Dekanı faşist Ferruh Çömlekçi'nin işbirliğiyle saldıran polis, AÜÖD'lü Mehmet Şeref Ersoy ve Atay Engin adlı öğrencileri zorla döverek gözaltına aldı. Saldırı karşısında AÜÖD'lü öğrencilerin "İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek", "Kahrolsun Faşizm Yaşasın Mücadelemiz", "Baskılar Bizleri Yıldıramaz", "Keyfi Gözaltılara Son" şeklinde slogan atmalarıyla polisler, yeni kaydolmaya gelen öğrenciler ve ailelerinin şaşkın bakışları arasında AÜÖD'lü öğrencileri yerlerde sürükleyerek, işkenceli sorgulara götürdü.

Seher Şahin için asılan afişlere bile tahammül edemeyen Dekan Faruk Çömlekçi daha önceki görüşmelerde de "Sizin görüşleriniz bana ters geliyor. Sizi bu okulda yaşatmayacağım. Geleceğinizi yakacağım." diyerek öğrenci düşmanlığını dile getirmişti.

AÜÖD'lü öğrencilerin hazırlayıp, yeni kayıt olmaya gelen öğrencilere dağıttıkları "Üniversitemizi Tanıyalım" broşürü gerekçe gösterilerek öğrenciler hakkında soruşturma başlatıldı.

Aslında duyulan rahatsızlık, hazırlanan broşürle birlikte Anadolu Üniversitesi'nin gerçek yüzünün, tüm yazılıp çizilenlere rağmen öğrencileri gerçekte nasıl bir üniversite eğitiminin beklediğinin bilinmesinden korkulması...

Kütahya'da kurulan DUYÖ-DER (Dumlupınar Üniversitesi Öğrenci Derneği) üyesi TÖDEF'li öğrencilerin açtıkları Seher Şahin Rehberlik ve Dayanışma Masası'na polis saldırdı. Öğrencilerin direnişiyle karşılaşan polis, iki TÖDEF'li öğrenciyi döverek ve yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı. DUYÖ-DER'li öğrenciler polisin saldırısını ve iki TÖDEF'li öğrencinin gözaltına alınmasını kınayan bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamalarında "Seher Şahin'i katledenler şimdi de isminden korkuyorlar. Gözaltına alınan arkadaşlar İbrahim Ülger ve Cem Ali Şahingöz'ün hayatlarından endişe ediyoruz. Polis hala insan aramaktadır. Olabilecek olaylardan polis sorumludur. Baskılar bizi yıldıramaz." dediler.

Polis saldırısından sonra yeniden masayı açan DUYÖ-DER'li öğrencilerden Nilüfer Güner ve Emre Korkmaz da polis tarafından gözaltına alındı.

Trabzon, KTÜ'de öğrenci kayıtları sırasında rehberlik çalışması yapan TYÖ-DER'li iki öğrenci gözaltına alındı.

Kaydolmaya gelen öğrencilere yardımcı olmaya çalışan TYÖ-DER'lilerden Sabriye Bayram ve Ali Şahin Kuzucu jandarma tarafından hiçbir açıklama yapılmadan gözaltına alındı.

TYÖ-DER'li öğrenciler arkadaşlarının keyfi bir şekilde gözaltına alınmalarını protesto ettiler. "Baskılar, gözaltılar rehberlik ve dayanışma çalışmalarımızı engelleyemeyecekler. Çalışmalarımızı her koşulda sürdüreceğiz." dediler.

Toros Gübre İşçileri

"İşimize tekrar döneceğiz"

Toros Gübre işçileri, direnişi yeniden başlattıklarından bu yana hiçbir zaman yılgınlığa, kararsızlığa düşmediler. Aksine günden güne büyüyerek, gelişerek direnişi sabırla, emekle bugünlere kadar getirdiler ve buna göre pratik eylemlere başlayarak direnişin ivmesini yükseltmeye başladılar. Öyle ki, son günlerde hızlı bir çalışma temposuna girdiler. Tüm işçi, memur sendikalarını ve DKÖ'leri dolaşarak, işvereni uygulamalarından dolayı protesto etmelerini ve dirişlerini maddi, manevi olarak desteklemelerini istediler.

İşçiler bugüne kadar gerçekleştirdikleri eylemlere kulağını tıkayan işvereni protesto etmek için 6 Eylül'de fabrika önüne bir siyah çelenk bıraktılar. Üzerinde "Bizler işimizi istiyoruz" yazılı siyah çelengi fabrikanın giriş kapısına bırakan işçiler, vardiyadan çıkan işçilere de bir konuşma yaptılar. Eylemlerinin amacının işverenin şimdiye kadar sürdürdüğü oyalama taktiğini ve katı tutumunu siyah çelenk bırakarak protesto etmek olduğunu anlatan işçiler; "İşverene buradan bir kez daha sesleniyoruz. Bizim kanımızla, canımızla emek verdiğimiz Toros Gübre'ye tekrar gireceğiz. Bizler haklılığımızdan aldığımız kararlılıkla önümüze nasıl engel çıkarsa çıksın, tekrar söylüyoruz! Biz bu fabrikaya gireceğiz. Bizler bu uğurda bedenimizi ortaya koyduk. İşimizi istiyoruz. Ve bunu söke söke alacağız." diyerek kendilerine verilecek desteğin önemini anlattılar. Ardından da "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Bizler İşimizi İstiyoruz. Yaşasın İşçilerin Kardeşliği" sloganlarını atarak alkışlarla eylemi bitirdiler.

Toros Gübre işçileri günden güne büyüyen, gelişen direnişlerini sabırla ve emekle bugünlere getirdiler.

Servis araçlarının fabrikadan ayrılmasından sonra ise, güvenlik amiri kapıya gelerek bekçilere "Niye siyah çelenk bırakmalarına izin verdiniz?" diye bağırdı. İncirli Karakolu'nda görevli bir uzman çavuş da sivil bir oto ile fabrikaya gelerek çelengi kaldırdı.

Kazanmak için daha fazla emek, daha fazla sabır gerekiyor. İşçiler direnişlerini günden güne geliştirip güçlendirmelidirler. Ajitasyon ve propagandaya daha fazla ağırlık verilerek, daha geniş kesimlere direnişin haklılığı ve meşruluğu inatçı bir şekilde anlatılmalıdır. ✪

Devrimci Sol Güçler: "Çayda, tütünde, fındıkta sömürüye son"

Trabzon (Mücadele)- Doğu Karadeniz bölgesinde yaşayan emekçi halk genellikle geçimini çay, tütün, fındık gibi ürünlerden sağlıyor. Ancak bu ürünleri yetiştirmek üretici için adeta sömürü çarkına kapılmak demek. Öncelikle ürünler hiçbir zaman açıklanan taban fiyattan alınmıyor. Daha sonra ise üründe nereye ve ne oranlarda olduğu bilinmeyen kesintiler yapılarak üreticinin eline geçen miktar günden güne düşürülüyor. Buna bir de geç ödeme ve tüccarlar da eklenince ortaya çıkan tablo hiç de iç açıcı olmuyor.

Bu ağır koşullar altında ezilen Karadeniz halkının sorunlarına çözüm bulmak ve halkı bu doğrultuda bilinçlendirebilmek için Doğu Karadeniz bölgesinde Devrimci Sol Güçler tarafından "Çayda, tütünde, fındıkta sömürüye son" kampanyası başlatıldı.

Kampanya çerçevesinde öncelikle Trabzon'da çay üretiminin yoğun olarak yapıldığı Araklı, Sürmene ve Of ilçelerinde Özgür Karadeniz gazetesinin "Çayda Sömürüye Son" özel sayıları üreticiye ulaştırıldı.

Ayrıca Trabzon'un çeşitli ilçelerine Devrimci Sol Güçler tarafından yazılamalar yapıldı.

30 Ağustos'ta Beşikdüzü'nde, 2 Eylül'de Sürmene'de ve 6 Eylül'de Beşirli Mahallesi'nde iki ayrı yere "Fındıkta Sömürüye Son" yazılamaları yapıldı. Yine 6 Eylül'de Yemimahalle semtine Devrimci Sol Güçler "Çayda ve Tütünde Sömürüye Karşı Örgütlenelim" pankartı astılar.✪

İktidarın çiftlikleri çoğalıyor

DYP ve SHP'nin yeni çiftliği DOĞUSAN

Halkın emeğiyle kurulan bu fabrikada üretimde söz sahibi olması gereken halk, fabrikanın yeni sahipleri tarafından sömürülüyor.

Erzincan'da bulunan DOĞUSAN, halkın parası ile kurulmuş bir fabrika. Halkın parasını alarak, halkın emeğiyle kuruları bu fabrika sermaye artırımı vb. oyunlarla İller Bankası'na bağlanmış, yönetimi valilik ve siyasi partilere bırakılmış. İl yönetimine bırakılan fabrika kısa sürede "çiftlik" haline dönüştürülmüş. Şimdi fabrika üretiminde söz sahibi olması gereken halk, fabrikaya çöreklenen "çiftliğin" yeni sahipleri tarafından "yavuz hırsız ev sahibini bastırır" misali sömürülüyor. Halkın parası yönetimdeki insanlara aktarılıyor.

DOĞUSAN işçileri sağlıksız çalışma koşullarının düzeltilmesi, insanca yaşam için gerekli ücret zammı ve DOĞUSAN'ın yağmalanmasına son verilmesi talepleriyle 24 Ağustos günü greve çıktılar. Görüştüğümüz Kristal-İş Erzincan Şube Başkanı Ağa Aral şöyle diyor. "8 aylık toplu sözleşme aşamasında sorunu masa başında çözmeye çalıştık. Fakat işverenin katı tutumundan dolayı sonuç alamadık. Grev dahil her yöntemi kullanmaya çalıştık. Bunu yaparken de DOĞUSAN'ı kapatmak niyetinde değiliz. Sadece arpalık haline getirilen bu kuruluşu kurtarmak ve emeğimizin karşılığını almak istiyoruz. Haklarımızı almakta kararlıyız ve soruna kadar devam edeceğiz."

DOĞUSAN işvereninin taşeron şirketler aracılığıyla elindeki stokları piyasaya sürerek grev kırıcılığı yapmasına tavır alan işçiler stokların piyasaya dağıtımını engelledler. Bunun sonucunda işveren lokavt uygulamasına başvurmuştur. Ülkeyi ucuz emek cennetine çevirenler emekçileri sömürmeye devam ederken DOĞUSAN'da Yönetim Kurulu Başkanı'na 54 milyon brüt maaş ve 4 ikramiye, yönetim kurulu üyelerine 15-20 milyon maaşla 4 ikramiye verenler işçilere 1 milyon 700 bin lirayı çok görmektedirler.

Yıllardır süregelen bu sömürü sonucu fabrikada hala ilkel üretim metotları kullanılmakta ve kullanımı bütün dünyada yasaklanan asbest ile üretim yapılarak işçilerin sağlığı hiçe sayılmaktadır.

Özelleştirme temennilerinin ayyuka çıktığı şu günlerde tekellere yüzde 51 pay verilerek yönetime getirilmektedir. Yüzde 49'luk paya sahip olan halk, tekeller tarafından sömürülmekte ve tekeller palazlandırılmaktadır. ✪

Balcalı'da işçi direnişi

Çukurova Üniversitesi Balcalı Hastanesi'nin temizlik işlerinde İTEMSAN adlı taşeron bir firmaya bağlı olarak çalışan 160 işçi, asgari ücretten doğan maaş farklarını alamadıkları için 6 Eylül'de 3 saatlik iş bırakma eylemi yaptılar.

İTEMSAN yetkililerinin hastane ile yaptıkları sözleşme gereği açıklanan ücret zammının işçilere hemen ödenmesi gerekirken, işçilerin maşşarı bu ay da eski asgari ücretten ödenmek istendi. İşçiler de işverenin bu uygulamasını protesto etmek için, iş bırakma eylemi yaptılar. 6 Eylül'de gerçekleşen iş bırakma eylemine öncülük eden 7 işçi ise kadro fazlalığı olduğu bahanesiyle işten atıldılar. Maaşlarının ödenmesini ve atılan arkadaşlarının tekrar işe alınmasını isteyen işçiler 7 Eylül'de tekrar iş bırakma eylemi yaptılar.

İşçiler İTEMSAN yetkilisi Metin Bakır'ın 6 Eylül'de hastaneye geldiğinde "Biz şerefsiz değiliz, pazartesi paranızı vereceğiz." demesine rağmen zamlı maşşarımı alamadıklarını belirttiler. Ayrıca işçiler bir açıklama yaparak "Muhasebeci, arkadaşlarımızı işten atarken kadro fazlalığı olduğunu söylüyor. Oysa bu durumda dahi personel açığı var. Atılan arkadaşlarımız, iş bırakma eylemine öncülük ettikleri, seslerini yükseltikleri için işten atıldılar. Hiçbir sosyal hakkımız yok. Sigortalarımız bütün ay çalıştığımız halde 15 gün olarak yatırılıyor. Aldığımız ise asgari ücret." dediler.

İTEMSAN firmasının muhasebecisi ise, işçilere "Burada şu anda 162 kişi çalışıyor. Ben bu 12 işçiyi tek tek ya da toptan işten atacağım." sözleriyle gözdağı vermeye çalıştı. Ancak çıkış olup olmadığını sorduğumuzda ise işçilere söylediklerini inkar edip "Biz kimseyi işten çıkartmadık." diyerek ikiyüzlü bir tavır takındı.

Daha sonra toplu halde hastane müdürü ile görüşen işçiler, işverenden bu ayki maaş farklarını Ekim ayında vereceğine dair söz almaları üzerine eylemlerine son verdiler. Ayrıca işten atılan arkadaşlarının tekrar işbaşı yapmaları ve yeni çıkışların olması halinde tekrar eyleme başlayacaklarını ifade ettiler ✪

Maaşlarının ödenmesini ve atılan arkadaşlarının geri alınmasını isteyen işçiler, iş bırakma eylemi yaptılar.

yorum... yorum... yorum...

Özelleştirme ve işçi kıyımlarına karşı komitelerde örgütlenelim

Ülkemizde 1950'lerden sonra gündeme gelen özelleştirme politikası işbirlikçi tekellerin güçsüzlüğünden dolayı 1980'lere kadar geniş çaplı bir uygulama alanı bulamadı. Ancak 1980 24 Ocak kararları ve ardından 12 Eylül faşizmi ile bu konuda kapsamlı ciddi adımlar atılmaya başlandı. Ve bugün "özelleştirme", "Topyekün savaş"ın bir parçası olarak en üst boyutuyla işçi sınıfı ve emekçi halka karşı kapsamlı bir saldırı olarak gündeme getiriliyor.

1930'larda ülkemizde kapitalizmi geliştirmek amacıyla kurulan Kamu İktisadi Teşebbüsleri (KİT) işbirlikçi tekelci sermayenin büyümesinin varlık şartı oldu. Koç'lar, Sabancı'lar KİT'ler sayesinde büyüdüler. Yıllar boyunca kendilerine gerekli olan hammadde ve anamal girdilerini çok ucuz fiyatlarla KİT'lerden sağladılar. Halkımızın yarattığı ekonomik değerler devlet eliyle tekellerin kasasına akıtıldı. İşte bugün küfredilen neredeyse ülkede ki olumsuz gelişmelerin tek kaynağı olarak gösterilen ve bu yüzden de özelleştirilecek olan bu kuruluşlardır.

Düne kadar gelişip güçlenmek için KİT'lerden yararlananlar bugün onları bütünüyle sermayelerine katmak istiyorlar. "Özelleştirme"yi ekonomik krizlerine bir çare, sömürülerini artırabilmenin bir yolu olarak görüyorlar. "Özelleştirmelerden elde edilecek gelirlerle yeni yatırımlara yönelineceği yeni iş sahaları açılacağı" gibi açıklamalar ise tam bir aldatmacadır. Çünkü devlet her yıl gittikçe daha çok borç batağına batarken, aldığı kredi ve borçların faizlerini bile ödeyecek durumda değildir. Öte yandan geniş çaplı bir iç savaşa hazırlanan devletin askeri harçamaları her geçen gün daha da büyümektedir.

Bütçenin yarısının askeri harcamalara ayrılması da artık yeterli gelmemekte yeni kaynak yaratma ihtiyacı doğmaktadır. Bu durumda değerlerinin çok altında satılan KİT'lerden elde edilecek gelirin nerelere gideceği bugünden bellidir. Elde edilecek bu gelir yine dönüp dolaşıp emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin kasasına ve alınan borç ve kredilerin faizi, silahların karşılığı olarak geri gidecektir. Dolayısıyla emekçi halkların özelleştirmeden kazanacağı hiçbir şey yoktur. Ama kaybedecekleri çok şey vardır.

Yaşanacak işçi kıyımları ile, işsizler ordusu daha da büyüyecektir. On binlerce, yüz binlerce insanın daha açlığa yoksulluğa itilmesi işçi ücretlerinin daha da düşmesini beraberinde getirecektir. Bundan tüm işçi sınıfı ve emekçiler zarar görecektir.

KİT'lerin özelleştirilmesi sadece işçilerin değil buralarda çalışan memurların geleceğini de etkileyecektir. İşçi kıyımının yanında bir de memur kıyımı yaşanacaktır.

Özelleştirmeyle işçi sınıfının örgütlü gücünün parçalanması, sendikaların güçsüzleştirilmesi de hedeflenmektir. Yani özelleştirme beraberinde sendikasızlaştırmayı da getirecektir.

Özelleştirmelerle emperyalist tekeller ve işbirlikçileri ülke pazarında çok daha güçlü bir konuma yükselecek, ülke ekonomisini çok daha kolay yönlendirebilme olanağına sahip olacaklardır.

Tekeller tarafından satın alınacak KİT'lerde üretilen mal ve hizmetler daha pahalıya satılacaktır. Hayat pahalılığı artacak, emekçiler geçim sıkıntısı altında daha çok ezilecektir.

Emekçi halklar açısından böylesi olumsuz sonuçlar doğuracağı bilinen bu politikaya karşı şimdiden mücadele etmeliyiz. Herhangi bir yerin özelleştirilmesini beklemeden mücadele bayrağını açmalıyız, sermayenin açtığı bu savaşa karşı savaşla cevap vermeliyiz.

Karşımızdaki güç programını yapmış ve planlı bir saldırıya geçmiştir. Buna karşılık bizim gücümüz örgütlülüğümüzdedir. O halde yapacağımız ilk iş özelleştirme ve işçi kıyımlarına karşı mücadeleyi organize edecek ve yükseltecek örgütlülüğü yaratmak olmalıdır. Sarı Türk-İş her konuda olduğu gibi bu savaşta da devletin yanında yer alıyor. DİSK ise mirasyediler gibi olup bitenlerden bihaber, duyarsız, seçimlerle, kongrelerle, koltuk kavgalarıyla meşgul. Bu durumda sendikal cephede özelleştirme ve işçi kıyımlarına karşı mücadelenin yükü devrimci-demokrat sendikacıların omuzlarındadır. Ancak onların da harekete geçirebileceği kitle oldukça sınırlıdır. Ve birçoğunda işçi sınıfıyla olan bağları sağlayabilecek düzeyde değildir.

Bu durumda öncelikle kendi gücümüze, öncelikle başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halklar içinde oluşturacağımız örgütlülüğe güvenmek durumundayız.

Bu örgütlülüğün önünü; özelleştirme ve işçi kıyımlarına yani halka açılan topyekün savaşa karşı mücadele etmeye niyetli, samimi, dürüst, devrimci-demokrat tüm unsurları kapsayacak herkesin kendisini ifade edebileceği komiteleri kurarak aşmalıyız.

Bu komitelerde anlayış farkı, çizgi farkı aramamalıyız. Mücadele etmeye varım diyen anti-faşist her anlayış ve her birey kendisini bu yapılarda ifade edebilmelidir. Geçmişteki "Emperyalist Savaşa Hayır Komiteleri"nin deneyimlerinden yararlanmalıyız.

Özelleştirme ve işçi kıyımlarından öncelikle etkilenecek olan işçi sınıfı ve memurlar için de oluşturacağımız demokratik işleyişe sahip bu komiteleri diğer emekçi kesimlere, mahallelere kadar yaygınlaştırmaya ve bunların ortak hareket edebilmesini sağlayacak olan merkezi organizasyonunu yaratmayı hedeflemeliyiz.

Özelleştirme ve işçi kıyımlarına karşı mücadele için oluşturacağımız komitelerle özelleştirme saldırısının önünü kesecek güce sahibiz. Unutmayalım güç örgütlülüktür. Örgütlenirsek, başaracağımıza inanırsak bu saldırıyı püskürtebiliriz. ✪

Kırk haramilerden biri: AKTAŞ

İstanbul'un Anadolu yakası ve Adalar bölgesindeki elektrik dağıtımı işin üzerine alan AKTŞ A.Ş. aradan geçen üç yıl içinde halkın sırtından milyarlarca liralık haksız kazanç elde etti.

Danıştay tarafından, imzalanan sözleşmenin "işletme devri sözleşmesi" değil "imtiyaz sözleşmesi" olduğu gerekçesiyle soruşturma açılmasına rağmen bakanlık sözleşmeyi iptal etmedi. Aktaş'ın 900 bin abonesinden sürekli şikayet gelmesi ve bakanlığa iletilen 21 bin şikayet dilekçesi de herhangi bir sonuç getirmedi. Üç yılın bilançosuna göz attığımızda ortaya çıkan sonuçlar şunlardır:

1- Avrupa yakasında elektrik dağıtımını sürdüren TEK 542 liradan aldığı elektriğin ilk 120 kilovatını 547 liraya, sonrasını ise 640 liraya satarken; AKTAŞ 370 liraya aldığı elektriği tüketiciye TEK ile aynı fiyata satıyor. Yani TEK sattığı elektrik için yüzde 1'den daha az bir kâr alırken AKTAŞ yüzde 50'ye varan bir kâr alıyor. Bu durumda AKTAŞ abonelerinin cebinden her kilovat için fazladan yaklaşık 175 lira daha çıkıyor.

2- Yönetmelikte bulunan "Abone malı olan sayaçlardan sayaç kirası alınmaz" maddesine rağmen AKTAŞ 900 bin aboneden "sayaç kirası" veya hiçbir bakım yapmadığı halde "bakım ücreti" adı altında ayda 2.5 milyar "haksız kazanç" elde ediyor. Böylece her abone her ay fazladan yaklaşık 2600 lira daha ödüyor.

3- Yönetmelikte belirtildiği gibi TEK, ilk defa elektrik bağlatacakların ödemesi gereken katılım payını yüzde 2.5 ile takside bağlıyor. AKTAŞ ise taksit yapmaya yanaşmadığı gibi, takside bağlarsa da buna yüzde 7 faiz uyguluyor. Yani İstanbul'un Rumeli yakasında oturan bir vatandaş borcunu yüzde 2.5 faizle öderken, Anadolu yakasında oturan aynı borca yüzde 7 faiz ödemek zorunda kalıyor.

4- Elektrik birim fiyatının bakanlık tarafından her ay otomatikman yüzde 3 zam gördüğü bir dönemde AKTAŞ kazançlarının denetlenemeyeceği güvencesiyle kendi kural ve yönetmeliklerini uygulayarak yüzde 100'lere varan zam uyguladı.

5- AKTAŞ tesis yatırımları için aslında 60-70 milyar harcadığı halde devletten 140 milyar aldığı iddia edilmesine rağmen hiçbir soruşturmaya uğramadı. Yaptığı tesislerin şartlara uygunluğu denetlenmedi.

6- İmzalanan protokol gereği AKTAŞ'ın yapması gereken 3.5 milyarlık reaktif enerji tesisini TEK üstlendi. İletişim ve dağıtım sırasında enerji kaybını önleyen tesisin yapımı için AKTAŞ'ın abonelerinden topladığı 800 milyar lirayı TEK'e ödeyip ödemediği belirlenemedi.

AKTAŞ ayrıca tüketiciye yönelik baskı oluşturmak amacıyla usül gereği gece ve tatil günlerinde elektrik kapatma cezası uygulanmamasına rağmen, borcunu ödemeyenlerin elektriğini kesti. Eski abone borcunun ödemeden yeni aboneyle sözleşme imzalamıyor. Tüketiciye yönelik sonuçlar sadece bu kadarla kalmıyor Fakat elektriğin özelleştirilmesinin bir de çalışanlar üzerinde yarattığı sonuçlar var. Bunları da kısaca özetlersek;

TEK'in elektrik dağıtımını AKTAŞ'a devretmesinin ardından işletmede daha önce çalışan 800 işçi ve 500 memurun 700'ü devir ile birlikte iş güvenceleri kalmadığı için istifa etti. Özelleştirmenin henüz otuzuncu günü de nitelikli teknisyen ve personel sayısı yüzde 25'e düştü. Birçok işçi istihdam fazlası gerekçesiyle işten çıkartıldı.

Özelleştirmenin başından beri AKTAŞ'ın keyfi uygulamaları ve yolsuzluklarına karşı mücadele eden Elektrik Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi devir sözleşmesinin yapıldığı 1 Eylül 1990 tarihinin üçüncü yıldönümünde yaptıkları bir basın açıklaması ile yetkilileri ve basın kuruluşlarını göreve davet etti.

Bugüne kadar özelleştirmenin nedeni olarak devletin zarar etmesi veya işletmeciliği becerememesi gösterildi. Oysa AKTAŞ örneğinde net olarak görüldüğü gibi devleti kurtarmak denilen şey aslında halkı daha iyi sömürebilmeleri için yeni kaynaklar yaratmaktan ve tekellerin kasalarını kabartmaktan başka bir şey değildir. ✪

Havaş özelleştiriliyor

Sivil havacılığın yer hizmetlerini yürüten HAVAŞ siyasi iktidarın ani bir kararıyla özelleştirme kapsamına alındı. Özelleştirmenin ilk adımı, HAVAŞ Otobüs İşletmesi'nin hizmetlerinin ihaleye çıkarılmasıyla atıldı. HAVAŞ'ın özelleştirilme gerekçesi diğer özelleştirilen KİT'lerden çok da farklı değildi. Her zamanki gibi gerekçeleri "zarar ediyor" oldu. Hava-İş Sendikası'nın 25 Ağustos tarihli bülteninde "HAVAŞ zarar ediyor" demagojisi yalanlanarak en çok kâr eden KİT'lerden biri olduğu açıklandı. 1992'de şirketin net kârı 81 milyar lira oldu.

Özelleştirme furyası, egemenlerin kasalarını doldurma, çalışanları yoksullaştırma furyasıdır.

HAVAŞ Genel Müdürü Ahmet Kutlu, otobüs hizmetlerinin gazete ilanıyla ihaleye çıkarıldığı günlerde özelleştirmeye karşı olduğunu açıklarken, bugün verdiği demeçlerde ise özelleştirilmesinden yana tavır alıyor.

Kutlu "Aslında HAVAŞ zararda olan bir kuruluş değil. Bu açıdan bakıldığında belki de en son özelleştirilecek kuruluşlar arasında.

Hava-İş Sendikası üyesi işçiler özelleştirmenin sendikasızlaştırmak, işçi kıyımı demek olduğunun bilincinde. Önümüzdeki günlerde HAVAŞ işçileri İktidarın özelleştirme ve taşeronlaştırma politikalarını boşa çıkartmak için mücadelelerin yükselterek siyasi iktidarın programını altüst etmeye hazırlanıyorlar. ✪

MEMURUN GÜNDEMİNDEN

Kamu emekçisi neyi, nasıl istemelidir?

"Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı"

Her eylemimizde, her etkinliğimizde, ya da her vesilede ifade ettiğimiz bu hak nedir? İçeriğini nasıl dolduracağız? Bu hakkı bütün kamu sendikaları savunuyor. Herkes aynı içerikte mi bu hakkı savunuyor? Veya "Grevli-Toplu Sözleşmeli Sendika Hakkı" deyince ne anlamalıyız?

Bu talebimizden siyasi iktidarın, bizleri susturmak, ağzımıza bir parmak bal çalmak için hazırladığı yasa taslağını anlamadığımız ortada. Nasıl anlayalım ki? İlk maddesinden son maddesine kadar, bugüne kadar elde ettiğimiz ve kazandığımız haklarımızı yok sayan ve bir kenara atan böylesi bir taslağın, yukarıdaki talebimizle uzaktan yakından bir ilgisi olamaz.

O zaman bu talebimizle neyi ifade ediyoruz? Başta '82 Anayasası olmak üzere, "İş Kanunu", "Sendikalar Kanunu", "Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu" vb. yasaların çizdiği çerçeveyi mi anlamak gerekiyor? Yoksa başka bir şey mi?

Öncelikle bilinmeli ki, bu talebimiz ekonomik-demokratik bir istemimizdir. Bu anlamıyla, bu hakkımızı istemek, yasal bir düzenlemeyi siyasi iktidarlardan istemek demektir. Dolayısıyla, iktidarların ülkemizde en ufak hakkımızı dahi, durup dururken vermediğini bilen insanlar olarak, bu hakkımızın yasal kabulüne kadar bir mücadele sürdürmek kamu emekçisi ve sendikaları için bir görevdir.

Mücadele etmeden hiçbir şey alamayacağımız baştan iyi kavranmalıdır. Bu kavrandıktan sonra, bu talebimizin içeriğini doldurmak kolaylaşmaktadır.

Bu hakkımızın sınırı, kesinlikle mevcut çalışma yasalarında belirtilen çerçevede olamaz. Bu istem kamu emekçisi için "ileri" bir adımı ifade etse de, ülkemiz geneli açısından geri bir istemdir. Kaldı ki, işçi sınıfı bugüne kadar bu yasaları fiili olarak birçok yerden "delmiş" ve daha ileri hakların mücadelesini sürdürmektedir.

Mevcut yasalar 12 Eylül cuntasının emekçilerin karşısına çıkartdığı dayatmalardır. Örneğin '82 Anayasası'nın 52. maddesinin savunulabilecek ve "grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı" talebimizin bir yönünü oluşturabilecek hiçbir yanı yoktur. Madde şöyle demektedir: "Sendikalar (...) siyasi amaç gödemezler, siyasi faaliyette bulunamazlar, siyasi partilerden destek göremezler ve onlara destek olamazlar; derneklerle, kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşları ve vakıflarla bu amaçlarla hareket edemezler."

Aynı şekilde, Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Kanunu'nda da kamu emekçisini sınırlayacak yasaklar vardır. 25. madde şöyle demektedir. "... siyasi amaçlı grev, genel grev ve dayanışma grevi kanun dışı grevdir. İşyeri işgali, iş yavaşlatma, verimi düşürme ve diğer direnişler hakkında kanun dışı grevin müeyyideleri uygulanır."

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Lokavtın olması, Bakanlar Kurulu'nun grev ertelemeleri, çeşitli işkollarındaki grev yasakları, vs. vs...

Onun için grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı talebimiz mevcut bu yasalar çerçevesine oturamaz. Her şeyden önce daha baştan bu yasalara karşı çıkmak ve daha ileri hakları istemek devrimci bir anlayıştır. Dolayısıyla grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı mücadelesi, aynı zamanda mevcut yasaları değiştirme ve genişletme mücadelesini de içermektedir.

Bu yasalar var oldukça, elde edeceğimiz grevli-toplu sözleşmeli sendikal hakkı, güdük kalacak ve her zaman karşımıza engel olarak çıkacaktır.

İyi bilinmeli ki, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı, var olanı istemek değil, var olanı değiştirip daha ileri hakларla genişletilmesini istemektir. Onun için bu haktan söz ettiğimizde, kamu emekçisinin yararına en geniş hakkın yer aldığı yasalar bütünlüğünü anlamalıyız.

Eğer bugün bu talebi sadece mevcut yasalarla sınırlıyorsak, bu devrimci bir bakış değil, revizyonist bir bakıştır. Devrimci sendikacı her zaman daha ilerisini ister. Hiçbir zaman "Devlet bu kadar veriyor, başka yapamaz" diye düşünemez. Çünkü egemen sınıfların çıkarlarından elde ettiği sömürü kazançlarını hesaba kattığımızda, istenecek en geniş talep bile, genelde kamu emekçisi açısından en iyisi ve en ideali olmayacaktır. O zaman her aşamada, daha ileriyi isteyen bir mücadele sürdürmek zorunludur.

Elbetteki en iyisini isteme mücadelesinde, kademe kademe elde edilecek kazanımları reddetmek söz konusu olamaz. Bunlar kamu emekçisinin verdiği mücadelenin ve egemen sınıflardan kopardığı hakların parçası olacaktır. Ama kendisi değil.

Sonuç olarak söylemek gerekirse grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı deyince mevcut çalışma yasalarının daha ötesinde hakları anlıyoruz. Bizim açımızdan bu hakların sınırı da yoktur. Sınır sistemin kırıldığı noktadır.

Bahçelievler Belediyesi'nde sendika düşmanlığı

Bahçelievler'de Refah Partisi'nden aday olarak belediye başkanı olan Muzaffer Doğan anti-demokratik uygulamalarıyla terör estiriyor.

Muzaffer Doğan belediye işçilerine Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş'e üye olmaları doğrultusunda uyguladığı baskının yanında, memurların üzerinde de baskı uyguluyor. Yeni Kağıthane'ler yaratılmaya çalışılıyor.

Önce Bahçelievler Belediyesi'nde TÜM BEL-SEN'in temsilcilik seçimleri sırasında anti-demokratik bir şekilde seçim sandığına el kondu. Baştemsilciye saygısızca hakaret edildi ve baştemsilcinin keyfi bir şekilde görev yeri değiştirildi. Sendika panoları indirildi. Sendika temsilcilerinin ellerinde bulunan sendika bildirileri ve afişleri fiziki güç kullanılarak alınıp, yırtıldı. Sendika üyesi memurlar sürekli olarak tehdit edildiler.

Hatta 30 Temmuz günü TÜM BEL-SEN üyesi bir mühendis de başkanın hışmına uğrayarak, yanında dolaştırdığı fedaileri ile birlikte bizzat başkan tarafından sopayla dövüldü.

TÜM BEL-SEN'li memurlar Bahçelievler Belediyesi önünde yaptıkları gösteriyle uygulamaları protesto ettiler

Bu yaşananlar basında çıkmasına, sendika tarafından da bizzat Cumhuriyet Savcılığı'na ve Bahçelievler Kaymakamlığı'na suç duyurusunda bulunulmasına rağmen, uygulamalarda değişen bir şey olmadı. Aksine, zabıta olan sendika temsilcisi hiçbir gerekçe gösterilmeden keyfice sivil kadroya alındı.

Bahçelievler Belediyesi'nde sendikal faaliyetlerinin engellendiğini bir basın açıklamasıyla kamuoyuna duyuran TÜM BEL-SEN'liler 7 Eylül'de Bahçelievler Belediyesi önünde toplandılar. Çeşitli demokratik örgüt temsilcilerinin de katıldıkları açıklamada TÜM BEL-SEN 1 No'lu Şube yönetim kurulu, yetkilileri sorumluluklarını yerine getirmeye ve suç duyurularını dikkate almaya çağırdılar.

Gaziosmanpaşa Belediyesi işçileri: "Direnişimizi sürdüreceğiz"

Gaziosmanpaşa Belediyesi'nde çalışan 770 işçinin iş bırakma eylemi 27 Ağustos'tan itibaren sürüyor.

'92 yılı toplu iş sözleşme farklarını, son üç aylık maaşlarını ve toplam üç ikramiye alacaklarını alamayan işçilerin hak alma mücadeleleri özelleştirmeye ve taşeronlaştırmaya karşı yeni bir boyut kazandı. Genel-İş ve Belediye-İş'e bağlı işçilerin ortak oluşturdukları bir komite tarafından yönlendirilen direnişte atılan "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganı, birliği ve dayanışmayı ifade etmesi açısından olumlu bir örnek teşkil ediyor.

Gaziosmanpaşa Belediyesi İşçileri: "Haklarımızı alana dek tüm gücümüzle ve inancımızla direnişimizi sürdüreceğiz."

1 ve 3 Eylül'de Küçükköy'de bulunan Fen İşleri'nden Başkanlık binasına yürüyen işçiler, 2 Eylül'de ise viziteye çıktılar.

5 Eylül'de direniş farklı bir boyut kazandı. Taşeron firmanın araçlarına el koyan işçiler araçları Fen İşleri binasına getirerek, burada tuttular. Taşeron firmanın çöp toplamasını engelleyen işçiler, araçların çevresini dozerlerle çevirerek geri alınmasını engellediler. Polisin gelmesiyle eylemlerini oturma eylemine dönüştürdüler.

İşçiler yaptıkları basın açıklamasında, "Haklarımızı alana dek, halka hizmet götürmekle yükümlü belediyenin arpalık olmasından çıkarılmasına değin, taşeron ve müteahhitlere ödenen milyarların asıl hak sahipleri olan biz işçilere verilinceye kadar tüm gücümüzle ve inancımızla direnişimizi sürdüreceğiz." dediler.

Mersin Belediyesi'nde toplu sözleşme görüşmeleri tıkandı

Mersin (Mücadele)- *Mersin Belediyesi ile Belediye-İş Sendikası arasında 1 Mart'tan beri devam eden toplu sözleşmede anlaşma sağlanamadı.*

Görüşmeler devam ederken işçiler çeşitli eylemler yaptılar. En son 25-27 Ağustos tarihleri arasında iş bırakan işçilere işveren soruşturma açarak 3 gün içinde savunmalarını vermelerini istedi.

Bu arada, Belediye-İş Sendikası da hak arayan işçi sanki suç işlemiş gibi savunma hazırlayarak işçilere dağıttı ve imzalayıp işverene vermelerini söyledi. Daha sonra da sendika başkanı Ali Söylemez "İşçiler suç işlememektedir." diye basına demeçler verdi.

Toplu sözleşmede görevli arabulucu da devreden çıktı ve henüz bir anlaşma sağlanamadı. Belediye-İş Sendikası Şube Başkanı Ali Söylemez işverenin herhangi bir yeni teklifle gelmediğini, gelecek yeni bir teklife açık olduklarını belirtirken işçiler grev hazırlıklarını sürdürüyorlar.

Erdoğan Şakar kaybediieli bir ay oldu

Açıklayın! Erdoğan Şakar nerede?

Kontrgerillanın 13 Ağustos'ta kaçırdığı Erdoğan Şakar'dan hala haber alınamıyor.

Erdoğan Şakar kaçırılalı tam 1 ay oldu.

Onu kaçıranlar suskun. Ama kontrgerillanın suskunluğu Erdoğan Şakar'ın hala "kayıp" olması karşısında soruları soruları değiştirmiyor.

ERDOĞAN ŞAKAR NEREDE?

Erdoğan Şakar'ın eşi Hanım Şakar'ın başlattığı süresiz açlık grevi devam ediyor.

Hanım Şakar'ın STP İstanbul İl Merkezi'nde süren açlık grevi ÖZGÜR-DER'lilerin, Devrimci Mücadelede İşçilerin, memurların, sanatçıların, İYÖ-DER'lilerin, Mücadele gazetesi çalışanlarının destekleriyle sürüyor.

Onun iki çocuğuyla açlığa yatırdığı bedenini demokratik güçler de açlık grevleriyle güçlendiriyorlar.

Onların "kayıp"ların, katliamların, infazların önüne geçmek için oluşturdukları sete tüm demokratik kamuoyu destek vermelidir.

"Kayıp"lar hepimizin gerçeğidir. Önce bugünümüze sahip çıkalım. Bugün Erdoğan Şakar'a sahip çıkarsak, yarın yeni Erdoğan Şakar'ların kaybedilmesini engellemiş olacağız.

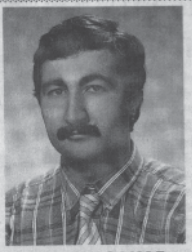

Erdoğan ŞAKAR

Liseli Rahşan yine kaçırılıp ölümle tehdit edildi

Rahşan Eren: "Sessiz kalır, yapılanları kabullenirsek, bunları yapanlar kadar sorumluluk taşırız."

Ankara (Mücadele)- Ankara siyasi şube polisleri daha önce de defalarca kaçırıp tehdit ettikleri Rahşan Eren'i 6 Eylül'de bir daha kaçırdılar. Polis Rahşan Eren'i tecavüz etmekle tehdit ederek cinsel tacizde bulundu. Ve ölümle tehdit edip, muhbirlik teklif etti.

Bunun üzerine Rahşan Eren, Ankara Çağdaş Hukukçular Derneği'nde, Ankara ÖZGÜR-DER'in ve annesi Altın Eren'in de katıldığı bir basın toplantısı düzenledi.

Toplantıda Rahşan olayı anlattı: "6 Eylül'de saat 10:30 civarında Dikimevi Otobüs Durağı'ndan 5 kişi tarafından, 35 AHH 59 plakalı bir arabaya bindirilerek kaçırıldım. Olaya müdahale eden halka da silahlarını gösterip 'Biz polisiz' diyerek, tehdit ettiler. Beni arabanın içinde döverek issız bir yere götürdüler. Gerek alnırken, gerekse de arabanın içinde sürekli olarak onların keyfi gözaltılarını protesto etmek için sloganlar atıyordum. Bu ıssız yerde beni tekrar zorla arabaya bindirdiler. Sürekli dövüyorlardı. Özellikle de daha önceki kaçırmalarından belimden rahatsız olduğumu bildikleri için belime vuruyorlardı. Beni tecavüzle tehdit edip, cinsel tacizde bulunuyor, ölümle tehdit ediyorlardı. Daha sonra bana teypten işkence sesleri dinletmeye başladılar. Bir süre sonra beni yarı baygın hale getirinceye kadar dövüp çekip gittiler. Kendime geldiğim zaman çıplak vaziyette yerde yatıyordum. Ve götürüldüğüm yerin Sincan-Fatih olduğunu anladım. Bundan sonra başıma gelecekleri defalarca suç duyurularımı dikkate almayan, savcılık ve Ankara polisi sorumlu olacaktır."

Rahşan'ın annesi Altın Eren de "Kızımı 8 defa kaçırdılar, 3-4 defa evimizi bastılar. Kızım evde olmadığı zamanlarda 'Bu ülkede hükümet de devlet de biziz.. Kızınızı eninde sonunda öldüreceğiz.' diyerek kızımızın üstünde baskı oluşturmamızı istiyorlar. Ben çocuklarımın yanındayım. Onlar ölene kadar yanı başında olacağım. Bu köpeklerden mutlaka hesap sorulmalı" dedi.

Ayrıca Rahşan Eren "Sessiz kalır, yapılanları kabullenirsek, bunları yapanlar kadar sorumluluk taşırız." diyerek devletin baskılarına karşı daha duyarlı olunması gerektiğini belirtti.

Necdet Menzir hakkında suç duyurusu

İstanbul DGM'de görülen ve Halkın Hukuk Bürosu avukatları Zerrin Sarı, Ulutan Gün ve Ümran Gün'ün yargılandığı "Devrimci Sol'a yardım ve yataklık ettikleri" iddiasıyla açılan dava 1 No'lu DGM'de devam etti.

Duruşmada avukatların vekilleri konumunda olan savunma avukatları, Menzir hakkında suç duyurusunda bulundular. Gerekçe olarak Necdet Menzir'in haftalık Panorama Dergisi'nde verdiği beyanatlar gösterildi.

13 Ağustos günü İstanbul siyasi polisi tarafından Okmeydanı Perpa'da gerçekleştirilen infazlar hakkında sorulan soru üzerine, İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir Halkın Hukuk Bürosu avukatlarını hedef gösterip örgüt üyeliğiyle suçlamıştı.

Avukatlar suç duyurularında "İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir'in vekil meslektaşlarımız hakkındaki bu çirkin sataşmaları ve zan altında bırakıcı beyanatları suçtur. Huzurda görülmekte olan kamu davasını etkileyici nitelikteder. Yasadan ve hukuktan bolca bahseden Menzir'in bu yasadışı ve fütursuz tavrının bilinçsiz olduğu düşünülemez. Bir yandan tehdit amacı taşıdığı gibi, diğer yandan gerekenin yapılmasına işaret edilmektedir. Durumu mahkemenizin bilgilerine sunuyor ve Necdet Menzir hakkında açıklamalarından dolayı suç duyurusunda bulunuyoruz." dediler.

Duruşma 9 Kasım'a ertelendi.

Halkın Hukuk Bürosu avukatlarını hedef gösteren Necdet Menzir hakkında suç duyurusunda bulunuldu.

Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'nde sevk politikası

Devrimci Sol Tutsakları açlık grevinde

Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsaklar, Bursa Özel Tip Cezaevi'ne sevk edilmek isteniyorlar.

Mahkemeleri İstanbul DGM'de görülecek olan tutsakların Bursa Özel Tip Cezaevi'ne sevk edilmek istenmeleri, tamamiyle düzenin devrimci tutsakları tecrit etme ve savunma haklarının gaspına yönelik saldırılarını bir parçasıdır.

Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'ndeki Devrimci Sol, TKP-ML TİKKO, ve THKP-C HDÖ tutsakları 6 Eylül'de keyfi olarak sevk edilmelerini önlemek amacıyla barikat direnişine başladılar. Ayrıca camlara "Sevklere Son Yaşasın Barikat Direnişimiz" yazılı bir pankart astılar.

Tutsakların direnişe geçmeleri üzerine sevkler durduruldu.

Devrimci Sol tutsakları ayrıca 27 Temmuz'da bakanlığın çıkardığı Gebze Özel Tip Cezaevi'ne sevk genelgesini ve Bursa Özel Tip Cezaevi'ne sevk edilmelerini protesto etmek için açlık grevine başladılar.

Ayrıca Sağmalcılar Özel Tip Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol, TKP-ML TİKKO ve THKP-C HDÖ tutsakları ortak bir açıklama yaptılar. Açıklamalarında "Biz devrimci tutsaklar olarak, tüm kamuoyunu oligarşinin bu tecrit politikasının boşa çıkartılması için duyarlı olmaya çağırıyoruz." dediler.

■ ■ ■

Kırıkkale ÖZGÜR-DER'in dayanışma çayı

Ankara (Mücadele)- Kırıkkale ÖZGÜR-DER 5 Eylül'de tüzüklerinin kabul edilmesiyle dernek merkezinde bir tanışma ve dayanışma çayı düzenledi.

Devrim şehitlerine saygı duruşuyla başlayan çayda Grup Ekin elemanları da derledikleri çeşitli türkü ve marşlarla Kırıkkale ÖZGÜR-DER'e desteklerini sundular. 70'e yakın Kırıkkalelinin katıldığı çayda, EĞİT-SEN, EĞİTİM-İŞ, YAPIYOL-SEN'liler, CHP Gençlik Kolları başkanı ve Kırıkkale İl Kültür Müdürü de bulundu.

Çayda bir konuşma yapan Kırıkkale ÖZGÜR-DER Başkanı Aysel Bölücek "Kırıkkale gibi sağ tabanın yoğun olduğu, devrimci-demokrat bilincin gelişmediği bir ilde bir cephe açtık. Bu mevziyi korumanın ve geliştirmenin zorluğunun bilincindeyiz. Bu zorlukları sizlerin, devrimci-demokrat güçlerin çabalarıyla aşacağımıza inanıyoruz. dedi.

Ayrıca Bölücek infazlara, Kürdistan'daki katliamlara, kayıplara ve Sıvas olaylarına işaret ederek "Bir kez de Kırıkkale'den sesleniyoruz, Biz Kazanacağız." sözleriyle konuşmasına son verdi.

■ ■ ■

Çanakkale tatil kampına baskın

5 kişi tutuklandı

Asos'ta tatil yapan 5 kişinin kampı 23 Ağustos'ta sabaha karşı saat 06:00 sıralarında jandarma tarafından basıldı.

Gözaltına alınanlar Ayvacık Karakolu'na götürüldüler. İbrahim Kabakçıoğlu, Nusret Yatansever, İbrahim Ayerdem, Berrin Cengiz ve Latife Akyüz'ün karakolda tutulmalarına gerekçe olarak, kamptan çıkan bazı yasal gazete ve kitaplar gösterildi. Karakolda tutuldukları 4 gün içinde psikolojik işkenceye ve kaba dayağa maruz kalan 5 kişi halen Çanakkale Cezaevi'nde tutuklu bulunuyorlar.

Bataklık sizi yutmadan sesinizi yükseltin

Gazeteciliğe yeni başlamıştı, çevresindekiler çok idealist olduğunu söylese de, mesleğine çok önem veriyordu. Fakat daha fazla bir zaman geçmeden, şefinin verdiği öğüt onu çok şaşırtmıştı. Ondan istediği sadece güzel kadın fotoğrafı veya kan gölüne dönmüş ceset resimleri ile cinayet haberleriydi. Bir taraftan da meslekte eski olanlar, haberleri ile ilgili uyarılarda bulunuyorlardı. "Sakın B. nin aleyhinde yazma, şefin arkadaşıdır." veya "H. patronun ortağıdır, haberlerine dikkat et." Meğer gazetecilik sadece okulda öğretilenlerden ibaret değilmiş. En çok garibine giden de, çevresindeki birçok kişinin kendisi gibi yüksekokul mezunu olmasına rağmen, en fazla lise mezunu olan polislerin "abi, abi" diyerek peşinde koşması ve yağ çekmesiydi. Adeta yazacakları haberler için polislerden onay alıyorlardı.

Okulda ona gazeteci tarafsızdır diye öğretilmişti, ama demek ki, okuldakiler de çok idealistti. Aradan geçen onca zamana rağmen, hala kadrosuz ve sigortasız çalışıyordu. Birkaç kez bu sorunu dile getirmek istediyse de, üstü kapalı olarak işsiz kalmakla tehdit edilmişti. Gazeteye haber yaptığı işçi, memur haberlerine bakarken kendisinin niye bu şartlarda çalışmak zorunda kaldığını düşünüyordu.

Ona hep gazeteci düşüncelerini ve tepkilerini sadece kalemi ile dile getirir demişlerdi. Fakat ne zaman düşüncelerini dile getirmeye çalışsa, ya yazdığı haber çöpe gidiyordu ya da yazdığı ile alakasız bir şekilde yayınlanıyordu. Hatta bir kez de, yayınlanan haberin yazdığı ile alakası olmamasına rağmen, hakkında hakaret davası açılmıştı, çünkü altında onun imzası vardı.

Sonunda okulda okuduklarını ve yaşadıklarını iyice düşünerek karar verdi. Niye gazeteci başkalarının haklarını savunacak da kendi için icazet dilenecek, hep başkalarının bir şeyler yapmasını bekleyecek. Üstelik Hasan Tahsin de gazeteciydi, ancak sömürgecilere ilk kurşunu sıktığı için gazeteciliğinden bir şey kaybetmemişti. Hatta gazetelerde Bülent Ülkü'yü okumuştu. O da gazeteci olmasına rağmen, mesleği insanları sevmesini, mücadele etmesini engellememişti.

Yukarıdakiler belirli bir kişinin anlatımı olmamasına rağmen, burjuva basında çalışan birçok insanın düşündüğü halde yüksek sesle söylemeye çekindiği gerçekler. Burjuva basının içinde daha önce isimleriyle örnekler vererek yazdıklarımız gibi, bir de gerçekten iyi niyetli olarak mesleğini yapmak isteyenler olduğunu biliyoruz. Genelkurmay tarafından verilmek istenen "Mehmetçik Gazeteci" madalyasını geri çeviren, halkın sorunlarını dile getirmek uğruna polisten dayak yiyen ve daha nice insanlar da aynı mesleği yapmaya çalışıyor.

Peki, o halde bu iyi niyetli insanlar neden sesini duyuramıyor? Bütün yükü taşıyan onlar, ama binlerce dolar maaş alan başkaları. Her türlü iş güvencesinden yoksun çalışmasına, sendikasızlaştırılmaya rağmen, patronu Türkiye Gazete Sahipleri Sendikası'na üye. Yıllardır tatilin adını bile unutması bir yana, yaptığı fazla mesai ücretlerini bile alamıyor. Neden?

Burjuva basın patronlarının ve yanlarında çalışan milyarder gazetecilerin örgütlü olmasına rağmen, kendi örgütlülüklerini yaratmayan veya var olan sendika, dernek gibi örgütlülüklere sahip çıkamayan basın emekçileri kadercilik yaparak adeta Godot'yu bekliyorlar.

Basın emekçileri çalışma şartlarının düzeltilmesi, düşüncelerini açıklama ve yayma özgürlüğü, demokratik bir ülkede yaşamak, sendikalı olmak sizlerin de hakkıdır. Eğer burjuva basının iğrenç dişlileri arasında yok olup gitmemek, özgürce yaşamak istiyorsanız, örgütlenerek mücadele etmek zorundasınız.

Burjuva basın gelenekleri, anti-demokratik yasalar sizleri sisteme uydurmak içindir. Sendikanızda taleplerinize sahip çıkarak, dernek vb. örgütlülüklerde sesinizi yükselterek mücadele etmek sizin de görevinizdir.

ISIRGAN

"Askerim, asker!"

Bir süre Güneydoğu'da görev yaptıktan sonra Ankara'ya tayin edilen subay, kızının kaydını yaptırmak için Ankara Lisesi'ne gitti. Kayıt için istenen birçok evrağın yanı sıra elektrik, su faturası da istendi. Ayrıca müdür, subayın "kızımızı buraya uygun gördük" diye Ankara Lisesi'ni seçme gerekçesini ise "Ben sizi buraya uygun görmedim" diye cevaplamıştı. Subayın olanlar karşısında canı fena halde sıkılsa da, kızının kaydını yaptırmak için olanları sineye çekti.

İstenen evrakları tamamlayan subay, eşini ve kızını da yanına alarak okulun yolunu tuttu. Müdürü sorduğunda, müdürün müfettişlerle görüştüğü ve içeri girmemesi söylendi. Subay "o kadar da değil" diyerek içeri girdi. Bir süre sonra müdürün odasının kapısı yeniden açıldı. Müdür müfettiş olduğu söylenen iki kişi ile birlikte bir yandan subayı tartaklıyor, bir yandan da "Sen kim oluyorsun da bize kafa tutuyorsun" diye bağırıyordu. "Bana vuramazsınız, ben askerim, asker" diye bağıran subayın aldığı cevap ise "Sen askersen biz polisiz, MİT'iz, devletiz" olmuştu. Bir süre sonra okula gelen polisler ise subayı da yanlarına alarak okuldan ayrıldı. Ne diyelim, deveden büyük fil var.

"Merhumu nasıl bilirdiniz?"

Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Nuri Yılmaz, bir açıklama yaparak "AIDS'linin cenaze namazı kılınır, devlete baş kaldıranların kılınmaz." buyurmuş. Verdiği fetvayı da "Cenaze namazı, ebediyete uğurlanırken insana gösterilen son saygı ve duadır. Devlet güçleri ile çatışmaya giren ve çatışmada ölenlerle, ana-babalarını öldürenler, bu saygı ve dua hakkını kaybederler. Dinimize göre, ana-babayı öldürenin cenaze namazı kılınmaz. Kıstas budur. Başka kıstas yoktur." diyerek açıklamış.

Hırsızın, katilin, rüşvetçinin cenazesinin devlet töreni ile kaldırıldığı bir memlekette, Diyanet İşleri Başkanına da ancak böyle bir yorum yapmak yakışırdı. Fetva da tamam olunca, geriye bir tek sorun kalıyor. Cenazeler ya "Merhumu nasıl bilirdiniz?" sorusuna yüzü kızarmadan "İyi bilirdik" diyen bir avuç insanla kaldırılacak, ya da imam cenazelerde cemaate merhumu sormaktan vazgeçecek.

Her şey karşılıklı

Ankara polisi tarafından gözaltına alınarak DAL'a götürülen Rahşen Eren, işkenceciler tarafından dövülüp ölümle tehdit edildikten sonra, ilginç bir "muhbirlik teklifi" ile karşılaştı. İşkenceciler kendilerince Rahşan'a yaptıkları "iyiliklerin" karşılığını istiyorlar ve şöyle diyorlardı.

"Bak Rahşan, sen okulda liseliler içinde idin. Şimdi mahallede çalışıyorsun. Nasıl yükseldin bunu hiç düşündün mü? Sebep biziz. Biz seni kaçırıp işkenceden geçiriyoruz, sen de bize direniyorsun. Abilerin de bunu dikkate alıp konumunu yükseltiyorlar. Onların gözünde teoriymiş, ideolojik netlikmiş para etmez. İşkencede örgütsel tavır koydun mu, seni adamdan sayarlar. İşte bu yüzden biz sana bugüne kadar yardımcı olduk. Şimdi de yardımcı olma sırası sende. Bilirsin her şey karşılıklıdır."

Anladık, her yaptıklarının karşılığını görmeye alışmışlar. Ama yaptıklarına karşılık bugüne kadar kaç tanesinin ismi "ebedi"leşti. Aydın Barış, Bülent Üstün ve daha birçoğunun isimleri yeni açılan karakollara verildi. Hala daha yaptıklarının karşılığını istiyorlarsa, mutlaka bir ilgilenen çıkacaktır.

Bamteli

tarık tulunay

"Sınırlar Grup Yorum'un sesinin halka ulaşmasını engelleyemez"

Konser vermek için Kıbrıs'a gitmek üzere yola çıktıkları sırada, havaalanında solistleri Taner Tanrıverdi'nin tutuklanmasının ardından Kıbrıs'taki konserleri iptal edilerek, gözaltına alınan ve sınırdışı edilen Grup Yorum elemanlarıyla yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

"Başka bir ülkenin emriyle kendilerinin davet ettiği sanatçıları sınırdışı etmenin ayıbı, utancı onlara kalsın."

Kıbrıs'ta düzenlenen konserin içeriği neydi?

Konserler, Kıbrıs Lefke Türk Spor Kulübü tarafından, kuruluş yıldönümü nedeniyle düzenlenmişti. İki konser olarak planlanıyordu. İlk konser 2 Eylül'de Lefke'de Soli harabelerinde, ikinci konser de Girne'de, Girne Kalesi'nde yapılacaktı.

Gözaltıları ve sınırdışı da dahil yaşadıklarınızı anlatır mısınız?

30 Ağustos günü Kıbrıs'a gitmek üzere Atatürk Havaalanı'na gittik. Uçağa binmeden önce kimlik kontrolü yapılırken, Taner'in daha önce verdiğimiz Eskişehir konserinden dolayı açılan bir davadan ifadesinin eksik olduğu gerekçesiyle hakkında yakalama emri çıkmış olduğunu öğrendik. Taner orada gözaltına alındı.

31 Ağustos günü çok erken saatlerde bu ilk elemeyi geçenler olarak Kıbrıs'a ulaştık. Lefke Spor Kulübü yöneticileri konserden bir gün önce basın mensuplarının da bulunduğu bir söyleşi düzenlemişlerdi. 1 Eylül günü yapılan bu söyleşide, devrimci sanat, devrimci sanatçı, çağdaş halk müziği ve Türkiye üzerine sorulan soruları yanıtladık.

2 Eylül günü, konserin yapılacağı Soli harabelerine gittik. Konserin başlamasına iki saat kadar vardı. Provamızı alırken, bir kadın ve elinde bir telsiz bulunan bir erkek, büyük bir telaşla harabelerin merdivenlerini çıkarak "Eyvah, burası yıkılacak, hayır hayır, kesinlikle burada konser verilemez" diye bağırmaya başladılar. Öğrendiğimize göre, bu kişiler Eski Eserler Müdürlüğü'ne bağlı kişilermiş. Nedense bugüne kadar defalarca konser verilen bu yerin, bugün yıkılacağı tutmuştu. Tabii ki, burada asıl amaç Yorum'a konser verdirmemekti. Bu anlamsız, komik karara hepimiz karşı çıktık. Bu sırada 4-5 polis aracı gelmişti. Amirleri, konserin iptal edildiğini ve kimlik tespiti için sanatçıları karakola götürmeleri gerektiğini söyledi. Harabelerin yıkılma numarasının tutmadığını görünce, gerçek nedeni ortaya koymuşlardı. "Bu konseri size yaptırmayacağız." Uzun bir tartışmadan sonra, insanlar yaka paça karakola götürüldüler. Güzelyurt Karakolu'nda kısa bir süre kaldıktan sonra, bir minibüse bindirilerek yola çıktık. Nereye gittiğimiz konusunda kimse bir şey söylemiyordu. Yalnız emrin "büyük yerden" geldiğini, fazla bir şey bilmediklerini ifade ediyorlardı. Kıbrıs polisinin sorularımızdan ve tavrımızdan fazlasıyla rahatsız olduğu hemen göze çarpıyordu. Minibüs Gazi Magosa limanına geldi. Limanı görünce sınırdışı edileceğimizi anlamıştık. Bir askeri polis gelerek, bizlere bir daha Kıbrıs'a girmeme cezası verildiğini söyledi. Nedenini sorduk, aynı yanıt: "Emirler böyle." Kim veriyor bu emirleri? Herhangi bir yargılama olmaksızın böyle bir karar verilebilir mi? Kimse yanıt vermiyordu.

Burada Mersin'e gidecek bir geminin kaptanıyla, bizi gemiye alması için uzun uzun tartışmalar yapıldı. Kaptan kendisinin ve yolcularının can güvenliği açısından böylesine "tehlikeli" suçluları gemisine almak istemiyordu. Tartışmalar sonuç vermedi. Bu kez Gazi Magosa Karakolu'na doğru yola çıktık. Ertesi gün Girne limanından Fatih feribotuna bindirildik ve Taşucu'na geldik. Türkiye'ye geldiğimizde kimliklerimiz kaptanlar tarafından polise verildi. İlk olarak Taşucu Karakolu'na, ardından da bir gece kalacağımız Silifke Merkez Polis Karakolu'na getirildik. Neden sınırdışı edildiğimizi, şimdi burada ne yapılacağını Silifke polisi dahi bilmiyordu. Karakol amiri umutsuzca birkaç yeri arıyor ve "Ben ne yapacağım bunları" diyordu. Sonunda, "Bari aranıp aranmadıklarına bakayım" diye karar verdi. Ankara'ya telefonla kimlik bilgilerimizi verdi. Ertesi gün akşama doğru gelen yanıtlarda hiçbirimizin aranmadığı ortaya çıktı. 4 Eylül günü serbest bırakıldık. Apar topar sınırdışı edildiğimiz için birçok eşyamız kavbolmuştu.

Sizce bu baskıların nedeni nedir?

Kıbrıs Türk kasıminda halk son derece sindirilmiş durumda. Burada insanların hareket alanları alabildiğine küçültülmüş. Kontrgerilla yıllardır bu oluşum için çabalamış. Bu oluşumun da devrimciler tarafından zedelenmesine tabii ki engel olacaklardı. Hatta bizimle ilgili çıkan haberlerde, bir gazetede şu manşet vardı: "Yöneten kim?" Bu engelleme, Kıbrıs halkının büyük protestolarına neden oldu. Binlerce kişi konser salonunda bizim ardımızdan Yorum türkülerini söyleyerek, Yorum'u kimsenin susturamayacağını gösterdi. Ayrıca gözaltında bulunduğumuz Güzelyurt Karakolu'nun önünde alkışlı, sloganlı protestolar gerçekleşti.

Sonuç olarak şunu söylemek istiyoruz. Başka bir ülkenin emriyle kendilerinin davet ettiği sanatçıları apar topar yasaklayarak sınırdışı etmenin ayıbı, utancı onlara kalsın, türkülerimizin hiçbir sınır tanımadan tüm dünya halklarına ulaşacak olduğunu bilmenin mutluluğu ise bize. Grup Yorum'un ezgileri, bu sınırların kalkacağı bir dünyanın mücadelesini verdiği için evrenseldir, enternasyonaldir. Bu yüzden Grup Yorum'un sesinin sınırları aşması, dünya halklarının mücadelesinde bir silah olmasını hiçbir güç engelleyemez.

Grup Yorum elemanı Taner Tanrıverdi tutuklandı

Grup Yorum elemanı Taner Tanrıverdi, 19 Haziran 1992'de Eskişehir ÖZGÜR-DER'in düzenlediği "Bu Yaşam Bizim, Sevgi ve Dostluk Gecesi" nedeniyle açılan davalardan birinde ifade vermediği gerekçesiyle tutuklandı. 19 Haziran'daki gece nedeniyle bugüne kadar dört ayrı dava açıldı. Bunların ilkinde Grup Yorum ve geceye katılan toplam yirmi bir sanatçı hakkında gıyabi tutuklama kararı çıkartılmış ve Grup Yorum bu kararı meşru görmediği için teslim olmamıştı. Konya DGM'de görülen dava baraatle sonuçlanmıştı. Fakat Eskişehir savcısı Muammer Akkaya bununla yetinmeyip aynı etkinlikle ilgili üç ayrı dava açtı. Taner Tanrıverdi, açılan bu davalardan birinde ifade vermediği gerekçesiyle Kıbrıs'a konser vermeye giderken havaalanında gözaltına alındı ve hemen ardından tutuklanarak Bayrampaşa Cezaevi'ne gönderildi.

Halkın sesi, soluğu sanatçıları susturmaya çalışanlar, bu politikalarını her fırsatta gösteriyorlar. Taner Tanrıverdi'nin tutuklanması da bunun bir göstergesidir. Ancak bu keyfilik, halkın sesinin taş duvarlar ardından dışarıya yansımasını ve emekçi yığınlarla buluşmasını engelleyemeyecek.

Grup Yorum'dan basın toplantısı

Grup Yorum Kıbrıs konseri öncesi gözaltına alınıp sınırdışı edilmeleri ve solistleri Taner Tanrıverdi'nin tutuklanmasını protesto etmek amacıyla OKM'de bir basın top'antısı düzenlendi.

Basın toplantısına müzisyen Fevzi Kurtuluş, yazar Hayati Azim, Tavır dergisi çalışanlarından Ayşe İdil Erkmen ile OKM çalışanlarından Ethem Elma katıldı.

Sanatçı Fevzi Kurtuluş konuşmasında, devrimci sanatçılar arasında özellikle Grup Yorum'un siyasi iktidarın yoğun baskısıyla karşılaştığını belirterek kendisine aydın, demokrat diyen herkesin bu baskılara karşı duyarlı olmaları gerektiğini söyledi. Basın toplantısına OKM dışında kendisinden başka sanatçı katılmamasını ise protesto etti.

Grup Yorum tarafından yapılan açıklamada, "Kıbrıs'ta konser veremedik ve sınırdışı edildik, ancak türkülerimiz sınırdışı edilebilir mi?" denildi. Grup Yorum üyeleri konserlerinin Türkiye'den emirle engellendiğini de ifade ettiler.

Kültür ve Sanatta Tavır dergisi çalışanı Ayşe İdil Erkmen ise konuşmasında, "Kültürel etkinliklerin yasaklanıp, sanatçıların gözaltına alınması ve tutuklanmasının halka karşı yürütülen savaşın bir diğer boyutu olduğunu vurguladı.

Yazar Hayati Azim ise konuşmasında, "Bugün Grup Yorum'u Kıbrıs'tan sınırdışı edenler Grup Yorum'u susturacaklarını sanıyorlar. Tıpkı Türkiye ve Kürdistan'da konserleri yasaklayanlar gibi... Grup Yorum elemanlarını sınırdışı edenler türkülerinin sınır duvarlarını aşıp Kıbrıs halkına ulaşmasını engelleyemeyecekler." dedi.

Tavır dergisinin yeni sayısı çıktı

Kültür ve Sanatta Tavır Dergisi'nin 28. sayısında Baki Altın'ın "Yeni İnsan" adlı yazısı, 12 Temmuz direnişinin ve direnişçilerinin anlatıldığı Selçuk Demirci'nin "Sizde Ölüm Bile Aydınlık" adlı yazısı ve yine Baki Altın'ın "Temmuz'da Fırtına Kuşları" isimli şiiri yer alıyor. Röportajların ve yorumların yapıldığı geniş bir Sıvas dosyası var. Ender Selçuk'un "Biye Gelin Olmuş Dağlara", Nu Jiyan'ın "Merhaba Anne" isimli öyküleri ve yer verilmiş. FOSEM'in memur yürüyüşünden çekmiş olduğu fotoğraflar, Rıfat Ilgaz'ın anlatıldığı bir yazı ve oğlu Aydın Ilgaz'la yapılan röportaj, Hülya Kaya'nın Kağıthane direnişini anlattığı yazısı, Sadık Çelik'in Ümraniye Hekimbaşı çöplüğünde yaşanan facia sonrası gözlemleri, çeşitli şiirler, karikatürler, kültür-sanat etkinlikleri ve haber-yorum yazıları Tavır dergisinin Temmuz-Ağustos sayısını oluşturuyor.

✓ **Özelleştirmenin ve işçi kıyımının alternatifi:**

ÖRGÜTLENMEK VE MÜCADELE ETMEK

■ Özelleştirme, iktidarın emekçi halklara karşı açtığı bir savaştır. İktidar bu cesareti işçilerin örgütsüzlüğünden ve direnişlerinin sınırlılığından almaktadır. Sermayenin açtığı bu savaşa örgütlenerek, direnerek, haklarımız için, sosyalizm için mücadele ederek yanıt vermeliyiz.

■ *KİT'lerin, özel teşebbüs holdinglerinin, özcesi mevcut kapitalist mekanizmanın alternatifi sosyalizmdir. İşçilerin "patron"lar arasında tercih yapmakta hiçbir çıkarı yoktur.*

■ "Özelleştirmeye Hayır", özelleştirmenin yol açtığı yoksulluğa, işsizliğe, sendikasızlaştırmaya "hayır"dır. Ve işçilerin sözlerini dinletebilmelerinin yolu örgütlenmekten geçiyor. Özelleştirmeye ve işçi kıyımına karşı, işçilerin tabanda oluşturacağı komiteler, bu mücadelenin gerçek silahları olacaktır. İşçi sınıfı, Çiller'in özelleştirme programı yüz binleri sefaletin kucağına atmadan bu silahı kullanmak zorundadır.

Yazısı sayfa 19'da

✓ **Küba Bonn Büyükelçisi:**

"EMPERYALİZMİN SÖMÜRGESİ OLMAYACAĞIZ"

■ Gerçekler ve güçlükler ne denli çetin olursa olsun, Küba savaşmaktan, gerçekleri cesaretle karşılamaktan başka çaresi olmadığını biliyor. Tepeden tırnağa aynı ruh hali ve moralle donanmış milyonlarca insan, Küba'nın emperyalizme karşı en etkili silahı.

■ Büyükelçi Rodney L'opez Clemente:

"... Bu mücadelenin en önünde Fidel yürüyor, en önemli rolü Fidel üstleniyor... ABD'nin ana politikası Fidel'in kişiliğini kirletebilmek ve onun hakkında kötü bir imaj yaratabilmektir... Ama önemli olan halkın Fidel'e olan güvenidir. En iyi savunma budur. Fidel'in 'Emperyalizme teslim olmaktansa adayı batırırız' sözünde halkın önderliğe olan güveni vardır."

Yazısı sayfa 11'de

İLKSAN, İSKİ VE KOZAKÇIOĞLU

Halkın değil yolsuzluğun iktidarı

▲ HAYRİ KOZAKÇIOĞLU
Devlet seni de bir kenara atacak...

■ Vaat yerine, umut yerine rüşvet dağıtıyor iktidar. Yolsuzluklar, rüşvetler, düğünlerde harcanan on milyarlar yalnızca konuşuluyor, yalnızca tartışılıyor. Çünkü düzenin bu çürümenin üzerine gidecek tek bir kurumu yok.

■ *Gerçekte yolsuzluk ve rüşvet sistemin asıl mekanizması. Yalnızca yönetenlerin çıkarları çatıştığı zaman, yalnızca birbirlerine karşı komplolar kurmak istedikleri zaman kamuoyuna yansıyor. Hepsi o kadar...*

■ Kürdistan'da döktüğü kan, katliamları ve infazları, Kozakçıoğlu'nu koruyamadı. Şimdi o da kendinden önceki pek çoğu gibi işi bittiğinde bir kenara atılıverecek. Oligarşi için Kozakçıoğlu gibilerinin önemi yok. Asıl olan sömürü, soygun ve talan çarkının dönmesidir.

■ *Düzen çürüyor. Çürümenin kokusunun yayılmasını hiçbir yöntemle engelleyemiyorlar. Çürüyen çöpe atılır. Sömürü düzeninin alternatifi devrimcilerdir. Çürümeyi durdurabilecek tek güç, mücadele eden, soygunu, talana dur diyen halktır.*

Yazısı sayfa 4'te

Grup Yorum'a Kıbrıs yasağı

"Türkülerimiz sınır tanımaz"

■ Grup Yorum'un 2 Eylül'de Kıbrıs'ta vereceği konserler, "emir"le iptal edildi. Grup Yomm elemanları konserin iptalinden sonra gözaltına alınarak sınırdışı edildiler.

■ *İptal ve sınırdışı kararı, Kıbrıs halkının protestolarıyla yanıtlandı. Binlerce kişi, konser salonundan Grup Yorum olmadan Yorum türkülerini söyledi. Grup Yorum'un gözaltında tutulduğu Güzelyurt karakolunun önünde alkışlı, sloganlı protestolar gerçekleşti.*

■ Grup Yorum elemanları Kıbrıs'ı ve yaşadıklarını anlattılar: "Ezgilerimiz bu sınırların kalkacağı bir dünyanın mücadelesini verdiği için evrensel-dir, enternasyonaldir. Bu yüzden Grup Yorum'un sesini sınırlar engelleyemez."

Yazısı sayfa 23'te